

H. Rossier

CHRISTUS EN DE GEMEENTE

1^e Brief aan de Korintiërs

Oude Sporen 2010

INHOUD

Christus de kracht en wijsheid Gods	4
Hoofdstuk 1:1 - 2:5	4
Uitverkoren hetgeen niets is	10
Hoofdstuk 1:1 – 2:5 (vervolg).....	10
De Geest onderzoekt alle dingen	17
Hoofdstuk 2:6-16	17
Het gebouw van God en zijn fundament.....	22
Hoofdstuk 3.....	22
Dienaren van Christus	28
Hoofdstuk 4.....	28
De tucht in de Gemeente	34
Hoofdstuk 5.....	34
Voor een prijs gekocht	40
Hoofdstuk 6.....	40
De christelijke vrijheid	46
Hoofdstuk 7.....	46
Aan Christus onderworpen.....	52
Hoofdstuk 8:1 - 9:23	52
De belijdende christenheid	57
Hoofdstuk 9:24 - 10:13	57
De eenheid van het lichaam van Christus	64
Hoofdstuk 10:14 - 11:16	64
Het samenkomen van de gemeente	71
Hoofdstuk 11:17-34	71
De leden van het lichaam en hun functies	77
Hoofdstuk 12:1-30	77
De werkzaamheid van de liefde	83
Hoofdstuk 12:31 14:1.....	83

De gaven in de Gemeente	89
Hoofdstuk 14.....	89
De opstanding van de mens Christus Jezus	94
Hoofdstuk 15:1-19	94
De opstanding van het lichaam van de gelovigen.....	100
Hoofdstuk 15:20-34	100
De dood verslonden tot overwinning	104
Hoofdstuk 15:35 - 16:24	104

CHRISTUS DE KRACHT EN WIJSHEID GODS

Hoofdstuk 1:1 - 2:5

Het ligt niet in mijn bedoeling van deze brief stelselmatig een uiteenzetting te geven, en evenmin om in alle bijzonderheden te treden. Wel is het in mijn hart bepaalde beginselen, die deze hoofdstukken bevatten, voor de aandacht te stellen. Beginselen, die ook in onze tijd een beroep doen op onze harten en gewetens, om onze gemeenschappelijke wandel er mede in overeenstemming te brengen.

Adressering van de brief

Aan wie is deze brief geadresseerd? Dat is onze eerste vraag. Als hij alleen maar tot de plaatselijke Gemeente van Korinte gericht is, kan men zich op dit feit beroepen om de voorschriften en bevelen, die er in voorkomen, te ontgaan of er zich niet nauwkeurig aan te houden. We zien echter, dat deze brief niet slechts voor de gelovigen te Korinte bestemd is, maar voor "allen, in elke plaats, die de naam aanroepen van onze Heer Jezus Christus, zowel hun als onze Heer." Daarin ligt geen enkele beperking van plaats, persoon of tijd. Alle gelovigen, die het gezag van Jezus Christus erkennen, zijn daaronder begrepen. We kunnen dus zeggen, dat deze brief op zeer bijzondere wijze tot ieder van ons en tot allen gemeenschappelijk is gericht. Geen andere brief heeft een adres van zo wijde strekking als deze. Moet men er zich dan niet over verbazen, dat juist de voorschriften van deze brief in de belijdende christenheid meer worden vertreden dan alle andere? Vooral als we bedenken, dat juist hier aan de Gemeente de meest stellige bevelen van het hele Nieuwe Testament worden gegeven. Er zijn helaas velen, die het gezag van deze bevelen miskennen. Toch zullen alle gelovigen, die de Heer trouw wensen te dienen, ze in hun harten moeten griffen en in praktijk brengen.

Afwijkingen in Korinte

Laten we allereerst de strikken aanwijzen, waarin de gelovigen van Korinte gevallen zijn. Hoe vaak zien we dezelfde afwijkingen, in een of andere vorm, ook onder ons. De Korintiërs bezaten nog niet al Gods gedachten in het

geschreven Woord. Hoeveel schuldiger zijn wij dan, als de Heer een of meer van deze dingen bij ons moet constateren. Wanneer we opmerken, wat er aan de Gemeente te Korinte ontbrak, zien we in veel opzichten een beeld van ons zelf. Maar één ding onderscheidde hen gunstig van ons en dat gaf hun een karakter, dat de gelovigen van deze tijd missen. "Het ontbrak de Korintiërs aan geen genadegave". Niet alleen hadden zij die bijzondere gaven, die thans verloren zijn gegaan, maar zij waren "in alles rijk geworden in Hem, in alle woord en in alle kennis". Een getuigenis, dat op ons zijn toepassing mist. Wel zijn er hier en daar gelovigen, aan wie God in de tegenwoordige tijd belangrijke waarheden heeft toevertrouwd, maar het aantal dat onbekend is met deze dingen, ja zelfs met de meest eenvoudige heilsfeiten, is veel groter.

Geestelijke hoogmoed

Wanneer we nagaan, welk gebruik de Korintiërs van die velerlei gaven hebben gemaakt, ontdekken we helaas, dat ze er zich van bedienden om hun geestelijke hoogmoed te bevredigen. Zij verhieven zichzelf. Telkens weer moet de apostel zeggen: "Gij zijt opgeblazen" (4:6, 18 en 19; 5:2; 2 Kor. 12:20). Zullen wij stenen op hen werpen? Zeker niet! Wij, gelovigen van deze tijd, zijn minder te verontschuldigen dan zij. Zodra wij een of andere genadegave van de Heer ontvangen hebben, trachten we, meer dan in andere opzichten, zo spoedig mogelijk er mede te schitteren. En toch moest onze grote armoede, in vergelijking met de "rijkdom" van de Korintiërs, ons heel nederig houden.

Twisten en scheuringen

De Korintiërs waren schuldig aan een tweede heel ernstige fout. Er kwamen twisten en scheuringen onder hen voor. Vergaderd tot de naam van Jezus, om uitdrukking te geven aan de eenheid van het lichaam van Christus, waren ze door uiteenlopende meningen gescheiden (vs. 10-12). We zullen er nog op terugkomen, maar voordien stel ik de vraag: zien we dat ook niet onder de gelovigen van onze dagen? Ieder beroemt zich op zijn *mening*, waaraan hij vasthoudt. Nu kunnen meningen, zelfs als ze juist en rechtzinnig zijn, zoals in het geval van de Korintiërs, slechts verdeeldheid voortbrengen, wanneer ze ten nadele van andere waarheden op de voorgrond worden gesteld. "Is Christus gedeeld?" Feitelijk behoort een door de Heilige Geest verlicht Christen er geen eigen mening op na te houden. Ik overdrijf niet, als ik zo spreek, want welke waarde kunnen onze persoonlijke meningen

hebben, als wij "de zin van Christus hebben?" De zin van Christus zal mij nooit met een sekte in verbinding brengen, maar het handhaven van *mijn* meningen zal mij er onvermijdelijk toe leiden. Deze hele brief bewijst ons, dat het Woord van God ons evenmin tot een sektarisch standpunt brengt. Wel kunnen *mijn* gedachten over het Woord door mij op de voorgrond worden geplaatst, als God het niet verhoedt. God *geeft* Zijn kinderen *niet het recht* er verschillende meningen op na te houden. Het is niet te loochenen, dat zij onder de gelovigen bestaan, want dat staat in verband met de zondige menselijke natuur. Maar God heeft het niet zo gewild en het is ook niet in overeenstemming met onze nieuwe natuur en de werkzaamheid van de Geest van God. De brief aan de Filippenzen (hfdst. 3:15, 16) geeft *toe*, dat ze voorkomen. Paulus keurt het af en vermaant hen, die door de Geest de volmaaktheid van hun positie in Christus hebben verstaan, een gezindheid te hebben, zoals hij die bezat. De apostel wendt zich ongetwijfeld ook tot hen, die anders gezind zijn, maar die uiteenlopende meningen keurt hij niet goed en verontschuldigt ze evenmin. Hij weerlegt ze ook niet, maar verwacht, dat God deze andersgezinden de dingen waartoe ze nog niet gekomen zijn, zal openbaren. Hij gaat met hen niet van gedachten wisselen over hun afwijkende gevoelens, omdat hij er op rekt, dat de Heer ze zal doen verdwijnen. Hij vermaant de gelovigen samen hetzelfde pad te bewandelen in de dingen "waartoe zij gekomen zijn".

Zo was het niet bij de Korintiërs; zij hielden tegenover elkaar aan eigen meningen vast. Het is opmerkelijk, dat deze berustten op waarheden, die of door apostelen, of door alleszins betrouwbare mannen Gods, zoals Apollos, waren voorgesteld. Maar in hun sektarische geest zagen de Korintiërs niet, dat ze voor één zienswijze partij kozen, ten nadele van een andere. Op die manier hielden ze aan *waarheden* vast, maar vervalsten dé *waarheid*. De waarheid is één: Christus. Hij, die de Waarheid is, kan niet gedeeld worden. De gaven zijn verscheiden, maar komen uit dezelfde Geest; de werkingen zijn verscheiden, maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt. Er kan geen verdeeldheid zijn in het lichaam. Indien de Korintiërs verdeeld waren door verschillende meningen, sproot dat enerzijds voort uit gebrek aan verdraagzaamheid tegenover de broeders, waardoor steeds een vleselijk gezinde geest gekenmerkt wordt. Anderzijds is zij een gevolg van de betekenis, die zij zichzelf toekenden, daar zij zich niet hadden gerealiseerd, dat het kruis van Christus het einde betekent van de openbaring van het *ik* en zijn belangrijkheid.

Allerlei kwaad

Verdeeldheid was dus een van de ernstige gebreken van de Korintiërs, maar er werden nog andere dingen bij hen gevonden. Allerlei kwaad was in hun midden binnengedrongen. Er was een geval van ontucht onder hen, zoals zelfs onder de heidenen niet gevonden werd. Er waren gelovigen die zich bedronken, broeders die twistten, elkaar voor de rechtbank daagden, processen aandeden. Allemaal hoogst laakbare dingen. Men vond onder hen ook valse leringen, gebracht door mensen, die verkondigden: "dat er geen opstanding van de doden is". Dat alles deed zich voor te midden van een werkelijk buitengewone werkzaamheid van de Geest.

Is het niet merkwaardig, dat bij zoveel verootmoedigende dingen, de Korintiërs vol ijver waren, om te worden ingelicht over punten van ondergeschikt belang? Zij vergaten de ootmoed, de broederlijke eensgezindheid, de reinheid, de matigheid en stelden de apostel allerlei vragen. Zij wilden weten, of het verkieslijk was te trouwen of niet te trouwen; of men zijn ongelovige vrouw mocht verstoten; of men van de afgodenoffers mocht eten, enz. De apostel beantwoordt al deze vragen, maar verzuimt nimmer een beroep op hun geweten te doen, en op geen enkele wijze bevredigt hij hun weetgierigheid of verstand.

De orde in de Gemeente

In het voorgaande hebben we met enkele woorden de toestand van de Korintiërs geschetst en daardoor zullen we ons beter rekenschap kunnen geven van het doel van deze brief. De Heilige Geest bedient zich van de *wanorde*, die er bij hen heerste, om ons te leren wat *de orde* is in het huis van God. Indien er dus onder de gelovigen, vergaderd *tot* de naam des Heren, sporen van wanorde gevonden worden - en telkens weer komen ze voor -, laten we deze hoofdstukken dan zorgvuldig bestuderen in het licht van God. Laten we trachten het onderwijs te verstaan, om een beeld te krijgen van de door God gewenste orde. Dat was de wens van de apostel.

Indeling van de brief

In de beide eerste hoofdstukken toont de apostel ons, wat de grondslag is van ieder getuigenis, van alle christelijke orde in het huis van God. Zij spreken ons over het kruis van Christus als fundament van heel ons christen zijn. De hoofdstukken 3 tot en met 9 behandelen de orde, die er in het huis van God behoort te zijn. De hoofdstukken 11 tot en met 14 behandelen de

orde, die het lichaam van Christus betaamt. Te midden van deze beide reeksen staat hoofdstuk 10 als een soort tussenzin. Het is alsof het is ingevoegd tussen het huis van God en het lichaam van Christus. Het geeft een beeld van de christenheid of de christelijke belijdenis, zonder leven uit God. Dit 10e hoofdstuk is heel belangrijk, want hetgeen uitzondering was in de tijd van de apostel, is dat thans niet meer. De tegenwoordige christenheid heeft het avondmaal en de doop. Zij bewandelt uiterlijk de weg van de christen, maar zonder goddelijk leven te bezitten. Maar belijdenis zonder leven eindigt in oordeel. Hoofdstuk 15 behandelt de 'Uiterst gewichtige vraag van de opstanding. De brief wordt dus omlijst door deze twee belangrijke feiten: *het kruis* in hoofdstuk 1 en *de opstanding* in hoofdstuk 15. Hoofdstuk 16 spreekt daarna over verschillende dingen.

De positie van de gelovige

In het begin van zijn brief zet de apostel uitvoerig uiteen, wat een *christen* is. De Korintiërs waren daarmee niet voldoende bekend. Wanneer we onze broeders in Christus deze vraag stellen, horen we meestal, dat een christen een mens is, die, nadat hij de vergeving van zijn zonden door het geloof in het bloed van Christus ontvangen heeft, een kind van God is. Nu vinden we deze beperkte omschrijving niet in de eerste twee hoofdstukken. De apostel laat ongetwijfeld zien, dat een gelovige de behoudenis door het geloof heeft verkregen (1:18, 21). Maar tegenover de vleeselijke toestand, die in Korinte heerste, stelt hij, dat een gelovige iemand is op wie het oordeel is toegepast, wat betreft het hele leven, dat achter hem ligt. Hij heeft het einde van zijn bestaan, als mens in het vlees, gevonden. In de persoon van Christus op het kruis heeft hij zijn veroordeling ontvangen. Een volkomen oordeel, omdat Jezus dáár, als onze plaatsvervanger, voor ons tot zonde gemaakt is. In de volle zin van het woord is een gelovige een mens, voor wie deze waarheid werkelijkheid is geworden. Daarom zegt de apostel hun ook want, hoewel hij ze als verlost beschouwt, noemt hij ze jonge kinderen in Christus "Ik had voorgenomen, niets onder u te weten dan Jezus Christus, en die gekruisigd". Hij wil zeggen, door u Zijn persoon voor te stellen, heb ik u verklaard, dat gij zelf door Zijn kruis zijt geplaatst onder het beslissend oordeel van God.

Hoe moet onze wandel zijn, als wij dit ware karakter van de gelovige in praktijk willen brengen? Wanneer wij onszelf beschouwen als geheel veroordeeld in onze staat van mensen in het vlees, omdat heel ons vroeger

gedrag, al onze gedachten op het kruis van Christus zijn geoordeeld? Als veroordeeld en geoordeelden, zullen we niet trachten ons in eigen oog of dat van anderen gewichtig te maken. Laten we acht geven op deze eerste stap, die eigenlijk altijd samen behoorde te gaan met de bekering en de vergeving van de zonden. Het kruis van Christus is de plaats, waar ik *het einde van de mens als zondaar, het einde van de natuurlijke mens en het einde van "de wereld"* heb gevonden, zoals de Galatenbrief ons leert. Daarom wilde de apostel niets anders onder hen weten, dan Jezus Christus en die gekruisigd.

Een nieuwe schepping

In de verzen 30 en 31 van het eerste hoofdstuk vinden we een tweede karaktertrek van de gelovige. Er zijn weinig gedeelten, die het duidelijker uitdrukken: "Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, die ons geworden is: wijsheid van God, en gerechtigheid en heiligheid, en verlossing; opdat gelijk geschreven staat: Wie roemt, roeme in de Heer."

Als zondaar was ik in Adam, maar zodra ik in de Heer Jezus, geloofde, kon ik aanvaarden, dat de eerste mens in mij op het kruis was geoordeeld, Nu ben ik een nieuwe schepping in Christus Jezus. Dat is mijn positie, zoals in de brief aan de Romeinen bijzonder mooi wordt uiteengezet. Ik ben uit God in Christus Jezus en alles wat ik als gelovige ontvangen heb, bezit ik uit God, in en door Christus. Hij heeft me gemaakt en in deze toestand gebracht. Ik ben uit God geboren en ontleen mijn oorsprong aan Hem. Indien er enige wijsheid, enige gerechtigheid of heiligheid bij mij gevonden wordt, is het alles alleen in Christus. Bereik ik als eindpunt van mijn loopbaan, de verlossing, het is in Hem. Er is geen enkele plaats meer voor de oude mens. Alles is uit de nieuwe mens en wat ik ben, kan ik slechts toeschrijven aan Christus.

In het tweede hoofdstuk wijst de apostel er op, dat de gelovige de Geest van God bezit als de kracht van het nieuwe leven. Daardoor is hij bekwaam de goddelijke dingen te verstaan, die geopenbaard zijn in het Woord van God. De nieuwe mens wordt dus gekarakteriseerd door een geestelijke kracht, die hem aan dat Woord, onderwerpt.

UITVERKOREN HETGEEN NIETS IS

Hoofdstuk 1:1 – 2:5 (vervolg)

Positie en openbaring

We hebben gezien, dat de openbaring van de Korintiërs als gelovigen, helemaal niet in overeenstemming was met de menigvuldige gaven, die ze bezaten. Het is van belang dit in gedachten te houden, want we zijn vaak geneigd te menen, wanneer we God door Zijn Geest in het midden van de Zijnen zien werken, dat dan ook hun zielstoestand even hoog staat als Zijn gaven. Het voorbeeld van de Korintiërs geeft ons het bewijs van het tegendeel. Zelfs de wereld kon zich over hun gaven verwonderen en toch was er niets in de wijze, waarop zij zich openbaarden, dat in overeenstemming was met deze zegeningen.

Verheerlijking van menselijke wijsheid

Hun van het Griekse heidendom geërfde gezindheid, dreef hen tot bewondering van de mens in het vlees en tot menselijke wijsheid. In de Griekse samenleving van die tijd, trok de wijsheid van de filosofen volgelingen aan en maakte zij school. Redenaars en letterkundigen hadden een geweldige invloed. Men hoorde naar hen en volgde hen. De Korintiërs hadden deze menselijke en vleselijke gewoonten behouden en ze in hun christendom overgebracht. Deze leerscholen veroorzaakten twisten onder hen. De een volgde deze of gene *geleerde*, de ander een *welsprekend* man na. Een derde voelde zich aangetrokken tot een persoon, die door *kracht* en *energie* boven anderen uitstak, Ze zeiden: „Ik ben van Paulus, en ik van Apollos, en ik van Kefas", al naar de voorkeur, die zij als natuurlijke mensen voor deze mannen hadden.

Paulus was een man bedreven in de wetenschap van zijn tijd, opgevoed aan de voeten van Gamaliël, bekend om zijn letterkundige opleiding, vertrouwd met de dichters uit zijn dagen, zeer bekwaam als leraar. Daarom waren er Korintiërs, die zich verhieven op hetgeen Paulus van nature was, en zeiden: "Ik ben van Paulus".

Apollos was een Jood uit Alexandrië, een stad beroemd om zijn letteren. Welsprekende woorden vloeiden van zijn lippen en boeiden zijn gehoor. Er waren dan ook broeders, die meer werden aangetrokken door de welsprekendheid van Apollos, dan door de ontwikkeling van Paulus.

Petrus was een man uit het volk, die echter over een merkwaardige energie beschikte en die veel vermaarde wonderen had gedaan. Daar hij rechtstreeks van de Heer belangrijke openbaringen ontvangen had, stond hij aan het hoofd van de twaalven. "Ik ben van Kefas" zei een derde.

Ten slotte was er nog een ander die zei: "Ik ben van Christus." Ik houd me aan de onderwijzingen, die uit Zijn mond zijn voortgekomen, toen Hij op aarde was. Ik voeg me naar de eenvoud en de zuiverheid van Zijn goddelijke zedenleer, zoals bijvoorbeeld in Zijn bergrede. Hem kies ik als mijn leraar. Maar Paulus vraagt: "Is Christus gedeeld?" Zijn er verschillende geesten, of is er maar één Geest, die in verschillende personen werkt?

Dit woord van Paulus tot de Korintiërs is ook gericht tot ons, die de naam des Heren aanroepen. Herkent men niet enkele van die trekken in ons midden? Hebben niet dergelijke gevoelens ook enige plaats in onze harten? Wij moeten, helaas, bevestigend antwoorden. De apostel onthult, zoals we hebben opgemerkt, de oorzaak van dit kwaad, waardoor de kinderen Gods, in plaats van verenigd, van elkaar worden gescheiden. Hij zegt tot hen, dat de betekenis van het kruis van Christus, in zijn volle omvang, geen werkelijkheid voor hen is geworden. Alles waarop zij zich lieten voorstaan, stelt hij terzijde. "Ik ben gezonden," zegt hij, "om het evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde" (1:17).

Het woord van het kruis

"Met wijsheid van woorden". Hoe meer ik nadenk over de huidige toestand van de christenheid, waarvan wij deel uitmaken, des te meer word ik getroffen door de algemene neiging, die er is om het verstand van de mens te bevredigen. Men meent de wereld te kunnen overtuigen door haar de juistheid en noodzakelijkheid van de christelijke waarheden voor te stellen, met veel geleerde en schoonklinkende woorden. Hiermede bedoel ik niet de valse leringen, maar het streven om voor de waarheden bewijzen aan te voeren, die beslag leggen op het verstand van grote scharen toehoorders, aangetrokken door de voortreffelijke kwaliteiten van de sprekers. Gewoonlijk worden de luisteraars er door overtuigd en erkennen hoe

opmerkelijk alles is, wat ze vernomen hebben. De spreker heeft wellicht verklaard, hoe de zonde in de wereld is gekomen. Hij heeft het bestaan van God aangetoond en de leer van het eeuwige leven ontwikkeld. Maar deze waarheden hebben geen enkele uitwerking gehad op het hart en geweten van het gehoor. Als men zich met wijsheid van woorden tot de mensen richt nogmaals, niet met valse leringen, die in onze dagen zoveel voorkomen en zich bedient van menselijke wijsheid om aan de zielen de waarheid van de geopenbaarde dingen aan te tonen, wordt het kruis van Christus verijdeld.

De apostel voegt er aan toe: "Want het woord van het kruis is hun, die verloren gaan, dwaasheid; maar ons die behouden worden, is het de kracht Gods" (vers 18). Zo laat Paulus alle wijsheid van woorden achterwege en predikt eenvoudig het woord van het kruis. Zulk een prediking heeft tot gevolg, dat verstandsmensen er zich van afwenden, want voor hen is zij dwaasheid, maar voor ons is zij de kracht Gods. Zij wordt slechts verstaan door hem, van wie het geweten geraakt is.

De heerlijkheid van Christus

Het "woord van het kruis" heeft een zeer bijzondere betekenis. Wij weten, dat wij straks onze Heer in al de glans van Zijn heerlijkheid zullen zien en Zijn naam dan op onze voorhoofden zal zijn (Openb. 22:4). Ja nog meer. In Hebrëeën 2:9 wordt van ons gezegd: "maar wij zien Jezus, ... met heerlijkheid en eer gekroond". Het spreekt vanzelf, dat daarvan in Korinte 1 geen sprake is. Hier zien we onze hooggelofde Heer als "van de aarde verhoogd", waar Hij de verachting van de wereld heeft ondergaan.

De wereld heeft in Hem niets anders dan de dwaasheid en zwakheid van God gezien, daar waar wij de wijsheid en kracht van God hebben aanschouwd. De Zoon des mensen is op het kruis verheerlijkt en God is in Hem verheerlijkt, zoals de Heer het zelf zegt in Johannes 13:31. Dáár zien wij Hem, vóór de ontvouwing van Zijn toekomstige heerlijkheid, in Zijn wonderbare schoonheid. Op die plaats, op het kruis, leer ik de heerlijkheid van Christus kennen een kracht tot zaligheid, een kracht, die satan, zonde, mijzelf en de wereld overwint. Wanneer ik zó de heerlijkheid van Christus heb gezien, zeg ik: zou een mens, wie hij ook zijn mag, vóór dat kruis met *zijn* wijsheid of met *zijn* kennis durven pronken? Kan de verhevenste wijsbegeerte van de mens zich één ogenblik doen gelden in tegenwoordigheid van het kruis van Christus?"

Met Christus gekruisigd

Laten we er wel aan denken, dat de apostel ons hier een bijzondere zijde van het kruis voorstelt. Toch is er, zelfs in dit gedeelte, nog een belangrijker kant, die er niet van gescheiden kan worden. Daarom voegt hij er aan toe: "het heeft God behaagd door de dwaasheid van de prediking *te behouden* hen, die geloven" (vers 21). Elke zondaar vindt op het kruis in de eerste plaats de grondslag van zijn behoudenis, de vergeving van zijn zonden. Hoofdstuk 15:3 spreekt daarvan op een buitengewoon krachtige wijze: "Christus is gestorven voor *onze zonden*, naar de Schriften". Romeinen 5:8 zegt, "dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren". En Titus 2:14: "Jezus Christus, die zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat hij ons van alle ongerechtigheid verlossen zou". Zonder de vergeving van onze zonden kunnen we geen deel hebben aan het heil in Christus. We mogen niet vergeten, dat de Schrift, in de brieven zowel als in de evangeliën, deze eenvoudige waarheid steeds het eerst, als fundament van het christelijk geloof, naar voren brengt. Wanneer we de ontelbare gedeelten wilden citeren, die ons over de verlossing spreken, zouden we de gehele Schrift moeten aanhalen.

Maar er is *iets* anders, dat niet minder belangrijk *is*. Het kruis is de veroordeling van de mens in de meest volstreckte zin en niet alleen van de mens als zondaar, maar van de natuurlijke mens in het algemeen. Daar ligt het eindpunt van zijn geschiedenis, die hij onmogelijk opnieuw kan beginnen. Het eerste gedeelte van de brief aan de Romeinen behandelt de vergeving van de zonden, het tweede laat ons zien, dat de oude mens met Christus gekruisigd is, Christus heeft door Zijn sterven een eind gemaakt aan de geschiedenis van de oude mens en wij kunnen hem voor dood houden. De brief aan de Gelaten gaat om zo te zeggen nog verder. Daar wordt *de mens* veroordeeld, zonder hem ook maar één plaats, één recht toe te kennen om zichzelf te verheffen. Hij zegt: "*Ik* ben met Christus gekruisigd" (Gal. 2:20). Hij voegt er aan toe: "door wie de wereld mij gekruisigd is en ik van de wereld" (6:14).

De ware kracht en wijsheid

De Korintiërs hadden deze belangrijke waarheid niet begrepen. Zij waren verlost en behouden, maar *vleselijke* gelovigen. Voor hen was het geen werkelijkheid geworden, dat zij met Christus waren gekruisigd. Zij hadden niet verstaan, dat alle wijsheid van de wereld en alle gaven van de

natuurlijke mens geen enkele waarde hebben, als het gaat om de dingen Gods. Wie dat in praktijk heeft gebracht, is vrij gemaakt, niet opgeblazen en heeft geen vertrouwen meer in zichzelf. Het *ik* heeft afgedaan; het bouwen op eigen kracht, op eigen inzicht is voorbij, want de kracht van de wereld en de wijsheid van de mens zijn slechts zwakheid en dwaasheid. Zulke gelovigen stellen hun vertrouwen in het zwakke en het dwaze Gods, want dáár ligt de ware kracht en de ware wijsheid. Deze beide dingen heb ik op het kruis gezien. Dáár heb ik geleerd, dat dit zwakke Gods God zelf, gekruisigd in de persoon van een mens, Christus de kracht Gods was tot zaligheid. Dáár heb ik het begin van mijn bestaan voor God gevonden en Gods gedachten over mij leren kennen, die slechts wijsheid, gerechtigheid, heiligheid en verlossing in Christus zijn.

Drie belangrijke dingen

De apostel heeft in de eerste plaats *het kruis* voorgesteld, als het zwakke en het dwaze Gods, maar dat Zijn wijsheid en Zijn kracht tot zaligheid blijkt te zijn.

In de tweede plaats stelt hij ons de *voorwerpen* voor, die God in dit werk op het oog had. Heeft Hij wijzen, verstandigen of edelen uitverkoren? Moesten door zulke woorden de aanmatigingen van de Korintiërs niet terneer geslagen worden? Hij zegt: "Want ziet uw roeping, broeders! dat er niet vele wijzen zijn naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen; maar het *dwaze van de wereld* heeft God uitverkoren, opdat hij de wijzen beschamen zou; en het *zwakke van de wereld* heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke beschamen zou; en het *onedele* van de wereld en het *verachte* heeft God uitverkoren, en hetgeen niets is, opdat Hij hetgeen iets is te niet zou doen; opdat geen vlees zou roemen voor God" (vs. 26-29). Alle dingen, waarop de Korintiërs aanspraak maakten, hadden geen waarde voor God. Als zij in Zijn ogen geweest waren, zoals zij zo vurig begeerden, dat de wereld hen zag, zouden zij Zijn kinderen niet geworden zijn. Zij streefden er naar een eervolle plaats in te nemen onder de wijzen van deze eeuw om op die wijze zichzelf te verheerlijken. Maar God had hun, in het voor hen volbrachte werk op het kruis, geen enkele rol toebedacht en alle roem voor "de Heer" opgeëist. Trede na trede doet Hij hen afdalen van het voetstuk, waarop zij zichzelf geplaatst hadden, tot de rang van "hetgeen niets is"!

In de derde plaats stelt de apostel in hoofdstuk 2:1-5 hun *zichzelf* ten voorbeeld. Van het begin van zijn loopbaan af had hij zijn eigen nietigheid

tot een praktische werkelijkheid gemaakt, zoals hij in de tweede brief aan de Korintiërs zegt: "Want God, die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, Hij is het, die geschenen heeft in onze harten tot de lichtglans van de kennis van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus" (2 Kor. 4:6).

Zijn ziel, als ijverig, rechtzinnig en welonderwezen Jood, was evenals de hele aarde ten tijde van de schepping, in de meest volkomen duisternis gedompeld. God had gezegd: Er zij licht en er was licht, zodat Hij uit het niet, dingen heeft gemaakt en doen verschijnen. Het is alsof de apostel wil zeggen: ik behoorde tot datgene wat er niet was, maar God heeft dat genomen om er een nieuwe schepping uit te laten voortkomen. En in ons gedeelte voegt hij er aan toe, dat hij niet tot hen was gekomen met uitnemendheid van woorden of wijsheid. Toen hij hun het evangelie bracht, werd bij hem alleen gevonden het voornemen, niets onder hen te weten "dan Jezus Christus en die gekruisigd". Het kruis drukte vóór alles het karakter uit van de Christus, die hij predikte en dat karakter maakte een, eind aan al hun aanspraken. Zouden zij destijds, toen de apostel bij hen was, misschien gezegd hebben: Wat een wijze man is toch die Paulus? "Ik was bij u in *zwakheid*, en in vreze, en in veel beven". Noch in mijn persoon, noch in mijn woorden hebt u iets kunnen vinden, dat u kon doen menen, dat ik ook maar enig vertrouwen had in het vlees of in de kracht van de mens.

Uit Hem in Christus Jezus

Nadat hij hun op deze wijze het kruis als de veroordeling van alles wat er in de mens is, heeft voorgesteld, laat Paulus hun zien, dat er voor de gelovige een andere plaats is, dan die van de natuurlijke mens. "Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus". Welk een waarheid! Hoe vaak moeten wij niet dezelfde gezindheid bij ons vaststellen als bij de Korintiërs, die meer waarde hechtten aan de verheerlijking van de mens dan aan het feit, dat zij *uit God* waren. Aan het voorrecht, dat hun oorsprong als gelovigen, hun geboorte als christenen uit God was en dat God door hen te behouden, datgene wat niet is heeft genomen, om daaruit een eeuwigblijvende nieuwe schepping te maken. *Voor de mens* is er dus in het heilsplan geen enkele plaats en daarom zegt de apostel in een andere brief: "Ik ken een *mens in Christus*" (2 Kor. 12:2). Voor hem was er geen andere plaats dan deze. Wie dat heeft verstaan, vindt geen enkele oorzaak meer om zichzelf te verheffen. Paulus wenste niets anders dan in Hem bevonden te worden (Fil. 3:9).

In de hele brief vinden we telkens weer de veroordeling van de hoogmoed van het vlees, dat steeds een hoge dunk van zichzelf heeft (3:21; 4:6, 7, 18; 5:2-6; 8:1, 2; 13:4). Naast de vele trekken, die als vleeselijke gelovigen bij de Korintiërs gevonden werden, kwam in het bijzonder naar voren, dat ze van zichzelf en van hun gaven een hoge dunk hadden. De oorzaak daarvan was, dat ze niet in praktijk gebracht hadden, dat er voor de natuurlijke mens geen enkele plaats voor God is.

DE GEEST ONDERZOEKT ALLE DINGEN

Hoofdstuk 2:6-16

Verborgen van vóór alle eeuwen

Dit gedeelte beschrijft ons een derde karaktertrek van de gelovige. De eerste was, dat hij afgedaan heeft met alles wat hij als mens van nature, zelfs in de meest bevoorrechte positie, kan zijn. De tweede, dat hij in Christus en uit God is en een nieuw leven, een nieuwe natuur bezit, waardoor hij volmaakt is in het oog van God. De derde is, dat hij de kracht van dit leven bezit door de inwoning van de Heilige Geest, die alle dingen onderzoekt, zelfs de diepten Gods.

Vóór de apostel dit onderwerp behandelt maakt hij melding van iets, dat hij niet aan de Korintiërs had meegedeeld, toen hij bij hen was, omdat hij onder hen niets anders had willen weten dan Jezus Christus en die gekruisigd. Inderdaad is er voor de gelovige nog iets anders dan het kruis van Christus. Er is een verborgenheid, van vóór alle eeuwen verborgen in God, een wijsheid, die alleen zij kunnen verstaan, die afgedaan hebben met alles wat tot hun oude toestand behoort en die hij "volmaakten" of "volwassenen" noemt. Over deze wijsheid wenste hij te spreken tot hen, die, door zichzelf te veroordelen, in zulk een geestelijke toestand gekomen waren, dat zij in staat waren haar te verstaan. Deze verborgenheid was van vóór alle tijden in God verborgen geweest, want van eeuwigheid af had God besloten de mens een plaats in Zijn heerlijkheid te geven. Welk een Goddelijke genade! Hoe heeft Hij deze gedachte, die Hij zich in Zijn hart had voorgenomen, tot werkelijkheid gemaakt?

De apostel had er met de Korintiërs niet over gesproken, omdat zij, zoals we gezien hebben, vergaand hoogmoedig waren. Wanneer Paulus hun gezegd had, dat zij voorbestemd waren voor de eeuwige heerlijkheid, zouden zij een nog hogere gedachte van zichzelf hebben gekregen. Maar er waren "volmaakten", tot wie hij er over kon spreken. Mensen, die hun volmaaktheid alleen in Christus gevonden hadden, omdat zij hadden afgedaan met alles wat van de mens is.

Verordend tot onze heerlijkheid

Wat heeft God gedaan om zijn voornemens met de mens, die Hij in Zijn heerlijkheid wilde invoeren, ten uitvoer te brengen? Door de zonde was de gevallen mens volkomen gescheiden van de heerlijkheid Gods en daarom was het nodig hem te bevrijden van het juk van de zonde. Niet alleen van zijn zonden, maar ook van zijn zondige natuur. De wijsheid Gods had het middel gevonden, Zijn gedachten, die verborgen waren, *tot* werkelijkheid te maken. Enerzijds door een eind te maken aan het bestaan van de oude mens met zijn oude natuur. Anderzijds door een nieuwe mens voor Zich te stellen, die *Zijn* eigen natuur zou hebben en daardoor in staat zou zijn te verstaan, alles wat in Hem gevonden wordt. Om alles wat *tot* de natuur van de oude mens behoort, weg te doen, moest Christus sterven. Daarin betoonde God in de eerste plaats Zijn wijsheid. Nadat dit werk volbracht is, verstaan we waarom het nodig was, dat God Zijn eigen Zoon moest offeren.

Aan het eind van het eerste hoofdstuk vinden we het tweede deel van de wijsheid Gods. Hij heeft ons een nieuwe natuur, Zijn eigen natuur geschonken. In Christus heeft Hij ons niet alleen uit onze oude toestand verlost, maar ons ook uit Hem een natuur gegeven, waarvan Hij erkent, dat zij volkomen beantwoordt aan Zijn gedachten. Wij zijn in Christus uitverkoren, "opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem in de liefde" (Ef. 1:4). Gods liefde voor ons is even onbegrensd als voor Christus. Inderdaad, wij hebben alle reden ons voor Hem neer te buigen, wanneer wij bedenken, dat Hij zonder enig onderscheid dezelfde liefde voor ons heeft als voor Zijn eigen Zoon. Zulk een volmaaktheid geeft ons recht op de heerlijkheid Gods! Zodanig was de wijsheid Gods, die de apostel verkondigde.

Volmaakt in het oog van God

Opgemerkt dient te worden, dat het woord "volmaaktheid" vaak heel verkeerd opgevat wordt. Velen denken, dat een volmaakt mens iemand is, die zó van 'de zonde bevrijd is, dat hij hier beneden niet meer zondigt. Maar God zegt ons dit nooit, want in Zijn oog is een volmaakt mens een "volwassene", die meer heeft verstaan dan de vergeving van zijn zonden. Deze waarheid, de vergeving van de zonden, kan door elk "jong kind in het geloof" worden begrepen. De Korintiërs hadden vanaf de dag van hun bekering daaraan deel gekregen. Maar de "volwassen" gelovige weet, dat God aan hem, als zondaar, op het kruis een volkomen oordeel heeft

voltrokken, en hij in Zijn tegenwoordigheid is gebracht als een nieuw mens in Christus. Hij is met Christus verenigd, zodat hij nog slechts in Hem gezien kan worden. Het is niet zo, dat *ik* niet meer behoef te zien wat er in mijn hart is; integendeel behoort er diepe ootmoed in mijn hart te zijn, als ik er aan denk op welke wijze ik op aarde mijn hemelse positie in praktijk breng. Maar het gaat er hier om *wat God ziet*. De gedachte, dat Hij op grond van de dood en opstanding van Christus in mij slechts onbeperkte volmaaktheden ziet, geeft mij alle reden voor Hem in het stof neer te buigen. In het besef hiervan vind ik dan ook de beweegredenen tot een heilige en God waardige wandel.

Geopenbaard door Zijn Geest

Indien de oversten van deze wereld geweten hadden, dat het Gods bedoeling was voor de mens zulk een heerlijke plaats te verwerven door de gave van Zijn Zoon, "zij zouden de Heer van de heerlijkheid niet gekruisigd hebben". Deze machthebbers waren volkomen onbekend met wat wij thans als gelovigen weten. Zelfs in het Oude Testament waren deze totaal nieuwe dingen niet geopenbaard. Daarin vinden we aardse heerlijkheden, maar niets van de raadsbesluiten van God betreffende de hemelse dingen. Deze laatste zijn "de wijsheid Gods in verborgenheid". Het is zeer belangrijk het gedeelte uit de profeet Jesaja te vergelijken met de aanhaling, die de apostel hier gebruikt. Jesaja zegt: "Ja, van oudsher heeft men het niet gehoord noch vernomen, geen oog heeft gezien een God buiten u, die optreedt ten behoeve van wie op Hem wacht" (Jes. 64:4). En Paulus voegt er aan toe: "Doch God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest; want de *Geest* onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods". Niemand had dus in het Oude Testament de dingen gezien, die God voor de Zijnen bereid had. *God alleen kende ze*, maar het was Zijn wens, dat wij door Zijn Geest in deze tijd de verborgen plannen van Zijn hart zouden kennen, horen, zien en doorgronden.

Dat voert ons weer terug tot de derde karaktertrek van de gelovige, die we vinden in de inleiding van de brief aan de Korintiërs. God heeft ons Zijn natuur en Christus' leven meegedeeld, en ons tegelijkertijd de kracht van dit leven, de Heilige Geest, geschonken. Door deze Geest kennen wij nu de verborgen plannen en diepe geheimen van God.

Onbeperkte, eeuwigdurende zegeningen

Indien iemand noodzakelijk antwoord zou moeten geven aan hen, die aanvallen doen op het Woord van God en dit trachten te verlagen tot een werk, dat met menselijke zwakheden is bevestigd, dan is het al voldoende hun dit gedeelte van de Schrift voor te leggen om hen in verwarring te brengen. Het geeft op zegevierende wijze antwoord op alle menselijke tegenwerpingen, die door Satan tegen Gods Woord worden ingegeven. Hier vinden we, dat de Geest van God niet alleen deze dingen *openbaarde* en ze deed kennen aan het hart en verstand van de apostel, maar ook dat de woorden, die door Paulus waren gesproken of geschreven, door de Geest waren *onderwezen*. Zij hielden niets in, dat uit menselijk onderricht of uit menselijke wijsheid voortspoot. Er was een aanmerkelijk verschil tussen de geïnspireerde apostel en de profeten van het Oude Testament, hoewel zij ook geïnspireerd waren. De profeten spraken door de Geest zonder de betekenis te kennen van wat ze verkondigden. Maar wat door de schrijvers van het Nieuwe Testament is gezegd, maakte door de Geest deel uit van hun eigen geestelijk verstand. De apostel kende deze dingen. Alleen de Geest kon ze openbaren, onderwijzen en ze ten slotte ook aan anderen meedelen.

Nu hebben wij daar deel aan. Welk een plaats hebben wij toch! Wat een rijke zegeningen bezitten we, onbegrensd en eeuwigdurend! Wanneer we straks in de heerlijkheid zijn, zullen we er de volle omvang van peilen. Hier beneden kennen we ze slechts ten dele, als schepselen met een beperkt verstand. Niet dat God ons er iets van verborgen heeft. Hij nodigt ons uit de maatstaf aan te leggen van Zijn liefde, de maat van Christus, om de diepten te peilen van wat er in Zijn hart is. Dat gehele hart staat voor ons open, maar om de zegeningen te kunnen ervaren, moeten wij in onze wandel Hem verheerlijken, die ons geroepen heeft tot Zijn eigen koninkrijk en Zijn eigen heerlijkheid.

Wij hebben de zin van Christus

In verband met de inwoning van de Heilige Geest, vinden we in hoofdstuk 2:16 een vierde karaktertrek van de gelovige: "Maar *wij* hebben de zin van Christus", d.w.z. de geestelijke bekwaamheid om met de gedachten van Christus te denken. Wij bezitten Zijn leven en Zijn Geest en daarom kunnen we verstaan als Hij, denken als Hij, genieten als Hij. We zijn bekwaam gemaakt om dezelfde genegenheden, dezelfde verlangens, dezelfde vreugde te hebben als Hij.

Bij het overdenken van zulke zegeningen wil ik vragen: "Kan er in deze wereld een positie zijn, die hoger staat dan die van de gelovige"? Ik hoorde eens een Duits lied, waarvan elk couplet eindigde met het refrein: "Welk een geluk een *mens* te zijn!" De gedachte van de dichter was: "Welk een geluk een mens te zijn, om behouden te kunnen worden!" Maar hoe oneindig ver staat dit beneden wat wij bezitten. Daarom kunnen we beter zeggen: "Hoe gelukkig is het een *christen* te zijn!" Een natuur te bezitten, die in staat is lief te hebben wat God liefheeft; een leven, dat deel kan hebben aan al de volmaaktheden van Christus; een kracht die ons in staat stelt in het genot van al Gods gedachten te treden! Dat wij, niet met ons verstand, maar met ons hart mogen genieten de diepten Gods, die toebehoren aan hen, die Hij tot Zich getrokken heeft door het werk van Zijn Zoon!

HET GEBOUW VAN GOD EN ZIJN FUNDAMENT

Hoofdstuk 3

Een wandel naar de mens

In tegenstelling met de beschrijving, die de apostel gegeven heeft van de bijzondere plaats van een gelovige, beziet hij nu in bijzonderheden de geestelijke toestand van de Korintiërs. Twee dingen karakteriseerden hen: ten eerste waren ze *vleselijk*. Dat wil niet zeggen, dat ze geen kinderen van God waren. De mens, die Gods gedachten niet kent, wordt niet vleselijk genoemd, maar *natuurlijk* (2:14). Hij wordt slechts door zijn natuurlijk gemoed gedreven en door zijn natuurlijke wil bestuurd, terwijl het hem ontbreekt aan goddelijk leven en de Geest van God. Een vleselijk mens kan een gelovige zijn, maar met de karaktertrekken van het vlees, die de oude mens kenmerken (Rom. 7:14). Van een kind van God kan men niet zeggen, dat hij *in het vlees is*. Wel kan hij, hoewel wedergeboren, de trekken van de oude mens in zich hebben, in plaats van een geestelijk mens te zijn. Zijn gedachten houden zich bezig met de dingen van deze aarde, die hij beoordeelt, waardeert, verstaat en in praktijk brengt, zoals de mens van de wereld dat doet.

Daarom zegt Paulus: "wandelt gij niet naar de mens? (...) zijt gij niet menselijk?" (letterlijk 'mensen'). Hebt u niet dezelfde beginselen als de *mensen*? Nooit worden de gelovigen, anders dan op afkeurende wijze, zo genoemd, want die naam karakteriseert de wereld: "Het is de *mensen* gezet eenmaal te sterven" (Hebr. 9:27). Deze wereld bestaat uit twee geslachten: de volgelingen van de duivel, die *mensen* genoemd worden, en de kinderen Gods, de *heiligen*. Door genade is een heilige afgezonderd uit het midden van de mensen om God toe te behoren en daarom zijn alle kinderen Gods heiligen. Met deze naam worden de gelovigen in het Nieuwe Testament voortdurend genoemd. Maar deze heiligen kunnen op vleselijke wijze wandelen. Er was dan ook voor de Korintiërs alle reden om ootmoedig te zijn, wanneer zij er aan dachten, dat zij zich niet als heiligen, maar als mensen gedroegen, terwijl zij als verlost en alle geestelijke zegeningen, zonder enige beperking, ontvangen hadden. In hun wandel waren zij "kleine kinderen in Christus".

Geestelijke groei

Zodra een zondaar door de bekering tot de kennis van God de Vader komt, is zijn normale toestand die van een klein kind. Hij kent de Vader, en staat met Hem in verbinding. Maar dit kleine kind is tot groei, tot ontwikkeling geroepen. De Korintiërs echter waren bij de eerste beginselen van de kennis van Christus gebleven. Zij dachten, spraken en handelden als kinderen. Was dat een gewenste toestand? De orde, die er is in het natuurlijke leven, kan deze vraag beantwoorden. Als iemand op gevorderde leeftijd de smaak, de bezigheden, de taal en de handelwijze van een klein kind zou hebben, en hij op vijftigjarige leeftijd zou doen, wat hij als klein kind gewoonlijk deed, zou men hem met recht als een zwakzinnige beschouwen. Hetzelfde geldt voor kinderen Gods, die geen geestelijke vorderingen maken en zich gedurende hun gehele leven tevreden stellen met een christendom, dat niet anders kent dan de vergeving van de zonden.

Een heel andere toestand vinden we in de brief aan de Hebreëen. Deze waren, nadat zij vorderingen gemaakt hadden in de kennis van Christus, weer achteruit gegaan en teruggevallen in de toestand van kleine kinderen. Zij waren zodoende onbekwaam geworden hogere waarheden te verstaan, zoals grijsaards, die kinds zijn geworden nadat hun verstand tot volle ontwikkeling was gekomen. Welke toestand is het ergst? Mij dunkt ze zijn beide even sterk af te keuren.

De apostel had dus heel eenvoudig voedsel aan de Korintiërs moeten geven, en kon alleen tot hen spreken over Jezus Christus en die gekruisigd. Hij heeft niets kunnen zeggen van alles wat op het kruis volgt, van de hemelse heerlijkheid, waarin de Heer zich thans bevindt, dat zij uit God waren en zich in Hem bevonden. Hij was genoodzaakt hun de allereerste beginselen van de woorden van God bij te brengen, anders konden ze onmogelijk uit hun kinderlijke toestand verlost worden.

Gods medearbeiders

Hun vleselijke gezindheid werd openbaar in hun verdeeldheid, hun sekten, hun partijen en twisten. De een zei: *ik* ben van Paulus, de ander: en *ik* van Apollos". Dingen, die nog veel vaker onder ons, gelovigen van deze tijd, voorkomen. Wat betekent de voorkeur voor deze of gene prediker, die geleerder, welsprekender, meer literair is dan een ander, anders dan dat men "menselijk" is? Men oordeelt in deze dingen als mensen, die in de wereld zijn, die onbekend zijn met de werking van de Geest van God. Men

vergeet, dat God Zijn werktuigen kiest en dat wij ze uit Zijn hand moeten aannemen.

De apostel wijst nu als voorbeeld hun tot lering, op de gedragslijn, die Apollos en hijzelf in het midden van de Korintiërs in acht hadden genomen. Zij waren *dienstknechten* (3:5-8). God had op Zijn akker aan de een het werk van planten, aan de ander dat van nat maken toevertrouwd, en beide diensten werkten mee tot hetzelfde doel. Slechts Eén kon vruchten geven op hun arbeid. Apollos noch Paulus waren iets, God alleen gaf de wasdom. Wanneer de dienstknechten des Heren menen iets te zijn, gaat voor hen de waarde van wat God hun te doen gegeven heeft, verloren.

Verder laat de apostel zien, dat ieder naar eigen werk loon ontvangen zal. Een gelovige kan een uitnemende, in het oog lopende gave ontvangen hebben, maar hij wordt niet beloond naar de maat van die gave, maar naar de wijze waarop hij zich van zijn taak gekweten heeft. Niet voor zijn bekwaamheden, maar "naar zijn eigen arbeid". God alleen beoordeelt dat, niemand anders kan daarover oordelen.

Nadat Paulus de ware karaktertrekken van de dienstknechten Gods voorgesteld heeft, zegt hij: "Want wij zijn Gods medearbeiders; Gods akkerwerk. Gods gebouw zijt gij" (vs. 9). Hij legt het accent op het woord *God*, want alles hangt van Hem af. Onmiddellijk gaat de apostel nu van het beeld van een akker over op dat van een gebouw, op *het huis van God*. En zo komen we hier op het grote onderwerp van deze 'hoofdstukken: de orde in en de inrichting van het huis van God. Dit huis wordt ons hier niet voorgesteld als een gebouw, dat groter wordt totdat de laatste steen is toegevoegd en dat zijn voltooiing in de heerlijkheid bereikt heeft, maar als het huis van God, waarvan de bouw aan onze verantwoordelijkheid toevertrouwd is. Inderdaad, wij zijn verantwoordelijk voor de wijze, waarop wij aan dit gebouw arbeiden en wel in het bijzonder zij, aan wie God een speciale dienst in dit werk heeft gegeven. Er is maar één fundament: dat is Christus. Als een wijs bouwmeester had Paulus het gelegd. Maar God roept daarna zijn arbeiders om op dit fundament de bouw van Zijn huis voort te zetten.

Verschillende bouwstoffen

Wij vinden hier twee klassen arbeiders. De eerste bouwt op het fundament: goud, zilver, kostelijke stenen. Daaronder kunnen we zowel leerstellingen

verstaan, die de bouw van het huis van God bevorderen, alsook personen, die door deze waarheden zijn gevormd en toegevoegd door de dienst van de arbeiders des Heren. Sommigen brengen goud aan. In het Woord is dit altijd het zinnebeeld van de goddelijke gerechtigheid. Het is uitermate belangrijk om aan de zielen voor te stellen, dat er in de zondige mens geen gerechtigheid is en dat God alleen rechtvaardig maakt met Zijn eigen gerechtigheid. Anderen dragen zilver aan. Twee onafscheidelijke dingen worden ons hierdoor voorgesteld n.l. enerzijds het Woord, anderzijds de wijsheid Gods. Wie door het Woord van God mensen brengt tot het ene fundament, doet een goed werk. Ieder die op deze wijze onderwezen is, denkt er niet meer aan op menselijke wijsheid te steunen, maar wendt zich tot het Woord en ontvangt alleen daaruit de waarheden, die hij nodig heeft. Kostelijke stenen zijn het beeld van toekomstige heerlijkheden. Het is een uitnemend werk voor de arbeiders des Heren, de gelovigen bezig te houden met de heerlijkheden, die voor hen zijn weggelegd. Daar zij ontrukkt zijn aan het stof van de aarde zoeken ze wat boven is, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Op deze wijze worden hun zielen gefundeerd en worden zij buiten het bereik van het kwade gesteld.

Helaas zijn er ook andere bouwstoffen: hout, hooi, stoppelen. Zij kunnen alle door het vuur vernietigd worden; het een sneller dan het ander, maar ten slotte wordt alles een prooi van de vlammen. Wanneer een dienstknecht des Heren in plaats van de zielen met God in verbinding te brengen hen aan eigen gezag onderwerpt of hen onder het juk van de wet plaatst, om zich daardoor de goddelijke gunst te verwerven, of wanneer hij hun heiligmaking van het vlees belooft, of tot hen zegt, dat het van hun eigen wil afhangt zaligheid en heiligheid te verkrijgen veel verkondigde leringen in onze dagen -, is dat niets anders dan hout, hooi en stoppelen, die hij aan het gebouw toevoegt. Hoeveel zielen, die door deze leerstellingen aan het huis van God toegevoegd zijn, bezitten zelfs geen sprankje goddelijk leven! Op de dag dat het oordeel over dit huis komen zal, zal alles wat waarde heeft bestand zijn tegen het vuur, alle andere dingen zullen verteerd worden, zonder dat er iets van overblijft.

We vinden hier dus goede arbeiders, die goed werk doen en anderen, die weliswaar arbeiders zijn, men ontmoet ze overal in groot aantal, maar werk doen dat geen stand houdt, terwijl ze menen goede resultaten te zullen bereiken met slechte bouwstoffen. Zij zullen niet verloren gaan om dat werk, maar zodra het huis brandt, blijft er voor hen niets anders over dan de

vlucht. Gelijk de rechtvaardige Lot Zullen zij "behouden worden, doch zó als door het vuur" (vs. 15).

Laten allen, die door de Heer geroepen zijn om voor Hem te arbeiden, er toch voor waken om in het huis van God niets anders te brengen dan zielen, die hun behoud hebben gegrond op goddelijke beginselen en niet op menselijke. Laten wij doen als de oversten van de stammen Israëls, die om de tempel te bouwen vrijwillig vijfduizend talenten goud, tien duizend talenten zilver en zoveel kostelijke stenen offerden, als ze slechts bijeen brengen konden (1 Kron. 29:6-9).

Oordeel over valse leraars

In de verzen 16 en 17 vinden we nog een derde klasse arbeiders, wie een vreselijk oordeel wacht. Er zijn in het grote huis, waaraan de christenheid gelijk geworden is, mensen, die verderfelijke leringen inbrengen, die de goddelijke ingeving van de Heilige Schrift ontkennen, de heiligheid en de godheid van de persoon van Christus aanvallen, het bestaan van Satan loochenen, en de alverzoening prediken, die het kruis van Christus omverwerpt. Ik zal niet trachten een volledige lijst van deze afschuwelijke dwalingen op te stellen, maar ik vraag, wat zal het lot zijn van hen, die zulke leringen in de Gemeente invoeren? De apostel zegt: "Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt, en dat de Geest Gods in u woont? Indien iemand de tempel Gods *verderft*, die zal God *verderven*; want de tempel Gods is heilig, en zodanigen zijt gij". De hiervoor opgesomde en nog andere dwalingen zijn in onze dagen wijd verbreid. Zij zijn tekenen van het einde en vormen het bewijs dat wij met grote stappen de eindafval tegemoet snellen. Wanneer de dag des oordeels zal aanbreken, zal Hij al dit kwaad met één dag teniet doen, met al degenen die door hun onderricht er toe hebben meegewerkt om de tempel Gods te verderven.

Menselijke wijsheid zonder resultaat

Vervolgens komt de apostel terug (vs. 18-22) op het gevaar voor de Korintiërs, dat zij de wijsheid van de mensen hoog zouden achten. Hij haalt Job 5:13 aan om te tonen, dat al die wijsheid tot geen enkel resultaat leiden kan. God "vangt de wijzen in hun arglistigheid". Hun wijsheid is een strik, waarin zij zelf gevangen worden en waarin God hen verward. Zij matigen zich aan het licht te bezitten, maar dat licht is slechts duisternis. Wijs te zijn in hun wijsheid is alleen maar dwaasheid. De armen, de zwakken en gering

en zullen behouden worden, en voor altijd verheven, met koningen op de troon gezeten zijn (Job 36:7). De apostel haalt ook nog Ps. 94:11 aan om te laten zien, dat God "de overleggingen van de wijzen kent, dat zij ijdel zijn". Zullen wij tegenspreken, wat God weet en ons verklaart? Laten wij ons dan aan Gods zijde plaatsen en ons niet op mensen verheffen, zelfs niet op een Paulus, een Apollos of een Kefas. God heeft hen aan ons gegeven om *zowel* de wijsheid als de waarheid Gods te handhaven. Zij zijn slechts een middel om ons alleen van Christus afhankelijk te doen zijn en Christus leidt ons tot God. Alles behoort ons toe: wereld, leven, dood, tegenwoordige en toekomstige dingen, omdat wij van Christus zijn, aan wie God alle dingen onderworpen heeft.

DIENAREN VAN CHRISTUS

Hoofdstuk 4

Arbeiders en hun dienst

Zoals we gezien hebben beschrijft Paulus in het voorafgaande de Gemeente Gods als een bouwwerk, dat is toevertrouwd aan de verantwoordelijkheid van de mens. Vanuit dit oogpunt wordt het huis van God beschouwd in deze eerste brief aan de Korintiërs, Die aan de Efeziërs stelt ons de bouw van het huis van God voor als aan Christus toevertrouwd, terwijl hier het huis wordt gezien als gebouwd door de mens. In hoofdstuk 3 had de apostel een bepaalde tegenstelling vastgesteld tussen hem en de andere arbeiders. Hij was ook een arbeider, maar met een bijzondere roeping, die van *bouwmeester*. Hij had het fundament gelegd, Christus, waarop anderen na hem het huis moesten bouwen. Velen brachten voortreffelijke bouwstoffen aan, anderen echter slechte.

In aansluiting hierop spreekt het vierde hoofdstuk ons over de bedieningen; want in het huis van God worden bepaalde diensten aan bepaalde personen toevertrouwd. Er wordt hier meer gewezen op het feit, dat de dienst van de een gelijk is aan die van de ander, dan op het verschil tussen de apostelen en hun getrouwe medewerkers. In Korinte, plaats van zoveel verwarring, vond men bepaalde personen, sektarische mensen, die zich alles aanmatigden en de titel van leermeester aannamen. Zij trachtten de apostel te verdringen en voor zichzelf aanhangers te winnen, die alleen naar hen moesten horen. Het is opmerkelijk met welk een fijngevoeligheid de apostel zich met hen bezig houdt zonder ze te noemen. Hij mocht hen niet sparen en had met name kunnen noemen de mannen, die kwamen om de Gemeente te verontrusten. Die van het huis van God hun wereld gemaakt hadden, waarin zij trachtten een gewichtige rol te spelen en de eerste plaats in te nemen. Zij maakten gebruik van de vleselijke toestand van de Korintiërs om hen achter zich te trekken.

Paulus en Apollos als voorbeelden

In dit hele hoofdstuk zien we, dat dit het grote gevaar was, waaraan de Korintiërs blootgesteld waren. De apostel zegt in vers 6: "Deze dingen nu,

broeders, heb ik op mijzelf en Apollos toegepast om uwentwil". Dat betekent, dat hij zonder iemand bij name te noemen, zichzelf en Apollos als voorbeeld had genomen, om beter te worden verstaan. Tegenover hen, die met grote aanmatigheden in het midden van de Korintiërs kwamen, had Paulus alles op zich en op Apollos toegepast, om zó in het algemeen een beginsel vast te stellen zonder namen te noemen. Hij zegt als het ware: "Zijn *wij* gekomen om leerscholen te stichten, sekten te vormen, verdeeldheid te brengen? Hebben *wij* een hoge dunk van onszelf? Doen *wij* ons gezag gelden?" Hij stelt zich naast Apollos en erkent hem als dienstknecht, die evenals hij, de apostel, geroepen was. Ieder erkende, dat aan Apollos een dienst was toevertrouwd, hoewel hij geen apostel was, evengoed als aan Paulus. Hij vraagt hun: "Ziet gij bij ons hetzelfde als bij hen, die u er toe aanzetten opgeblazen te zijn tegen elkaar?"

Zo zien we in het hele hoofdstuk, hoe de apostelen, ondanks hun bevoorrechte plaats, hun dienst en die van de andere getrouwe dienstknechten en medewerkers in het werk, van gelijke waarde achtten. Maar ook het contrast tussen hen en degenen, die in de Gemeente Gods een plaats trachtten in te nemen, die God hun niet had toevertrouwd. Zulke dingen hebben zich helaas in de christenheid altijd voorgedaan en in onze dagen meer nog dan vroeger. In de belijdende kerk zien wij telkens weer, dat mensen, die geen enkele gave van de Heer ontvangen hebben, zich die onrechtmatig toe-eigenen. Anderen hebben deze gaven wel ontvangen, maar bedienen ze om zichzelf te doen gelden ten nadele van nederige en trouwe arbeiders. Soms ook zoeken ze aan anderen de hoge dunk die ze van zichzelf hebben, op te dringen. Iets dergelijks werd niet bij de apostel, of bij de trouwe Apollos gevonden.

Trouwe rentmeesters

"Voorts wordt hier in de rentmeesters vereist, dat ieder trouw bevonden worde" (4:2) en niet, dat hij er naar streeft zich een naam te verwerven. Aan het slot van hoofdstuk 3 had Paulus hun het bewijs geleverd, dat zij zichzelf vergaten, hetgeen een kenmerk is van de ware dienstknechten, "want alles is het uwe: hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Kefas...". Hij, een apostel, gaf elke gedachte prijs een zekere voorrang te bezitten, hoewel hij daartoe het recht had. "Gij behoort mij niet toe", zegt hij tegen hen, "maar ik ben van u". Hij geeft hun het voorbeeld van de meest volkomen nederigheid, maar ook van getrouwheid in de dienst. "Alzo beschouwe men ons: *als dienaren van Christus, en rentmeesters van de verborgenheden Gods*" (4:1). Het was

inderdaad door zijn bediening, dat de verborgenheden Gods aan de gelovigen werden geopenbaard. Was hij niet een trouwe rentmeester geweest?

Verborgenheden Gods

Als we het Nieuwe Testament lezen, zien we over hoeveel verborgenheden er gesproken wordt. We vinden er de verborgenheid van het lichaam van Christus (Efeze 3:4; Kol. 4:3); de verborgenheid van God en Zijn raadsbesluit tot verheerlijking van Christus (Kol. 2:2); de verborgenheid van Zijn wil (Efeze 1:9); de verborgenheid van de Gemeente als bruid (Efeze 5:32.); de verborgenheid van de komst des Heren (1 Kor. 15:51); de verborgenheid van het evangelie (Efeze 6:19); de verborgenheid van Christus onder de volken (Kol. 1:27); de verborgenheid van het geloof en die van de godzaligheid (1 Tim. 3:9 en 16); de verborgenheid van de wetteloosheid (2 Tess. 2:7). Wij zullen deze verschillende onderwerpen niet in bijzonderheden bespreken. Deze verborgenheden Gods waren in de oude bedeling niet bekend. In Deut. 29:29 staat: "De verborgene dingen zijn *voor de Here, onze God*", In de nieuwe bedeling echter zijn de verborgen dingen *voor ons*. God houdt niet één van Zijn eeuwige verborgenheden voor Zichzelf. Hij heeft ze ons alle geopenbaard. Hij doet voor ons veel meer dan voor Abraham, aan wie Hij gezegd heeft: "Zal Ik voor Abraham verbergen wat Ik doe?" (Gen. 18:17). Tot ons wordt gezegd: "Zal Ik voor Mijn kinderen verbergen de geheimste dingen die er in Mijn hart zijn?"

God beoordeelt Zijn dienstknechten

God heeft de apostel gebruikt als rentmeester van deze wonderschone dingen, om ons met al die geheimenissen, die in Hem verborgen zijn, bekend te maken. Kon men beweren, dat hij niet trouw geweest was in dit rentmeesterschap? Zijn tegenstanders in Korinte probeerden hun eigen gezag te vestigen ten koste van het zijne. Hij antwoordt daarop: "Doch het is voor mij het geringste, dat ik door u beoordeeld worde, of door een menselijk oordeel". Daarmede wilde Paulus de vraag beslissen, of zijn rentmeesterschap door hen erkend kon worden of niet. Op zichzelf interesseerde dat Paulus heel weinig. Wie zou bovendien het recht gehad hebben tegen hem te zeggen: "Wij zullen u voor onze rechterstoel dagen"? Hij was voor zijn dienst geen verantwoording schuldig aan de Korintiërs, maar aan de Heer! Wel moet de Gemeente waakzaam zijn over het onderwerp van een dienstknecht des Heren, door het te toetsen aan het

Woord, zoals ook de Bereërs deden ten opzichte van Paulus. Ook heeft de Gemeente de plicht een dienstknecht, die over zijn arbeid te berispen valt, terecht te wijzen. Maar daarover gaat het hier niet Paulus had een bediening ontvangen van Godswege. Er zal een ogenblik komen, zegt hij, waarop ik verantwoording zal moeten afleggen over de wijze, waarop ik mij van mijn dienst gekweten heb: "Die mij beoordeelt, is de Heer" (vers 4, 5).

Deze waarheid is van groot gewicht voor ons, wanneer wij nuttig wensen te zijn in het huis van God. Wij moeten, ook als het niet gaat om de bediening van het Woord, verstaan, dat God aan een ieder onzer een dienst heeft toevertrouwd. Wij hebben die niet te verrichten met het oog op wat anderen er van denken of zeggen, maar met het oog op de Heer, om aan Hem de zorg over te laten, die te waarderen en te erkennen. Hoeveel kracht en ijver geeft het ons, als wij op de Heer zien en niet op de mensen. Gaat het alleen om de eer van God, dan kan het oordeel van de mensen ons weinig hinderen, want wij arbeiden voor *Hem*. Er komt een ogenblik, dat ieder zijn lof zal hebben van God, een ogenblik waarop beloningen zullen worden 'Uitgedeeld naar de maat van onze getrouwheid in de dienst. Dan zal de Heer "ook hetgeen in de duisternis verborgen is aan het licht brengen en de raadslagen van de harten openbaren; en dan zal een iegelijk zijn lof hebben *van God*".

Navolgers van Christus

Vervolgens raadt de apostel de Korintiërs aan "niet te denken boven wat er geschreven staat" (vs. 6). Dat geschreven Woord hadden zij onder de ogen in dit geïnspireerde geschrift van de apostel Paulus. Daaruit konden zij leren, dat de wijsheid van de mens en al wat hem verheft en opgeblazen maakt, zijn kracht, zijn invloed, zijn energie, tot niets anders geschikt zijn dan aan het kruis te worden genageld, opdat God alleen overblijft. Voor ons blijft slechts één ding over en dat is: de dienstknechten van zulk een God hoog te achten. Indien er onderscheid mocht geweest zijn tussen deze dienstknechten, dan had God zelf dat bewerkt. Datzelfde beginsel geldt ook nu nog. Indien Saulus van Tarsen, meer dan een ander, tot apostel was uitverkoren, kon hij zich daarop verheffen? Neen, want dit was iets, dat hij *ontvangen* had (vs. 7).

Nu al, d.w.z. vóór de tijd waarin zij geroepen zouden worden met Christus te heersen, heersten de Korintiërs in deze wereld. Alle activiteit van hen, die de Korintiërs onder hun invloed wilden brengen en ze aan zich wilden

onderwerpen, had alleen zelfverheerlijking en verheffing van het vlees tot gevolg. Het ogenblik was voor hen nog niet gekomen om een bevoorrechte plaats in te nemen, die door de wereld werd erkend, zodat van hen gezegd zou worden: zie eens hoe wijs, welonderlegd en verstandig die christenen zijn! Deze lof had de apostel nooit van de zijde van de wereld of van de Gemeenten ontvangen. "Want ik acht", zegt hij, "dat God ons, de apostelen, als de *laatsten* heeft gesteld, als ter dood verwezenen" (vs. 9). Ik denk, dat dit woord "de laatste" betekent, dat God eerst de profeten op het toneel van deze wereld gezonden heeft, daarna Christus, en ten slotte Zijn apostelen. Zij waren de laatste en als zodanig aan schande en dood overgeleverd op een wijze als niemand, die na hen kwam. Wat een blaam voor de Korintiërs en die mannen onder hen, die zich zo gewichtig vonden! De dienaren, die de Heer gebruikte, waren dwazen in de ogen van de mensen, het uitvaagsel van de wereld, aller afschrapsel geworden; zij werden als straatvuil en afval beschouwd.

De apostel voegt er nog aan toe: "Ik vermaan u dus: weest mijn navolgers" (vs. 16), en in hoofdstuk 11:1: "Weest mijn navolgers, gelijk ook ik van Christus". Had Christus in deze wereld iets anders gevonden dan schande en verachting? Hij besluit met te zeggen: "maar ik vermaan u als mijn geliefde kinderen" (vs. 14). Aangrijpend woord! Hij had, zoals hij aan het eind van dit hoofdstuk zegt, de roede kunnen nemen. Maar neen, hij berispt hen met vaderlijke tederheid. "Want", zegt hij, "al had gij tien duizend leermeesters (pedagogen) in Christus, zo hebt gij toch niet vele vaders" (vs. 15). Zij die in hun midden werkten, matigden zich de dienst en het gezag van opvoeders aan. Maar in Paulus gedachten kwam dit niet op. Hij was hun vader, die hen in Christus had verwekt. Hij smeekt hun, als zijn geliefde kinderen, dezelfde weg te volgen als hij, want dat was de weg van Christus. De weg van vernedering en smaad, van kleinheid en zware arbeid, maar waarop Christus wordt verheerlijkt door hen, die Zijn voetstappen navolgen. Het kind van God, dat zijn roeping verstaan heeft, is van de wereld gescheiden, door het feit, dat hij daarin geen plaats wil hebben en er in geen enkel opzicht de eer en erkenning voor zichzelf zoekt. Hij heeft de persoon van de Heer Jezus vóór zich en wenst niets anders dan dezelfde weg te gaan, die Hij bewandeld heeft om God te behagen. Een weg waarop Gods ogen rusten en die tot de heerlijkheid voert.

Gods Geest, de bron van kracht

Tot besluit zegt de apostel: "Maar ik zal spoedig tot u komen, zo de Heer wil, en ik zal verstaan, niet de woorden van de opgeblazenen, maar de kracht; want het koninkrijk Gods bestaat niet in woorden, maar in kracht" (vs. 19, 20). Men kan schone woorden spreken, mooie redevoeringen houden; maar dat is helemaal niet belangrijk bij de dienst van de gelovige; zijn dienst moet met *kracht* gepaard gaan. Het koninkrijk Gods, waar wij zijn ingevoerd, is een geestelijk koninkrijk, en daarin betekenen woorden niets. Naar de wereld was de apostel geen welsprekend man, maar de kracht van God werkte door middel van deze trouwe dienstknecht. Wanneer hij gevaar liep zich om de uitnemendheid van de openbaringen te verheffen, werd hij door een engel des satans met vuisten geslagen (2 Kor. 12:7). Het enige waar hij op rekenen kon, was Gods genade. Die was hem voldoende terwijl de Geest van God, de bron van zijn kracht was. Allen die in een andere geest handelen, konden wel aanlokkelijke woorden spreken (en vooral in Griekenland was men zeer gesteld op sierlijke taal), maar de kracht van de Geest was niet met hen. Die behoorde *toe* aan hen, die het afschrapsel van de wereld waren, maar die in al hun uiterlijke zwakheid, de waardering en de erkenning van God en de hulp van Zijn Geest hadden, om de zielen op te bouwen.

DE TUCHT IN DE GEMEENTE

Hoofdstuk 5

De verantwoordelijkheid van de Gemeente

Ik wil nog eens in herinnering brengen, dat deze brief ons in de eerste hoofdstukken spreekt over de Kerk of de Gemeente als het huis van God, niet over kerken, zoals de mensen die gemaakt hebben in hun ongehoorzaamheid aan het Woord van God. In dit huis, dat aan de verantwoordelijkheid van de mens is toevertrouwd, zijn allerlei verkeerde elementen binnengedrongen. Toch hebben wij ons, als deel van deze verantwoordelijke Gemeente te gedragen op een wijze, die strekt tot eer van Christus en van God, want zij is Zijn huis. Daarom vinden we in de eerste brief aan Timoteüs, waarin het verantwoordelijke huis nog in een goede toestand is, deze woorden: "opdat gij weet, hoe men in het huis van God verkeren moet, hetwelk de gemeente des levenden Gods is, de pilaar en grondslag van de waarheid" (3:15). In tegenstelling hiermede was er veel wanorde in het midden van de Korintiërs binnengeslopen. In plaats van er rekening mee te houden dat de verscheidene gaven ten dienste staan van het huis van God, gebruikten zij ze ter verheerlijking van zichzelf. Zij gingen de mens verheffen en vormden zodoende sekten. Hun vleselijke toestand was daarvan de oorzaak en in plaats van op de juiste wijze "in Gods huis te verkeren", legden zij een wanordelijk getuigenis af. Maar God heeft Zich juist van deze wanorde bediend om ons heden ten dage te onderwijzen over de orde, die aan Zijn huis betaamt.

Het kwaad oordelen en weg doen

Ons hoofdstuk wijst op een ernstige zonde, die in de Gemeente te Korinte gevonden werd. Een geval van hoererij, zoals er zelfs onder de volken niet bestond. De apostel besteedt er maar enkele woorden aan, zó stond het hem tegen daarover in bijzonderheden te treden. De Korintiërs wisten vele dingen. Wanneer we de hoofdstukken 5 en 6 lezen, ontmoeten we voortdurend de woorden: "weet u niet?" Een vraag die steeds doelt op datgene wat de gelovige zeker weet. Maar met andere dingen waren zij

onbekend, zodat zij moesten leren, hoe zij zich ten opzichte daarvan hadden te gedragen.

Zo was het ook gesteld met het ergerlijke geval, dat zich onder hen voorgedaan had. Wanneer we in het Oude Testament Deuteronomium 17-21 lezen, vinden we daar een woord, dat voortdurend herhaald wordt: "Zo zult gij het boze uit het midden van u wegdoen". Om het boze weg te doen, moest de gemeente van Israël zulke mensen stenigen; zij moesten hen dus uit hun midden verwijderen door de lichamelijke dood. De Korintiërs wisten wel, dat zij hetzelfde niet konden doen in de Gemeente, die alleen uit gelovigen bestaat. Maar wat dan? Vóór alles iets dat zij wel wisten, maar niet deden, omdat ze vol hoogmoed waren. In plaats van zich te verootmoedigen, zagen zij het kwaad liever stilzwijgend door de vingers. De apostel zegt dan ook tegen hen: "Gij zijt opgeblazen, en hebt niet veeleer leed gedragen, opdat hij, die deze daad begaan heeft, uit uw midden werd weggedaan!" (vers 2). Zij moesten zich niet richten naar een kennis, die zij nog niet hadden, maar handelen naar datgene wat zij al wisten. Al wisten zij nog niet *hoe* de boze weg te doen, toch moesten zij zich *verootmoedigen*, opdat hij weggedaan werd.

Dat is een belangrijke les voor ons. Al hebben we van God slechts de kennis van één van Zijn gedachten ontvangen, dan moeten wij ons daarnaar regelen, zonder enig voorbehoud. Dan zal God ons leren, wat ons nog ontbreekt. Was er geen reden voor de Korintiërs zich te verootmoedigen? Wisten zij dat niet? Deze waarheid is te allen tijde van toepassing. Als wij, als gelovigen, allen gehoorzaam waren ten opzichte van de dingen, waartoe wij gekomen zijn, zouden wij met elkaar dezelfde weg gaan en de Heer zou ons openbaren, wat ons nog ontbreekt. We zouden ongetwijfeld niet allen dezelfde kennis hebben, maar nooit zal de kennis van een waarheid, hoe onvolkomen ze ook mag zijn, een gehoorzame gelovige brengen op een andere weg dan die naar Gods gedachten is. Ondanks een zeer beperkte kennis kan ik in dezelfde voetstappen wandelen als mijn broeder, die veel meer inzicht heeft dan ik.

Uitoefening van tucht

Wanneer de Korintiërs naar dit beginsel gehandeld hadden, zouden zij leed gedragen hebben en God zou hun hebben geopenbaard, wat zij moesten doen om zich van het kwaad te reinigen. Maar hun hoogmoed deed hen aan zichzelf en aan hun eer denken en zo konden zij, hoewel het meest

afschuwelijke kwaad bij hen aanwezig was, niet gereinigd worden. God vroeg hun niet een tucht uit te oefenen, die zij nog niet kenden, maar wel om met een oprechte gezindheid leed te dragen en dat konden ze weten.

Nu het ging om de uitoefening van deze tucht, mocht de apostel in hun midden gebruik maken van het bijzondere gezag, dat hem toevertrouwd was (vs. 3-5). Hij had deze man aan Satan kunnen overgeven en hij was daartoe al besloten, indien de gehoorzaamheid aan God bij de Korintiërs niet openbaar werd. De apostel Petrus had met hetzelfde gezag, dezelfde macht, Ananias en Saffira, omdat zij tegen de Heilige Geest gelogen hadden, weggedaan. Hier ging het erom de hoereerder aan Satan over te geven, d.w.z. hem Satan als zijn buit over te laten, zelfs al zou het zijn tot verderf van zijn lichaam, opdat de geest behouden zou worden in de dag van de Here Jezus. Ondanks zijn afschuwelijke zonde werd deze man beschouwd tot het huis van God te behoren, maar de apostel kon over hem beschikken. Tot zulk een handeling had niemand anders dan alleen een apostel het recht. En wanneer wij heden ten dage de tucht uitoefenen ten opzichte van iemand die gezondigd heeft, kunnen wij niet zeggen, dat wij hem aan Satan overleveren. In 1 Timoteüs 1:20 zegt Paulus, dat hij het gedaan heeft en wel zonder een of andere verbinding met de plaatselijke Gemeente. Daar ging het om lastering tegen de persoon van Christus, en daarom had hij geen ogenblik geaarzeld, opdat deze mensen zouden leren, niet meer te lasteren. Ten opzichte van de hoereerder in Korinte, schijnt het, dat hij zijn voornemen, indien het inderdaad bij hem aanwezig is geweest, niet uitgevoerd heeft. Want als hij het gedaan had, zou het geweten van de Korintiërs niet werkzaam geworden zijn en dat moest vóór alles ten aanzien van dit kwaad wakker gemaakt worden.

Het ontbreken van een nauwgezet geweten is altijd het kenmerk van gelovigen, die naar het vlees wandelen. Het roemen van de Korintiërs was niet goed. Hoeveel vernederingen zouden de gelovigen, aan wie de Heer een getuigenis toevertrouwd heeft, zich kunnen besparen, als zij niet aan zichzelf dachten en voedsel gaven aan hun hoogmoed. Hoe vaak zijn we niet, wanneer we ons verbeeldden iets te zijn, in het stof geworpen evenals de Korintiërs op dat ogenblik!

Het feest van de ongezuurde broden

"Weet gij niet, dat een weinig zuurdeeg het gehele deeg zuur maakt?" Dit woord, dat we ook in Galaten 5:9 vinden met het oog op de voorschriften

van de wet, wordt hier toegepast op het vlees. Een zonde, die in de Gemeente geduld wordt, oefent haar verderfelijke invloed uit op het geheel en met een wettische gezindheid is het niet anders. De apostel zegt dan ook: "Zuivert het oude zuurdeeg uit, opdat gij een nieuw deeg moogt zijn, gelijk gij ongezuurd zijt" (v, 7). God ziet ons "ongezuurd" op grond van het werk van Christus. Deze woorden van Paulus slaan op het Pascha en op het feest van de ongezuurde broden uit Exodus 12. Het bloed van het paaslam was op de beide deurposten en de boven dorpel van de huizen gestreken en toen de verderfengel voorbij ging, had hij de eerstgeborenen van de Israëlieten gespaard, omdat God het bloed zag. Maar het Pascha was niet *het feest*, het was slechts het uitgangspunt daarvan. Dat zien we in Numeri 28:16: "En in de eerste maand, op de veertiende dag van de maand zal het Pascha voor de Here zijn. Op de vijftiende dag dier maand zal er *een feest* zijn", het feest van de ongezuurde broden. Zo ook hier in vers 7 en 8: "Want ook ons Pascha, Christus, is geslacht. Zo laat ons dan feestvieren".

De apostel spreekt hier niet over het avondmaal, ter gedachtenis van Christus' dood. Dat onderwerp behandelt hij in het elfde hoofdstuk van deze brief. Wanneer wij de waarde, die het bloed van Christus voor God heeft, verstaan hebben, weten wij, dat wij op grond van dit bloed zonder zonde zijn voor God en dat wij voor Hem kunnen verschijnen. Wij zijn bekleed, evenals Christus, met een volmaakte heiligheid. Maar in onze wandel hier op aarde moeten wij met grote zorgvuldigheid er acht op geven, te beantwoorden aan het karakter, dat wij in Zijn tegenwoordigheid bezitten. God heeft ons bekwaam gemaakt dat te doen. Op onze reis door deze wereld behoren wij het feest van de ongezuurde broden zeven dagen te vieren. Het getal zeven is in de Schrift steeds het getal van de volheid en heeft hier betrekking op de gehele duur van onze wandel op aarde. Wanneer wij verstaan hebben, welk doel God met ons had, toen Hij ons door het bloed van Christus verlost, is ons leven een voortdurend feest, een feest van praktische heiligheid, in overeenstemming met God, en voor God.

Geen gemeenschap met de boze

De apostel voegt er in vers 9 aan *toe*: "Ik heb u in de brief geschreven, dat gij geen omgang zoudt hebben met hoereerders". Naar aanleiding van deze woorden heeft men gemeend, dat Paulus nog een andere brief geschreven had, die later verloren is gegaan. Deze gedachte is' zeker onjuist. Het woord "ik heb u geschreven" vinden we telkens weer in de eerste brief van

Johannes. Ook daar wijst het alleen op dezelfde brief, die de apostel schreef. Zo is het ook hier. In *deze* brief aan de Korintiërs toont de apostel hun, dat zij geen omgang mochten hebben met de hoereerders. Hij wil daarmee niet zeggen, dat zij elk verkeer met de hoereerders of gierigaards e.a. van deze wereld moesten vermijden. In deze wereld zijn we voortdurend in contact met het kwade, anders zouden wij "de wereld moeten uitgaan". Maar "indien iemand, *een broeder genaamd zijnde*, een hoereerder is, of een gierigaard, of een afgodendienaar, enz. zullen wij met hem geen omgang hebben" (vs. 11). Dit was een van de kenmerken van de tucht, die de Korintiërs niet kenden. Daarom onderwijst de apostel hun, wat zij moeten doen.

Ook wij hebben aan dit woord te gehoorzamen en wij moeten begrijpen, dat wanneer iemand uitgesloten is, wij zelfs met zo iemand niet eten mogen. Daardoor moet hij de betekenis en draagwijdte van de uitsluiting, die aan hem voltrokken is, in de praktijk ondervinden, en zodoende er toe gedrongen worden de gemeenschap met de vergadering terug te vinden. Hij is uit het midden weggedaan als een boze en blijft dit tot zijn terugkeer.

Tucht moet herstel tot doel hebben

De Gemeente moest niet denken, dat zij een gerechtelijk vonnis over deze man had uit te oefenen, maar zij moest het zuurdeeg uit haar midden wegdoen met het oog op de reinheid van het huis van God in deze wereld. Als de Korintiërs het niet gedaan hadden, zouden zij alle recht verloren hebben de Gemeente Gods te Korinte te zijn (hfdst. 1:2).

Ook wij worden, helaas, dikwijls geroepen deze tucht uit te oefenen. Laten we dat dan niet doen als rechters, maar in de geest van de liefde, opdat hij of zij die gevallen is, de verloren gemeenschap terug mag vinden. Op deze wijze kan de Geest van God in zijn ziel verootmoediging en schuldbesef bewerken, zodat hij terug kan komen op de plaats, die men hem heeft moeten ontzeggen. Aan de andere kant moeten we ten opzichte van de uitgeslotene nooit met die verkeerde liefde handelen, die men zo dikwijls constateert, n.l. dat men met hem als een broeder blijft omgaan. Dat verraadt onverschilligheid ten aanzien van het kwaad en belet de tucht haar uitwerking op het geweten uit te oefenen. Maar wij moeten ons wel op de hoogte stellen van de uitwerking, die de uitsluiting heeft teweeggebracht, en met liefderijke zorg letten op de eerste tekenen van een terugkeer ten goede. In die weg kunnen wij hem die gevallen is, bemoedigen, tot het

herstel volkomen is. We zien in de tweede brief, dat de vermaning, waarnaar de Korintiërs geluisterd hadden, grote ijver in hun harten had gewerkt. Zij hadden zich over hun hoogmoed verootmoedigd en er was in de ziel van de uitgeslotene een gezegend werk van herstel tot stand gekomen. Dan verandert de apostel van taal en vermaant de Gemeente hem opnieuw te ontvangen, opdat hij door al te grote droefheid niet zou worden verteerd (2 Kor. 2:7).

VOOR EEN PRIJS GEKOCHT

Hoofdstuk 6

Geschillen tussen broeders

Hoofdstuk 5 heeft ons bezig gehouden met de tucht, die noodzakelijk is om de heiligheid van het huis van God te kunnen handhaven. De Korintiërs moesten de boze uit hun midden wegdoen. In hoofdstuk 6 spreekt de apostel van een ander kwaad, dat bij de Korintiërs tot gewoonte was geworden en helaas ook maar al te vaak in onze dagen gevonden wordt. Er was een broeder, die een andere onrecht aandeed en om hun geschil te regelen, wendden zij zich tot een wereldlijke rechtbank. De apostel berispt hen zo ernstig mogelijk. Hij spreekt tot hen over dingen, die zij wisten, maar vergeten hadden en niet over die, welke hun nog niet bekend waren. Zij bezaten waarheden genoeg, om zich in de wereld zo te openbaren, dat het tot eer des Heren kon strekken. "Weet gij niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen?" Hoe laat gij u dan oordelen door een wereld, die gij straks zelf oordelen zult? En indien een oordeel, dat zulk een grote betekenis heeft, door u zal worden uitgesproken, zijt gij dan onbevoegd over de eenvoudigste dingen van dit leven te oordelen? Het gaat hier niet over de wraak, die de Heer zal uitoefenen, wanneer Hij met Zijn heerlegers uit de hemel komen zal, maar over een rechtspleging, een rechtspraak. De Heer zal Zich, zoals ons dit op vele Schriftplaatsen getoond wordt, op de troon Zijner heerlijkheid zetten om de volken te oordelen en wij zullen bij dit oordeel met Hem verenigd zijn.

En bovendien: "Weet gij niet, dat wij engelen zullen oordelen?" (vs. 3). Men hoort dit woord dikwijls toepassen op "de engelen, die hun oorspronkelijke toestand niet bewaard, maar hun eigen woonstede verlaten hebben, tot het oordeel van de grote dag met eeuwige ketenen onder de duisternis heeft bewaard" (Judas: 6); of ook op Satan en zijn engelen, die geworpen zullen worden in het eeuwige vuur, dat voor hen bereid is (Matt. 25:41). Ten onrechte, want het gaat hier om het feit, dat de troon des gericht's en van heerschappij aan de heiligen wordt toevertrouwd en dat deze troon boven de engelen staat. Indien er enige regeringsdaad jegens de engelen moet geschieden, zal God ons daartoe gebruiken. De engelen worden uitgezonden

als "dienende geesten ter wille van hen, die het heil zullen beërven" (Hebr. 1:14). Zij krijgen geen bevoorrechte plaats, integendeel, zij worden onderworpen aan het oppergezag van hen, die de Heer deelgenoten gemaakt heeft van Zijn heerschappij.

Menselijke wijsheid onbekwaam

"Zo gij dan rechtszaken hebt over de dingen van dit leven, stelt gij daarover, die in de Gemeente niet geacht zijn?" ¹ (vs. 4). De woorden "niet geacht" slaan niet op broeders, die in een zwakke geestelijke toestand zijn. Zij die niet geacht waren, bekleedden in de Gemeente geen bijzondere plaats, in tegenstelling met personen als "Jakobus, Kefas en Johannes, die geacht werden zuilen te zijn" (Gal. 2:9). Zij hadden geen bijzondere gaven, maar waren niettemin *wijze* mannen, want de apostel zegt: "Zo is er dan onder u niet één *wijze*, ook niet één, die uitspraak zal kunnen doen tussen zijn broeders?" Zulke gelovigen moesten een goed inzicht hebben, een gezond verstand en een rechtschapen karakter, zonder juist een in het oog lopende plaats in de Gemeente in te nemen.

Laten wij er acht op geven, hoe het geweten van de Korintiërs daardoor getroffen moest worden. Hun hoogmoedig streven ging uit naar menselijke wijsheid, en personen, die naar hun mening in dit opzicht boven anderen verheven waren, werden zeer door hen bewonderd. Maar wanneer er de meest gewone moeilijkheden van het leven ontstonden, was er zelfs niet één van al hun wijze mannen bekwaam om te oordelen tussen twee broeders, die met elkaar twistten. Hadden wij maar meer gevoel voor deze dingen, wanneer wij hetgeen gebeuren kan, als het vlees werkzaam is in de Gemeenten van de heiligen een moeilijkheid tussen de broeders zien opkomen. Begrepen wij maar, dat het in orde brengen van zulke twisten niet in de eerste plaats een zaak is van broeders, die om hun gaven geacht worden. Dat het in geen geval die gaven zijn, waardoor zij geroepen worden zulke onenigheden te beslechten.

Geen boze beërft Gods koninkrijk

De apostel vermaant hier beide partijen. Hij zegt tegen hem, aan wie men onrecht doet: "Waarom lijdt gij niet liever onrecht? Waarom lijdt gij niet

---

¹ In het Frans: "zo stelt daarover die in de Gemeente niet geacht zijn".

liever nadeel?" Tot hem, die verkeerd handelde: "Maar gij zelve doet onrecht en doet nadeel, en dat aan broeders!" Beiden worden veroordeeld, de een omdat hij het onrecht niet verdragen heeft, de ander, omdat hij het gedaan heeft. Maar tegen laatstgenoemde voegt hij er aan toe: "Weet gij niet, dat onrechtvaardigen Gods koninkrijk niet zullen beërven? Dwaalt niet! noch hoereerders... noch dieven, noch gierigaards, geen dronkaards, geen lasteraars zullen Gods koninkrijk beërven". Wat zijn deze woorden buitengewoon ernstig! Zijn dan deze gevallen van onrechtvaardigheid, lastering, dronkenschap onbekend in de vergaderingen van gelovigen? De apostel stelt deze mensen gelijk met de hoereerders, waarover hij in het vorige hoofdstuk gesproken heeft. Zij zullen evenmin het koninkrijk Gods beërven. Allen worden als *bozen* beschouwd en *op* hen is Gods oordeel over de Gemeente, als verantwoordelijk huis, van toepassing.

Dergelijke woorden doen ons met recht schrikken. Het koninkrijk Gods niet beërven, dat betekent uit Zijn tegenwoordigheid buitengesloten worden en dus de hemel niet binnengaan maar op aarde gelaten worden voor het oordeel. We moeten niet vergeten - en we hebben er hier een voorbeeld van -, dat het Woord van God nooit de verantwoordelijkheid van de gelovige verzwakt. Maar we weten allen, dat we zonder de genade niet zouden kunnen bestaan. Gelovigen, die de verlossing in Christus niet verstaan, maken van deze woorden gebruik om zich voor te houden, dat zij, wanneer zij eenmaal behouden zijn, opnieuw verloren kunnen gaan. Het Woord zegt ons dit op geen enkele plaats. Wel wordt ons duidelijk onze verantwoordelijkheid voor ogen gesteld. Maar als onze daden ons geen enkele hoop laten aan het oordeel te ontkomen, zien we dat er ook dan nog in het hart van God hulpbronnen van de genade voor ons zijn. Ons geweten is geraakt en dat bewerkt verootmoediging. Evenals Petrus wenen we bitter, en wij zeggen *tot* God: "Uw oordeel is rechtvaardig!" Dan antwoordt God ons, zoals bij David: "Ik heb de ongerechtigheid uwer zonde vergeven". Dan behaagt het Hem ons te laten zien, dat daar, waar de ongerechtigheid van de mens alles verbeurd heeft en de zonden zich vermenigvuldigd hebben, de genade van God meer dan overvloedig is (Rom. 5:20).

De vrijheid van de christen

In vers 12 begint het tweede gedeelte van dit hoofdstuk. De apostel behandelt dan in twee verzen de christelijke vrijheid. "Alle dingen zijn mij geoorloofd, maar niet alle dingen zijn nuttig". Dat is het uitgangspunt van

onze plicht als gelovigen. Als het voor mijn broeders niet nuttig is, dat ik van mijn vrijheid gebruik maak, moet ik het nalaten. De Heer heeft nooit iets gedaan, dat niet tot nut was voor anderen. "De spijzen zijn voor de buik, en de buik is voor de spijzen, maar God zal én deze én gene te niet doen". In de hemel zullen wij geen spijzen meer nuttigen. Er zijn in deze wereld dingen, waarvan ik in volle vrijheid gebruik mag maken, maar ze zijn niet blijvend.

Verbonden met Christus

Daarvan uitgaande laat de apostel zien, dat er andere dingen zijn, die wel stand houden: "Doch het lichaam is niet voor de hoerij, maar voor de Heer, en de Heer voor het lichaam". Het lichaam is blijvend. Voor de heidense volken was hoerij geen gewetenszaak en zij zagen er geen zonde in. Maar wanneer zij tot bekering kwamen, vond er bij hen een geweldige verandering plaats. Evenals hun ziel en hun geest was ook hun lichaam gekocht. Daarom zegt de apostel tegen hen: "Weet gij niet, dat uw lichamen leden van Christus zijn?" Wat een eer voor het lichaam van de gelovige. Het maakt voortaan als het ware deel uit van Christus. En de apostel voegt er aan toe: "God nu heeft de Heer opgewekt, en zal ons opwekken door Zijn kracht". Er zal in deze wereld niets overblijven van onze sterfelijke en verderfelijke lichamen. Door de kracht van God, die onze lichamen onverderfelijk uit het graf zal doen oprijzen, ontvangen we verheerlijkte lichamen, maar het zullen *onze* lichamen zijn. Op hetzelfde ogenblik, dat ik door het geloof en de gave van de Heilige Geest deel uitmaak van Christus, is mijn lichaam één van Zijn leden. We kunnen niet genoeg daaraan denken. Geheel en al zijn we een deel van Hem, als nieuwe schepselen want het oude is voorbijgegaan. En de Heer stelt een eer in onze lichamen, omdat Hij ze, evenals ziel en geest, op het kruis heeft gekocht met de prijs van Zijn bloed. In het begin van de christenheid leerden valse leraars de gelovigen het lichaam niet te ontzien en het geen enkele eer waardig te keuren (Kol. 2:23). Maar de Heer kent het echter grote waarde toe, omdat Hij het onverderfelijk zal opwekken.

Ons lichaam de tempel van de Heilige Geest

In vers 18 zegt de apostel dan: "Ontvlucht de hoerij!" Alle zonde, die een mens doet, is buiten het lichaam, maar wie hoereert, zondigt tegen zijn eigen lichaam". Zullen wij dan het lichaam van Christus, waarvan wij leden zijn, bezoedelen? Wat moet deze gedachte onze geest, ons hart en ons geweten toch treffen! Is het mogelijk deze bevlekking licht te achten, waar

ik zo nauw met Christus verbonden ben? De vermaning van de apostel is van het grootste belang voor jonge mensen, die nog maar pas op de weg van het geloof zijn en meer dan anderen bloot staan aan de begeerlijkheden van de jeugd. Laten zij over dit hoofdstuk nadenken, opdat zij op hun hoede zijn voor het gevaar, dat zij de reinheid van het lichaam van Christus veronachtzamen. En dan spreken we er nog niet van, dat zij zich door hun gedrag blootstellen aan het oordeel van God en aan de tucht van de Gemeente.

We lezen voorts in vers 19: "Weet gij niet, dat uw lichaam de tempel is van de Heilige Geest, die in u is, die gij van God hebt?" Dus ons lichaam is niet alleen een lid van Christus, maar het is ook een tempel van de Heilige Geest. De Geest, een gave rechtstreeks van God ontvangen, kan op grond van de verlossing in deze tempel wonen. De Here Jezus zelf heeft Zijn lichaam een tempel genoemd en nu wij door Hem van de zonde zijn verlost, is ook ons lichaam een tempel. Natuurlijk was Hij in zichzelf "dat Heilige" (Luc. 1:35), het geen wij niet zijn. Maar Hij heeft ons zo volkomen door Zijn werk gereinigd, dat de Heilige Geest

in onze lichamen kon komen wonen. Zal ik dan deze goddelijke gast door mijn gedrag bedroeven en evenals de wereld wandelen? Ik, die door het bloed van Christus uit de wereld getrokken ben? Zal ik leven als mensen, die hun lichamen onder directe invloed van Satan stellen? Kan ik enige onreinheid dulden, daar waar de Geest van God woont? Bovendien: "gij zijt niet van uzelf, want gij zijt voor een prijs gekocht" (vs. 20). Ik behoor mij zelf niet meer toe en ik mag mijn eigen wil niet meer doen in deze wereld. De Heer heeft mij gekocht voor een hoge prijs, opdat ik Hem alleen toebehoren en dienen zal. En de apostel besluit met de vermaning: "Verheerlijkt dan God in uw lichaam!"

Zo eindigt dit belangrijke hoofdstuk. Trouwens al deze hoofdstukken bevatten zeer veel praktische vermaningen voor ons dagelijks leven. God wil, dat wij in de praktijk werkelijk gescheiden van het kwaad onze weg gaan, tot het gezegend ogenblik, dat wij niet meer over onszelf hebben te waken. Tot wij onze lendenen niet meer omgord hoeven te houden met de gordel van de heiligheid en van de gerechtigheid, maar wij, zoals wel eens gezegd is, onze klederen vrij kunnen laten hangen in een sfeer van volstreekte reinheid, rondom Hem, die ons voor eeuwig voor zich verworven heeft!

DE CHRISTELIJKE VRIJHEID

Hoofdstuk 7

De wereld gekruisigd

We hebben al eerder gezien, dat de Korintiërs ten opzichte van vele dingen onwetend waren en nog onderwezen moesten worden. Vele andere dingen wisten zij zeer goed, zonder echter de grote betekenis daarvan op hun dagelijks gedrag of hun gemeentelijk leven toe te passen. Dat was eigenlijk nog ernstiger dan er helemaal niets van te weten. De apostel herhaalt dan ook met gerechtvaardigde strengheid: "Weet gij niet?" Zij hielden er geen rekening mee, dat zij, wat "het vlees" betreft, gestorven waren, maar achtten het vlees van groot gewicht. Zij beschouwden zich niet als "der wereld gekruisigd", want wanneer ze moeilijkheden onder elkaar hadden, namen ze de toevlucht tot een wereldlijke rechtspraak. Als er zedelijk kwaad in de Gemeente was, gingen zij zich verheffen in plaats van zich te verootmoedigen. Zij dachten er in het minst niet aan, dat alleen in de weg van de verootmoediging de tucht 'Uitgeoefend zou kunnen worden. In één woord, de eerste hoofdstukken hebben ons getoond, wat de Korintiërs in hoofdzaak ontbrak. Zij hadden niet in praktijk gebracht, dat door het oordeel op het kruis van Christus een eind gemaakt was aan de oude mens. Op de hoofdzaak letten zij niet en daardoor kwam het, dat zij allerlei kleinigheden als gewetensvragen aan het oordeel van de apostel onderwierpen. Maar God bedient er zich van om hen voor te lichten over de orde, die aan het huis van God betaamt.

Verschillende vragen

Zij hadden gevraagd, of men wel of niet moest huwen; of gelovigen met heidense echtgenoten mochten blijven samenleven en wat zij dan wel met hun kinderen moesten doen; of slaven in dienstbaarheid blijven, of er zich van moesten vrijmaken; of men ongetrouwd moest blijven of niet; of men wel of niet van afgodenoffers eten mocht. God geeft een antwoord op al deze vragen, die elk op zich zelf belangrijk zijn, want zij raken de christelijke vrijheid. Maar deze kwesties hadden zich meester gemaakt van de *geest* van de Korintiërs, waardoor zij op de meest belangrijke, alles omvattende

waarheden, geen acht gaven. Een dergelijke gemoedstoestand ontmoet men zeer dikwijls. Naarmate de geestelijke zwakheid toeneemt, houdt men zich gaarne bezig met dingen, die de harten niet direct in verbinding brengen met de persoon van Christus. Men hecht overdreven waarde aan de doop; aan de uiterlijke vorm, die bij de viering van het avondmaal in acht genomen moet worden; aan het voedsel, aan de kleding, enz. Hierover spreekt God wel bij gelegenheid, want Hij heeft een antwoord op alle vragen, maar Satan maakt er gaarne gebruik van om de zielen van de Heer af te trekken.

Apostolisch en geestelijk gezag

Het is opmerkelijk, op welke wijze de apostel in het zevende hoofdstuk op deze vragen ingaat. Van vers 1 tot 17 spreekt hij niet als *geïnspireerde apostel*, maar eenvoudig als apostel, d.w.z. als iemand, die van God gezag ontvangen had. De apostel had het recht dit gezag uit te oefenen, want het had goddelijke oorsprong, al was het dan geen inspiratie. Hij had van Godswege opdracht ontvangen een groot aantal kwesties in de Gemeenten te regelen, zoals we dat ook in de brieven aan Timoteüs en aan Titus zien. De voorschriften, die de apostel geeft op grond van zijn apostolisch gezag, stelt hij tegenover de woorden, die hij direct van de Heer ontvangen heeft als inspiratie.

In het tweede deel van dit hoofdstuk (vs. 25-40) spreekt Paulus tot de Korintiërs als een man, die *geestelijk gezag* in het midden van de heiligen bezat. Hij zegt: "ik heb geen bevel des Heren, maar ik geef mijn gevoelens, als die barmhartigheid van de Heer gekregen heb om getrouw te zijn". Daarop zou men kunnen zeggen: In dit geval zijn we dus niet verplicht te gehoorzamen. Maar zouden we niet gehouden zijn te luisteren naar een man, die kennelijk door de *Geest* van God geleid wordt? Als wij niet deden, wat hij ons zegt, zouden we hoogmoedig zijn, onszelf in staat achten over een zaak veel beter te kunnen beslissen dan de apostel; en we zouden vergeten, hoe God over hoogmoed denkt.

Wat is inspiratie?

Zodra wij willen verklaren wat goddelijke ingeving is, zullen we zeker in grote verlegenheid komen en daartoe onbekwaam blijken, omdat wij niet geïnspireerd zijn. We weten echter wel, dat God door inspiratie Zijn gedachten heeft geopenbaard aan door Hem uitverkoren mannen en ze

door hun tussenkomst even volledig aan ons heeft meegedeeld, als zij ze ontvangen hebben. Hij heeft er voor gezorgd, dat Zijn gedachten niet met het vlees verbonden werden, want God wil, dat ze in al hun goddelijke volmaaktheid tot ons komen.

De gedachten, die dit hoofdstuk bevat, illustreren dus de volgende drie dingen: het apostolisch gezag, de goddelijke ingeving en de noodzakelijkheid te luisteren naar een gelovige, die geestelijk is. In vers 6 staat: "Doch dit zeg ik als toelating, niet als bevel". Zo was het dus eenvoudig om tegemoet te komen aan hun zwakheid, dat hij geen bevel gaf, hoewel hij daartoe van Godswege het gezag had. In vers 17 lezen we: "En aldus verorden ik in al de gemeenten". Hier oefent hij dit gezag over de gehele Gemeente uit. In vers 25: "Ik heb geen bevel des Heren, maar ik geef mijn gevoelens, als die barmhartigheid van de Heer gekregen heb om getrouw te zijn". Hij spreekt als een mens, die geestelijk is, naar wie geluisterd behoort te worden. En in vers 40: "en ik meen ook Gods Geest te hebben". Paulus acht, dat hij als zodanig gehoord moet worden.

Wanneer het de ingeving betreft, zegt hij in vers 10: "beveel ik, niet ik, maar de Heer"; maar in vers 12: "aan de overigen zeg ik, niet de Heer". Hij maakt dus onderscheid tussen zijn woord als apostel en het woord, dat hem is ingegeven. Dit laatste is het Woord des Heren, dat trouwens reeds uit de mond van Christus zelf was gekomen, toen Hij tegen de farizeeën zei:

"Hetgeen dan God heeft samengevoegd, scheidde de mens niet" (Matt. 19:5 en 6, Marc. 10:6-9). Wat het huwelijk aangaat, herinnert de Heer in de eerste plaats aan hetgeen reeds vroeger door inspiratie verklaard is: "Die twee zullen tot één vlees zijn" (Gen. 2:24). Daarna bevestigt Hij dit met Zijn eigen woord en hier stelt Hij het nog eens vast door het geïnspireerde woord van de apostel.

De huwelijksband

Dit zevende hoofdstuk, dat spreekt van de banden en betrekkingen, die tot ons leven hier beneden behoren, zou als opschrift kunnen hebben: De christelijke vrijheid, bepaald door complete afhankelijkheid van de Heer en van Zijn Woord. De apostel erkent, dat de omstandigheden verschillen, dat het geoorloofd is daarmee rekening te houden en dat ieder vrij is er voor zichzelf over te oordelen. Gaat het om de dienst des Heren, dan zou hij echter wensen, dat alle mensen waren als hij. Daarom zei hij later tot

Agrippa: "Ik wenste wel van God, dat over kort of lang, niet alleen gij, maar ook allen, die mij heden horen, *zodanigen werden als ook ik ben*, uitgenomen deze banden" (Hand. 26:29). Als het echter ging om het huwelijk of iemands roeping, lag er geen enkel kwaad in, anders te handelen dan de apostel, mits het "in de Heer" geschiedde, daar ieder "zijn eigen genadegave van God heeft, de een dus, de ander zo" (vs. 39 en vs. 7). De ongehuwde staat biedt grote gevaren, het huwelijk grote zorgen. Ieder moet dit voor de Heer overwegen en dan een beslissing nemen. De apostel laat het gemoed van de Korintiërs, die met deze kwestie zeer vervuld waren, geheel vrij; maar, de vrouw mocht niet gescheiden worden van haar man, noch de man van zijn vrouw.

Er waren evenwel ook minder eenvoudige verhoudingen, bijv. die van een gelovige vrouw met een heidense echtgenoot, of van een gelovige man met een heidense vrouw (vs. 12-17). Moesten zij scheiden? Volgens de joodse wet wel, zoals we in het laatste hoofdstuk van Ezra zien, waar de Israëliet de vreemde vrouw moest wegzenden om deel te kunnen uitmaken van de heilige vergadering, het volk des Heren. De apostel neemt deze gedachte als uitgangspunt om aan te tonen, dat onder de heerschappij van de genade de dingen juist het tegendeel waren van die onder de wet. Een gelovige man moest niet van zijn heidense vrouw scheiden, omdat de vrouw geheiligd was door de man, en omgekeerd. Het spreekt vanzelf, dat de apostel, wanneer hij over de verbintenis van een gelovige met iemand uit de wereld spreekt, er geen ogenblik aan denkt, dat een dergelijke verbintenis na de bekering is aangegaan. Hij veronderstelt, dat de bekering van de een of de ander tijdens het huwelijk plaats gevonden heeft en hij geeft geen enkele vrijheid zich met wereldse mensen te verbinden. Daar de ongelovige dus geheiligd is door de gelovige echtgenoot of echtgenote, zijn de kinderen, die uit deze verbintenis voortkomen, ook heilig en maken als zodanig deel uit van het huis van God. We moeten niet vergeten, dat in al deze hoofdstukken sprake is van *het huis van God* en niet van het lichaam van Christus. De kinderen zijn in een positie, dat ze heilig, d.i. afgezonderd zijn. Dit is een uitwendige verhouding, die alleen op de aarde betrekking heeft. Het gaat hier niet om hun eeuwige behoudenis, maar ze worden beschouwd deel uit te maken van het huis van God op aarde, om te kunnen delen in alle zegeningen, die zich daarin bevinden.

Andere verhoudingen in het leven

De apostel gaat nu over tot de vraag, hoe de gelovigen zich moesten gedragen ten aanzien van de verschillende levensomstandigheden, waarin ze op het ogenblik van hun bekering waren. Allereerst of het van belang was, als Jood of als heiden geroepen te zijn. Neen, zegt Paulus, het gaat er niet om of men besneden is of niet besneden, maar om "de onderhouding van Gods geboden" (vs. 18 en 19). De kwestie van slavernij, die hij daarna bespreekt, ogenschijnlijk voor ons onbelangrijk, is integendeel voor ons van groot gewicht. Velen zijn "geroepen", terwijl zij zich in een afhankelijke positie bevinden. Zij hebben dan de begeerte dit juk af te schudden, en dit vormt vaak het begin van veel ellende in ons christelijk leven. Als het slavernij betreft, zou naar onze mening, een gelovige zich onmiddellijk van dergelijke banden moeten bevrijden. Maar de apostel, die zelf de voortvluchtige slaaf Onésimus naar Filémon terugzond, geeft volstrekt niet de raad zich van zijn heer los te maken. De slaaf moest blijven in de roeping, waarin God hem had geroepen, want hij was "een vrijgelatene des Heren". Als God hem echter de middelen gaf vrij te worden, dan mocht hij met blijdschap daarvan gebruik maken, maar iedereen blijve *bij God*, in de toestand, waarin hij werd geroepen.

De ongetrouwden

Ten slotte hadden de Korintiërs de apostel vragen gesteld over hen, die nog niet getrouwd geweest waren. Daar hij meende ook de Geest van God te hebben, geeft hij hun, als iemand die geestelijk is zoals hij, enkele aanwijzingen. Hij zegt tegen hen, dat hij of zij, die ongehuwd is, niet trouwen moet. Zonder deze banden kunnen zij veel goede werken doen, want zij hebben slechts *de Heer* te behagen, en dat is veel beter. Hij geeft hun deze raad, maar laat hen volkomen vrij te handelen naar de mate van hun geloof, aangenomen dat zij het doen "in de Heer". Hij voegt er aan toe: "de tijd is kort". Dat betekent: sinds het kruis leven we in een tijd, waarin alles met grote stappen naar het einde snelt. Alles gaat voorbij! Wat zal stand houden? Neem dus geen lasten op, die u in uw wandel zouden kunnen hinderen.

Wij hebben vandaag de dag nog meer reden dit te zeggen dan de apostel, want wij staan dicht voor de komst des Heren. Zullen we dan zoveel lasten op ons nemen, zoveel banden aangaan, die als gevolg daarvan zo' n grote rol moeten spelen in ons leven? Zij zullen voorbijgaan met het korte bestaan,

waaraan ze gebonden zijn. Welnu, laten we zijn als ongetrouwd; laten we ons in onze wandel als gelovigen door niets laten bezwaren. Ook niet door dingen, die op zichzelf geoorloofd of rechtmatig schijnen. Als deze gedachte steeds in onze harten leefde, zouden we minder rekening houden met de belangen, die alleen de aarde betreffen. Hoe meer onze harten met Christus vervuld zijn, des te meer zullen we met de dingen des Heren bezig zijn, met Hem verbonden zijn, Hem dienen en aan Zijn belangen denken. We zullen eenvoudiger, gelukkiger en rustiger zijn en in plaats van de opwindende invloed van onze omgeving te ondergaan, zullen wij onze weg door de wereld in ware innerlijke rust voortzetten.

Laten we deze vermaningen van de apostel ter harte nemen, ook al geeft hij ze ons niet als bevel, of legt hij ze niet op met zijn apostolisch gezag. Hij was een man van gelijke gemoedsbewegingen als wij, maar toch ook, op een in het oog lopende wijze, een "geestelijk mens". Laten we geopende oren hebben om te horen en harten bereid om zich te onderwerpen aan de uitspraken van een man, die zeggen kon: "Ik meen ook Gods Geest te hebben".

AAN CHRISTUS ONDERWORPEN

Hoofdstuk 8:1 - 9:23

Kennis en liefde

In hoofdstuk 8 en 9 beantwoordt de apostel nog twee vragen. De eerste was, of men dingen mocht eten, die aan de afgoden gewijd waren. Op zichzelf een vrij droge geesteloze kwestie, maar de Geest van God wendt zich hierdoor rechtstreeks tot het geweten van de Korintiërs. Het lijkt misschien, of dit onderwerp ons niet persoonlijk aangaat en daarom terzijde gelaten kan worden, maar we zullen dadelijk zien, dat we het beslist niet mogen overslaan. De apostel begint met de woorden: "Wij weten", hetgeen aanduidt, dat de gelovige kennis heeft. Daarna zegt hij in een tussenzin: "want wij hebben allen kennis; de kennis blaast op, maar de liefde sticht. Indien iemand meent iets te weten, die heeft nog niets gekend, gelijk men behoort te kennen; maar zo iemand God liefheeft, die is door Hem gekend". Ziedaar, iets dat ons allen aangaat! Een ogenblik wordt de kwestie van afgodenoffers ter zijde gelaten. Men kan heel goed het Woord kennen, zowel de onderdelen als de samenhang ervan duidelijk kunnen uiteenzetten en de oplossing vinden van de moeilijkheden, die het biedt, maar deze zo zeer gewenste kennis kan een bron worden van geestelijke hoogmoed, die het ergst is van alle. Dat was nu juist de valstrik voor de Korintiërs. Hun kennis, waaraan zij nieuwe bestanddelen wilden toevoegen, had hen opgeblazen gemaakt. De apostel komt herhaaldelijk op deze zonde terug. Wanneer we ons met de goddelijke dingen bezighouden, moeten we waakzaam zijn, dat we geen kennis willen verzamelen die buiten ons geweten omgaat, want "de kennis blaast op". Daarmede wordt volstrekt niet bedoeld die menselijke kennis, die geheel ontoereikend is om geestelijke dingen te verstaan. Wanneer we alleen maar kennis bezitten, ziet het er slecht met ons uit. Niet de kennis, maar alleen *de liefde* sticht en wanneer men niet door de liefde gedreven wordt, is het onmogelijk elkaar op te bouwen. We zullen in hoofdstuk 14 zien, dat stichting het doel is van elke werkzaamheid in de Gemeente. Zonder deze grondslag is elke prediking waardeloos. "De liefde sticht. Indien iemand meent iets te weten, die heeft nog niets gekend, gelijk men behoort te kennen". En de apostel voegt er aan toe: "maar zo iemand God liefheeft, die is door Hem gekend". Dat is het wat

de gelovige nodig heeft. Ik moet *de kennis hebben, die God van mij heeft*. Dat maakt mij los van mijzelf. Niet ik zelf, maar God is het, die mij doorgront en beoordeelt of er in mijn hart liefde voor Hem is. Bij het herstel van Petrus in het evangelie van Johannes, vraagt de Heer hem drie keer: "Hebt gij mij lief?" Het heeft Petrus klein gemaakt in eigen oog. Ongetwijfeld was er bij hem liefde voor de Heiland, maar hij antwoordt, wat een ootmoedig hart altijd moet antwoorden: "Heer, gij weet alle dingen, gij weet, dat ik u lief heb". Hij verlaat zich op de kennis van de Heer en niet op de zijne. Hij wenst, dat de ogen van de Heer in zijn hart zullen doordringen en zegt als het ware: "Doorgront mij, o God, en ken mijn hart". Door de droeve ervaring die hij opgedaan had, was het hem duidelijk geworden, dat hij geen helder inzicht had, van wat er in zijn hart was. Maar Christus zag zijn liefde en kende hem volkomen en dat was zijn troost. Wanneer we ons laten verleiden om ons zelf te zoeken door de kennis, zonder de liefde die sticht, kan ze slechts een oorzaak voor ons zijn om tot een val te komen.

Het eten van afgoden offers

De apostel gaat dan verder: "Wij weten, dat een afgod niets is in de wereld, en dat er geen ander God is dan één". Voor de mensen zijn er veel goden en veel heren, velen die goden genoemd worden, in de hemel en op aarde. Maar: "voor ons is er toch maar één God, de Vader, uit wie alle dingen zijn, en wij voor Hem, en één Heer, Jezus Christus, door wie alle dingen zijn en wij door Hem". Zodanig is de kennis van de gelovige. Verder: "Maar de kennis is niet in allen", d.w.z., dat er onder de Korintiërs personen uit het heidendom waren voortgekomen, die nog niet duidelijk hadden ingezien, dat een afgod op zichzelf niets was. Wanneer zij dan iets aten, dat aan een afgod geofferd was, werd hun zwak geweten daardoor bezoedeld, omdat zij nog niet in staat waren geweest zich van dat afgodsbeeld vrij te maken.

Hoe moesten de Korintiërs zich nu tegenover deze zwakken gedragen? De apostel geeft hun daarover voorschriften en zegt, dat zij volkomen vrij zijn afgodenoffers te eten. Maar als een broeder, voor wie een afgod nog iets betekent, u ziet eten, brengt u hem op dezelfde weg als u. Daardoor wordt zijn geweten besmet en zal die broeder omkomen. Dat wil niet zeggen, dat deze broeder voor eeuwig verloren zal gaan, maar dat ik er voor verantwoordelijk ben als een zwakke broeder op de weg des doods zou komen. God is machtig hem door Zijn genade van deze weg terug te brengen, maar ik heb door mijn kennis iets gedaan, waardoor mijn broeder kan omkomen. Door zulk een handelwijze "zondig ik tegen Christus".

Zo eindigt dit hoofdstuk, dat ons voorstelt: Alle dingen moeten in liefde voor Christus gedaan worden. Als dat het geval is, kan ik er zeker van zijn, dat het tot stichting van mijn broeder, in plaats van tot zijn verderf strekken zal.

De dienst van de apostel

Hoofdstuk 9 houdt ons dan bezig met de vrijheid betreffende de dienst. We vinden hier het antwoord op de laatste vraag van de Korintiërs aan de apostel. Er bevonden zich onder hen personen, die beweerden gelijke rechten te hebben als Paulus (vgl. hfdst. 4). Zij brachten zelfs zijn apostelschap in het geding. De Korintiërs, die door middel van hem tot bekering gekomen waren, hadden zich de vrijheid veroorloofd hem vragen te stellen over zijn apostelschap. Daarom stelt Paulus eerst de wedervraag: "Ben ik niet een apostel?" Een apostel werd gekenmerkt door het feit, dat hij de Heer gezien had. Nu, Paulus had Hem gezien (vs. 1). Van het resultaat van zijn arbeid, waren zij zelf het bewijs. Zoals zich altijd heeft voorgedaan, waren er onder de gelovigen te Korinte personen, die van de Gemeente Gods hun wereld maakten. Zij wilden daarin een rol spelen en een positie verkrijgen om de macht tot zich te trekken. Om dit doel te bereiken probeerden zij de invloed te ondergraven van hen, die God zelf in Zijn huis aangesteld had. Wanneer een broeder persoonlijk invloed in de Gemeente tracht te verwerven, komt hij onherroepelijk te staan tegenover hen, aan wie de Heer gezag heeft toevertrouwd. De apostel bespreekt nu dit onderwerp om te laten zien, dat hij dezelfde rechten en dezelfde vrijheid had als alle andere apostelen: het recht om te eten en te drinken, het recht om te huwen en een zuster, als vrouw, met zich om te voeren. Zouden alleen Barnabas en hij geen recht hebben zich van maatschappelijke arbeid te onthouden? De andere apostelen werkten niet, terwijl Paulus tenten maakte. Hij oefende een van de nederigste beroepen uit en werkte met eigen handen om in de behoeften van zichzelf en anderen te voorzien. Had hij niet het recht enig profijt van zijn dienst te verwachten? Het woord van God zelf zegt de broeders daarover: "Gij zult een dorsende os niet muilbanden". Had God alleen de ossen op het oog? In dit woord uit Deuteronomium lag een directe toespeling op het werk van hen, die voor de Heer arbeidden. Maar de apostel had van al die voorrechten afstand gedaan. Wat zijn dienst betreft, was hij volkomen vrij gebruik te maken van de rechten, die God verleent aan hen, die in het evangelie werkzaam zijn. Maar hij had daarvan vrijwillig afstand gedaan, en wilde ook nu zijn roem niet laten verijdelen. Wee hem, als hij niet deed, wat hem als "nood was

opgelegd". Zijn roem was, het evangelie kosteloos te stellen, omdat zijn hart er geheel en al bij betrokken was. Hij wenste het zo vrij te doen zijn, als hij zelf was. Gedurende zijn hele leven heeft hij dit beginsel in praktijk gebracht.

De vrijheid van de apostel

Van vers 19 af bespreekt hij nog een ander punt. Hij was vrij, volkomen vrij. Maar hoewel dit zo was, had hij zich allen tot slaaf gemaakt. Dit is een van de schone karaktertrekken van deze trouwe dienstknecht Gods: hij had nooit aan zichzelf gedacht, terwijl anderen, die zijn apostelschap aanvielen, op de puinhopen daarvan zelf groot wilden worden. Hij probeerde niet zich te verdedigen. Hij had maar één gedachte: zoveel mogelijk mensen te winnen voor het evangelie. Wanneer hij met Joden te doen had, was hij hun als een Jood. "Allen ben ik alles geworden, opdat ik op alle manier enigen mocht behouden."

Heel vaak horen we deze woorden aanhalen om de verbinding van gelovigen met de wereld te rechtvaardigen. We moeten, zo zegt men dan, ons niet van de wereld terugtrekken, want de apostel zelf maakte zich alles voor allen, en wij zijn geroepen hem na te volgen, om de wereld voor Christus te winnen. Maar het Woord van God bevat nergens een dergelijke gedachte. De apostel was volkomen afgezonderd van de wereld en van alle voordelen, die zij hem bieden kon. "Ik acht die drek te zijn", zegt hij, "opdat ik Christus gewinne" (Fil. 3:8). Als het er om ging zielen te winnen, werd hij allen alles. Volkomen vrij ten opzichte van Joden, Grieken en heidenen, maakte hij zich allen tot slaaf om hen tot de Heer te leiden. Hij plaatste zichzelf niet onder de wet om de Joden te winnen, maar kwam hun tegemoet op hun eigen terrein om ze tot overtuiging te brengen. Zo ging hij van synagoge tot synagoge, en noemde hen "mannen broeders". Hij beriep zich tegenover hen op het gezag van de heilige Schriften van het Oude Testament, die zij erkenden als het Woord van God. Hij verkondigde hun de Messias, die zij verwachtten en toonde hun uit hun eigen wet en profeten aan, dat Christus deze Messias was. In Athene was hij "zonder wet", maar verkondigde daar God als Schepper, om Grieken tot "de onbekende God", tot Christus, te leiden. Aan de Romeinen predikte hij "gerechtigheid, matigheid en het toekomstig oordeel", om daardoor hun geweten te treffen en hen ertoe te brengen tot een verlosser de toevlucht te nemen. Onder de gelovigen te Korinte was hij zwak, om de zwakken voor het kruis van Christus te winnen.

Deelgenoten met het evangelie

Hoe zouden wij ons op enigerlei wijze met de wereld kunnen verbinden om de ongelovige te redden? Wij zijn immers aan de wereld gekruisigd. Wel mogen wij haar doortrekken in de geest van de apostel, opdat we "op alle manier enigen mochten behouden" . We kunnen alle dingen doen om des evangelies wil, opdat wij er mededeelgenoten van zijn. Paulus zag om zo te zeggen in het evangelie een persoon, voor wie hij arbeidde en leed; hij maakte zich volkomen één met alles, wat het evangelie overkwam.

God geve, dat wij deze dingen in praktijk mogen brengen, zoals de apostel dat deed. Het evangelie van Christus, Christus zelf, moge zulk een plaats in onze harten innemen, dat het de drijfveer vormt van heel ons leven hier beneden. Allen zijn wij geroepen mededeelgenoten met het evangelie te zijn, zoals de apostel het ook in het begin van zijn brief zegt aan de Filippenzen, die hij in dit opzicht zeer prijst. Zijn onze harten zodanig met het evangelie verbonden, dat wij de smaad gevoelen, die het wordt aangedaan, als het in deze wereld verdrukking lijdt? Is er blijdschap in ons hart, wanneer er vooruitgang is te bespeuren, wat de prediking van het evangelie betreft en wij daaraan, al is het dan ook weinig, mogen meewerken? God roept ons allen daartoe. Ieder kan deel hebben aan het verkondigen van deze "blijde boodschap" door zijn woorden, zijn gebeden, zijn medeleven en zijn dienst voor het evangelie. Ook dan, als wij niets anders kunnen doen dan het grote belang van dit werk, in deze "zware tijden" op prijs te stellen. Geve God, dat wij het evangelie hoger mogen schatten dan onze harten dit helaas gewoonlijk doen, omdat zij zo onverschillig en wereldsgezind kunnen zijn.

DE BELIJDENDE CHRISTENHEID

Hoofdstuk 9:24 - 10:13

Onderzoek van de Schriften

Wij hebben nu het eerste grote onderwerp van deze brief: de orde, die het huis van God betaamt, beëindigd. Van hoofdstuk 10:14 af wordt gesproken over de orde in de Gemeente, als het lichaam van Christus. Maar eerst vinden we, in de enkele verzen die boven dit hoofdstuk vermeld staan, een zeer belangrijk tussenvoegsel. Het gaat daarin eigenlijk noch over het huis van God, noch over het lichaam van Christus, maar over de *christelijke belijdenis*, die in die tijd begon te ontstaan en thans in de gehele beschaafde wereld gevonden wordt.

Terloops willen wij opmerken, dat de eenvoudige en logische indeling in onderwerpen, die we hier in de brief aan Korinte aantreffen, heel dikwijls in de Schrift voorkomt. Het boek "de Openbaring" b.v., dat als geheel genomen zo weinig verstaan wordt, kunnen we het meest regelmatig ingedeelde boek van de gehele Schrift noemen. Ook in de profetie van Jesaja heeft de Geest op zulk een duidelijke wijze de verschillende delen aangegeven. Ten slotte wil ik nog de aandacht vestigen op de Psalmen, die zó gegroepeerd en onderverdeeld zijn, dat iedere verkeerde uitlegging vermeden wordt. Zo is het ook met andere boeken. Alleen is er soms meer oplettendheid nodig om tot de structuur van het boek door te dringen. Wanneer we ons echter ernstig de moeite geven het Woord te bestuderen, krijgen we meer inzicht in de hoofdlijnen van de Schrift. De bijbel lezen zonder hem te bestuderen is alleen niet voldoende, want we bewijzen dan in zekere zin de Schrift onvoldoende eerbied en lopen bovendien gevaar de gedachten van God niet te verstaan. We moeten leren "het Woord recht te snijden", zoals de apostel tot Timoteüs zegt. Deze *studie* van het Woord kunnen we met aandrang aanbevelen, vooral aan hen, die aan het begin van de weg van het geloof staan. Maar zij moet gepaard gaan met gebed en een oog dat op God is gericht, in afhankelijkheid van de Heilige Geest. Dan alleen zullen wij bekwaam zijn ons de schatten van het Woord toe te eigenen. Wanneer wij ons slechts oppervlakkig met het Woord bezighouden, zullen wij het zeker niet leren kennen. Ongetwijfeld kan onze kennis slechts ten dele zijn. Maar

terwijl wij vorderingen maken, trachten we toch naar de volmaaktheid, *tot* het ogenblik, waarop dat wat ten dele was, geëindigd zal zijn en we de Heer kennen zullen, zoals wij door Hem gekend zijn. Men heeft deze voortgang vergeleken met het toelopen op een lamp, die aan het eind van een lange, donkere gang geplaatst is. Naarmate we dichterbij deze lichtbron komen, ontvangen we er meer schijnsel van en, wanneer we haar eindelijk bereikt hebben, kunnen we haar met de hand vastgrijpen en in bezit nemen. Zo is het ook voor de gelovige, die de Heer tegemoet gaat.

Lopen voor de prijs

Ieder mens, die belijdt Hem te kennen en toe te behoren, is ook verantwoordelijk Hem na te volgen tot het einde toe. In de verzen 24-27 van hoofdstuk 9 spreekt de apostel nu eerst over deze verantwoordelijkheid, terwijl hij zichzelf tot voorbeeld stelt. Hij dacht daar werkelijk niet licht over. De Korintiërs konden dit alles weten, maar hun wandel was niet in overeenstemming met die kennis. De apostel houdt hun voor, hoe noodzakelijk het is, dat het leven van de gelovige een werkelijk en openlijk getuigenis voor de wereld is. Inderdaad is er voor de gelovige een innerlijk leven en een openbaar getuigenis. Over dit laatste spreekt hij hier. Hij neemt als voorbeeld de Olympische Spelen, waarbij het er op aankwam de prijs te behalen in de wedloop of in de worstelstrijd van man tegen man. Dit alles vond plaats in het openbaar, onder het oog van allen. Ons getuigenis tegenover de wereld bestaat ook uit deze beide dingen. In Filippenzen 3 schrijft de apostel, dat hij "jaagt naar de prijs van de hemelse roeping Gods in Christus Jezus". Deze roeping is: voor God "heilig en onberispelijk" te zijn in de liefde, evenals Christus. "De hoop van de roeping" is deze toestand te bereiken. Dat zal eerst dan het geval zijn, als wij dit karakter niet slechts *in* Christus zullen bezitten, zoals nu, maar *met* Christus, wanneer wij in dezelfde heerlijkheid zullen zijn als Hij. Wij moeten in de renbaan lopen om de prijs te behalen. Om dat doel te bereiken en mij niet te laten voorbijstreven, behoor ik te lopen, alsof ik *alleen* de prijs zou willen verwerven. De apostel wierp alles, wat hem in deze wedloop zou kunnen hinderen, als drek terzijde. Alle dingen heeft deze man als drek beschouwd! (zie Fil. 3:5-8). Hoe is het in dit opzicht met ons? Zien wij in de dingen van deze wereld, in al de voordelen, die zij ons biedt, in haar schatten, maar ook in haar ijdelheden, evenzoveel netten uitgespannen om ons te verstrikken en evenzoveel lasten om te worden afgeworpen? Wanneer een soldaat bevel krijgt een vijandelijke stelling te nemen, laat hij zijn ransel onder aan

de helling achter en bekommert er zich weinig om, of hij ze zal terugvinden of niet. Laten we bedenken, dat we moeten lopen in de tegenwoordigheid van duizenden getuigen. Om ons aan het eind van de baan niet te moeten schamen, hebben we niet alleen die eigenschap nodig, die het Woord "de deugd" noemt, maar behoeven we ook de volharding, een onbezwaard hart, ogen die onafgebroken op het te bereiken doel, dat is Christus, gericht zijn. Ongetwijfeld zal door Gods genade een groot aantal dit doel werkelijk bereiken, maar een ieder van ons moet zichzelf voorhouden, dat er maar één prijs is, en lopen, alsof slechts één persoon hem winnen kan. Wat een ijver moet zulk een gedachte voortbrengen!

Strijd tegen geestelijke machten

Behalve de wedren is daar de worsteling: onze strijd tegen de geestelijke machten. Laten vermoeidheid, ontmoediging of wereld ons niet doen stilstaan in onze loop; laten toch ook de strikken, die de vijand ons onophoudelijk spant, ons in de strijd niet verzwakken. Een van de voorwaarden om de overwinning te behalen, en waaraan van te voren moet zijn voldaan, is "zich in alles te *onthouden*". We moeten op de juiste wijze voor de strijd toebereid zijn alvorens in het perk te treden. Onthouding is geen gemakkelijke zaak, zij eist onafgebroken aandacht en een voortdurende zelfverloochening. Maar dat moeten we er voor over hebben, wanneer we als beloning op de strijd een onvergankelijke kroon willen ontvangen. De apostel had al deze voorwaarden trouw vervuld en kon aan het eind van zijn loopbaan zeggen: "Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop beëindigd, ik heb het geloof behouden. Voorts is mij weggelegd de kroon van de gerechtigheid, welke mij de Heer, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal; en niet alleen aan mij, maar ook aan allen, die zijn verschijning liefhebben" (2 Tim. 4:7 en 8).

Hier in 1 Korintiërs 9:26 stelt hij zich zelf tot voorbeeld. Zijn strijd was werkelijkheid en geen spiegelgevecht, zoals zijn hele loopbaan als apostel ons bewijst. Hij worstelde en streed, of hij te doen had met de vijandschap van de mensen of met de pogingen van satan om zielen van Christus af te trekken. Wanneer de vijand de waarheid van het evangelie trachtte te verstoren door de zielen terug te voeren onder de wet, of wanneer hij probeerde het kruis van Christus te verijdelen door de Korintiërs aan wereldse beginselen te onderwerpen, vond hij steeds de apostel op zijn weg. Maar wat meer is, om deze strijd te voeren, onthield hij zich: hij bedwong zijn lichaam en bracht het tot slavernij. Hij gaf in niets aan het

vlees toe en beheerste het door de kracht van de Heilige Geest, want hij gevoelde de volle verantwoordelijkheid van de *christelijke belijdenis*. Hij zegt niet "opdat ik, nadat ik *geloofd* heb", maar "opdat ik niet, nadat ik anderen *gepredikt* heb, zelf verwerpelijk worde". Want het gaat hier om de christelijke belijdenis en niet om het geloof, om de verantwoordelijkheid en niet om de genade.

Het is mogelijk, dat iemand opmerkelijke gaven heeft en daarvan gebruik maakt. Ja, het kan zelfs zijn, dat God door hem zielen tot bekering brengt, en ondanks dit alles kan zulk een mens zelf verwerpelijk zijn. Zoals steeds gebruikt de apostel de meest besliste termen, wanneer hij over de verantwoordelijkheid spreekt. Gaven bezitten, openlijk een dienst uitoefenen, anderen prediken, en daarbij zelf voor God staan zonder praktische beleving en zelfverloochening en zonder zichzelf te oordelen in het licht van God, in één woord zonder waarachtig innerlijk leven, dat overeenstemt met de belijdenis, heeft geen enkele waarde. Laten wij niet trachten, zoals dat zo vaak gebeurt, aan de betekenis van de uitdrukking "verwerpelijk worden" te ontkomen. Het wil zeggen, dat iemand door God verworpen en tot eeuwige straf veroordeeld is. Als de apostel dat zegt, betekent het niet, dat hij ook maar enigszins twijfelt aan de volmaakte genade van God. Maar hij maakte ernst met zijn loop, met zijn strijd en met zijn getuigenis, en hield in elk opzicht rekening met de verhevenheid van de eisen Gods.

De christelijke belijdenis

Nadat Paulus zichzelf, wat zijn belijdenis betreft, ten voorbeeld gesteld heeft, begint hij over de belijdende christenheid te spreken. Allereerst wil ik er de nadruk op leggen, dat er, in tegenstelling tot hetgeen men dikwijls beweert, geen tweeërlei belijdenis is, de ene waar, de andere vals. Er is slechts één belijdenis, maar zoals in de gelijkenis van de tien maagden wordt voorgesteld, kan zij wel of niet gepaard gaan met *leven uit God*. Wij zullen nog nader bekend worden met de waardeeloosheid van een christelijke belijdenis zonder leven. Maar in de eerste plaats zou ik willen, dat wij doen als de apostel en beginnen met de werkelijkheid van de christelijke belijdenis bij onszelf te zoeken, vóórdat wij over anderen gaan spreken.

In de eerste vier verzen van hoofdstuk 10 houdt Paulus zich bezig met de vraag: Wat is de christelijke belijdenis en welk recht geeft zij op het eeuwig heil? Hij geeft zelf het antwoord en veroordeelt daarmee de belijdende

christenheid zo ernstig en nadrukkelijk mogelijk. Hij neemt als voorbeeld het volk Israël, om zijn geschiedenis toe te passen op wat er uit het christendom is voortgesproten. Israël was op weg naar Kanaän gegaan, geleid door de wolk, die het van de eerste schreden af overdag beschermde en 's nachts voorlichtte. Zij was de woonplaats van de Heer van de heerlijkheid. Het gehele volk was door de Rode zee gegaan, het beeld van de dood van Christus onder het oordeel van God. Zowel de wolk als de zee, behoorden bij het volk Israël naar het vlees. Maar deze beide dingen in hun zinnebeeldige betekenis de tegenwoordigheid van God en de op grond van het bloed van de Verlosser verkregen kennis van het heil behoren ook bij de belijdende christenheid. "En dat allen tot Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee." Israël moest door een doop heen, die het Woord vergelijkt met de christelijke doop. Zij waren allen tot Mozes als hun hoofd gedoopt. Zij hadden als het ware in de wolk en in de zee, dus door die doop, een kleed van Mozes aangedaan, dat hen als diens volgelingen kenmerkte, zoals de belijder het kleed draagt, dat hem als volgeling van Christus stempelt. De christelijke belijdenis erkent enerzijds als *Heer* een levende Christus, die de gelovige beschermt en verlicht en anderzijds een gestorven Christus, tot wie hij gedoopt is. Want laten we er wel aan denken, dat de doop niets anders is dan het uiterlijke teken van de christelijke belijdenis.

Israël had het manna gegeten en het water uit de steenrots gedronken, wat ons geestelijk niets anders voorstelt dan de Zoon van God, die uit de hemel neergedaald is om de Zijnen te voeden en de Heilige Geest, die gekomen is om hun dorst te lessen. Deze zegeningen zijn ook het deel van de christenheid, waarvan gezegd wordt, dat zij de hemelse gave gesmaakt hebben en deelgenoten van de Heilige Geest geworden zijn (Hebr. 6:4).

Voorbeelden tot onze lering

Merk wel op, dat hier geen sprake is van de joodse offeranden, typen van de verlossing, noch van het eten van het vlees en het drinken van het bloed van Christus, waarvan de Heer zelf zegt, dat daardoor het eeuwige leven verkregen wordt. Maar door deze uiterlijke voorrechten die Israël verkreeg, kon, het volk niet behouden worden. Van alle volwassen mannen, die uit Egypte togen, waren maar twee geloofsmannen door de Jordaan gegaan om het beloofde land binnen te trekken.

En waardoor is de toorn en het oordeel van God over het volk gekomen?

1. Zij hebben lust gehad in het kwade (vs. 6).

2. Zij zijn afgodendienaars geweest (vs. 7). Als hier sprake is van afgodendienst, moet het onze aandacht trekken, dat niet het gouden kalf wordt genoemd, maar het daarmee verbonden feestmaal. "Het volk zette zich neder om te eten en te drinken, en zij stonden op om te spelen".
3. Zij hadden hoererij begaan met de dochters van Moab, met de vijanden van God (vs. 8).
4. Zij hadden Christus verzocht (vs. 9).
5. Zij hadden gemurmureerd (vs. 10).

Is dat alles niet met recht van toepassing op de belijdende christenheid, die straks met hetzelfde oordeel als Israël zal geoordeeld worden?

De apostel zegt verder: "Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing van *ons*" (vs. 11). Hier richt hij dus het woord tot hen, die meer dan belijders zijn, en het leven Gods bezitten. Ieder van hen is geroepen zichzelf af te vragen: Is dit met *mij* het geval? Heeft *mijn* hart lust in het kwade? Vind *ik* mijn vreugde in tijdelijke genietingen? Twijfel *ik* aan de liefde van Christus? Ben ik ontevreden en mor ik, als ik in mijn leven beproevingen ontmoet? Laten we op onze hoede zijn, want het oordeel van God komt over hen, die zulke wegen gaan.

Onze verantwoordelijkheid

Met deze voorbeelden wordt onze volle verantwoordelijkheid opnieuw naar voren gebracht. Een verantwoordelijkheid, die niet geringer is dan de apostel in hoofdstuk 9 van zichzelf heeft genoemd. Als ondanks de talloze zegeningen, waarmee God haar overladen heeft, de christenheid onder het oordeel moet vallen, zal dit dan niet zijn "tot waarschuwing van ons, op wie de einden van de eeuwen gekomen zijn?" Laat ons dan zulk een waarschuwing ter harte nemen. Wij worden niet geroepen het oordeel Over de christenheid uit te spreken. Dat is alleen Gods zaak. Maar Hij wil, dat wij deze waarheden op onze eigen harten en gewetens toepassen en dat wij ons zelf afvragen, of wij, die goddelijk leven bezitten en de Heilige Geest, die gekomen is om woning bij ons te maken, ons tevreden stellen met een uiterlijke schijn, en daardoor op dezelfde bodem gaan staan als een belijder zonder leven. Wanneer wij de genade van God verstaan hebben, zullen we

als de apostel Paulus met beslistheid met al deze dingen breken. Sinds de dood van Christus "zijn de einden van de eeuwen op ons gekomen". Voor ons is de *verantwoordelijkheid van de mens, als zondaar*, geëindigd, daar Christus de plaats van de mens in zijn verantwoordelijkheid, op het kruis heeft ingenomen voor ieder, die in Hem gelooft. We zijn als gelovigen een geheel nieuwe sfeer, een sfeer van hemelse zegeningen ingetreden, maar wij moeten deze positie in praktijk brengen. Onze *verantwoordelijkheid als gelovigen* blijft daarbij geheel en al bestaan. Hoe belangrijk is het voor ons met die ernst vervuld te zijn, welke het christelijk leven met zich meebrengt. Moge de Heer die in ons aller hart vermeerderen. Hoe belangrijk is het te verstaan, dat wij ons niet mogen beperken tot een meer of minder correct uiterlijk gedrag, zoals belijders zonder leven. Onze innerlijke toestand moet in overeenstemming zijn met onze wandel. Als wij gevoelen, hoe wij in onze verantwoordelijkheid hebben gefaald, laten we ons dan ootmoedig voor God buigen, en daardoor de kracht ontvangen om te zeggen: "Ik heb tegen u gezondigd" .

Er blijft echter één ding over, waarop we te allen tijde mogen rekenen, namelijk: dat *God* getrouw is. Ik zal allerlei droeve ervaringen moeten opdoen, evenals de Korintiërs, wanneer ik niet van meet af aan het volkomen oordeel op het kruis op mij zelf heb toegepast. Maar Gods genade kan niet veranderen. Hij is machtig mij te herstellen. Ik kan me slechts op Hem verlaten. Zal Hij mijn hand loslaten? Nooit! Maar als ik een ogenblik Zijn hand loslaat, zal ik tot een val komen. En hoeveel beschamende misstappen, dikwijls zo blijvend van aard in het leven van de gelovige, hebben dáárin hun oorzaak gehad, dat hij op zichzelf vertrouwde en de machtige trouwe arm losgelaten heeft, die hem alleen kon staande houden.

DE EENHEID VAN HET LICHAAM VAN CHRISTUS

Hoofdstuk 10:14 - 11:16

Het huis van God en het lichaam van Christus

Het slot van hoofdstuk 10 en de daarop volgende hoofdstukken houden ons met een nieuw onderwerp bezig: de orde en de inrichting van de Gemeente als lichaam van Christus. Wat het "lichaam" zowel als "het huis" betreft, is er een groot verschil tussen de eerste brief aan de Korintiërs en die aan de Efeziërs. Deze laatste toont ons de Gemeente, die "opwast tot een heilige tempel in de Heer" en spreekt over haar als "een woonstede Gods in de Geest". Dezelfde brief doet ons de Gemeente ook zien als het lichaam, dat verbonden is met het verheerlijkte hoofd in de hemel. De Gemeente is daar het lichaam van Christus naar de eeuwige raadsbesluiten Gods. Ten slotte spreekt de brief aan de Efeziërs over de Gemeente, die verbonden is met Christus, zoals man en vrouw dat zijn, de twee slechts één vlees, ofschoon zij aan Hem onderdanig is. Het is de Gemeente, zoals Christus haar ziet, die Hij hierbeneden reinigt om haar Zichzelf heilig en onberispelijk in de heerlijkheid voor te stellen.

Maar zoals we al zagen, beschouwt de eerste brief aan de Korintiërs de Gemeente als een huis, dat gebouwd wordt door de mens, die verantwoordelijk is voor de bouwstoffen, welke hij daarvoor gebruikt en voor de orde, die er moet heersen. Maar ook wanneer het gaat om de Gemeente, als het lichaam van Christus, stelt deze brief ons heel iets anders voor dan de brief aan de Efeziërs. Evenals bij het huis, wordt ons hier het lichaam voor de aandacht gesteld, gezien onder de verantwoordelijkheid van de mens. En ook op welke wijze dit lichaam moet functioneren om Christus hier beneden voor te stellen. Deze gedachte wordt ontwikkeld in de volgende hoofdstukken, tot aan het eind van hoofdstuk 14. De Gemeente is geroepen, als lichaam van Christus, uitdrukking te geven aan haar éénheid en alles te doen, wat in overeenstemming is met deze verantwoordelijkheid. Hoe groot het praktisch belang van dit gezichtspunt is, blijkt wel daaruit, dat al zijn we slechts met twee of drie samen, we geroepen zijn de eenheid van het lichaam van Christus, en de daarbij behorende orde, in deze wereld zichtbaar tot uitdrukking te brengen.

De tafel des Heren

Op grond hiervan is de plaats, die aan de tafel des Heren toegekend wordt, in de verzen 14-22 van hoofdstuk 10, zeer opmerkelijk. Allereerst en als hoofdpunt is het nodig om vast te stellen, dat er in deze wereld een openbaring *is* van de eenheid van het lichaam. Deze eenheid *bestaat*; *wij* behoeven haar niet te maken. Er *is*, zoals in de brief aan de Efeziërs gezegd wordt, één lichaam en één Geest. Dat heeft God gedaan. Maar wij moeten op aarde deze eenheid tegenover de wereld tot uitdrukking brengen. In werkelijkheid is er maar één plaats, waar dat geschieden kan, n.l. aan de tafel des Heren. Het "ene brood", dat wij op deze tafel hebben en waaraan wij allen deelnemen, is het zichtbare teken, dat wij allen één lichaam zijn. Of de wereld dat wil zien of niet, verandert daaraan niets. Ik herhaal: Er is een getuigenis, het enige waardoor de eenheid kan worden uitgedrukt, een getuigenis door God gesteld. Van deze zijde gezien, want we spreken hier nog niet over de dis als gedachtenismaal, heeft de tafel des Heren een bijzonder grote betekenis voor ons. We mogen dit nooit vergeten. Als we ons niet om de dis des Heren vergaderen om deel te nemen aan dit *ene brood*, tonen we een schuldige onverschilligheid ten aanzien van het uitdrukken van de eenheid, die aan onze verantwoordelijkheid is toevertrouwd.

Maar deze verzen brengen ons ook in herinnering, dat we ons nog van een ander feit rekenschap moeten geven, n.l. dat men ook als gelovigen aan de tafel des Heren vergaderd kan zijn, *zonder* de eenheid van het lichaam te openbaren. Ik geloof, dat dit een belangrijk feit is, dat zeer ernstig tot ons geweten spreekt. Mogen wij zeggen, dat wij die eenheid aan de tafel des Heren tot uitdrukking brengen, wanneer wij, evenals in Korinte, innerlijk verdeeld en in een slechte geestelijke toestand zijn, vol kleingeestige kinderachtige jaloezie en onenigheden, zonder praktische eensgezindheid? In geen geval! "Ik spreek als tot verstandigen; beoordeelt gij hetgeen ik zeg", schrijft de apostel in vers 15. Hoewel de tafel des Heren de uitdrukking is van de eenheid van het lichaam van Christus, hebben we toch niet het recht te beweren, dat wij deze tafel hebben, en dus de eenheid van het lichaam uitdrukken, als wij in ons praktische leven verdeeld zijn. Want, laten we het nogmaals goed bedenken, deze hele brief spreekt niet, zoals de brief aan de Efeziërs, over de inhoud van Gods raadsbesluiten, maar over onze verantwoordelijkheid en over de praktische openbaring van wat God ingesteld heeft. Wij kunnen dus door eigen schuld het onmetelijke voorrecht verliezen, de grondwaarheid te verkondigen, dat er in deze wereld één

lichaam van Christus is, waarvan alle gelovigen, één met elkaar, leden zijn. God zij dank blijft dit lichaam *in Zijn ogen* één. Maar als wij ontrouw zijn, zal dat, door onze openbaring, niet meer door de wereld gezien worden. Welk een verlies voor de Heer en voor Zijn getuigenis!

Gemeenschap

In vers 16 gaat de apostel verder: "De drinkbeker van de dankzegging, die wij zegenen, is die niet de gemeenschap van het bloed van Christus? Het brood, dat wij breken, is dat niet de gemeenschap van het lichaam van Christus?" Over de uitdrukking "gemeenschap" wil ik opmerken, dat deze een tweevoudig karakter heeft. In 1 Johannes 1 vinden we, dat dank zij het feit, dat wij het eeuwige leven bezitten, "onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus". De gemeenschap wordt ons daar voorgesteld als een genot en een gemeenschappelijk deel met *de Vader en de Zoon*. Wij genieten de Zoon in dezelfde mate als de Vader. En de Vader, zoals de Zoon hem geniet, en wij mogen deel hebben aan alles wat Hun deel is. In ons hoofdstuk echter betekent gemeenschap, *dat de gelovigen gemeenschappelijk deelnemen aan alle zegeningen, die door het bloed van Christus aangebracht zijn*. Dit gaat niet zo ver als het "deel", dat wij in de brief van Johannes vinden, maar het houdt toch een onmetelijk rijke zegen in.

Brood en beker

Eerst wordt de beker en daarna het brood genoemd. Waarom is niet zo moeilijk te verstaan. Het is het bloed van Christus, waaraan wij al die zegeningen te danken hebben. Door Zijn bloed zijn we gekocht, gerechtvaardigd, geheiligd, hebben we vrede met God verkregen, gaan we in het heiligdom, zijn we tot God geleid en bekwaam gemaakt voor Hem te verschijnen zonder een geweten van zonde. In één woord, het bloed van Christus is steeds de bron en het uitgangspunt van al onze voorrechten. De drinkbeker is een beker van de dankzegging of zegening. Wij hebben gemeenschap met dit bloed, d.w.z. wij genieten gemeenschappelijk alles wat dat bloed ons aanbrengt. Hoe zouden we dan deze beker niet zegenen! "Het brood, dat wij breken is de gemeenschap van het lichaam van Christus". Wij genieten het voorrecht gemeenschappelijk deel te hebben aan dit lichaam en wij maken ons daarmee één. Wanneer het ene brood op de tafel geplaatst is en wij het breken, brengen wij daarmee tot uitdrukking, dat wij allen tezamen tot dit éne lichaam behoren: wij

openbaren de eenheid. In hoofdstuk 11 betekenen het bloed *en* het lichaam (het bloed gescheiden van het lichaam) samen de dood. Wanneer wij aan het avondmaal deelnemen, verkondigen wij Christus' dood en doen dit tot gedachtenis aan Hemzelf en aan Zijn lijden.

Ik zal niet al te veel in bijzonderheden treden betreffende dat wat verder volgt. De apostel brengt de tafel des Heren in verband met het joodse altaar en stelt haar tegenover de tafel van de duivelen. Hij laat ons dan zien, dat, al is een afgod op zichzelf niets, achter deze afgod en dat is heel ernstig de duivelen zich verbergen. En de apostel wil niet, dat de gelovigen aan de tafel van de duivelen aanzitten. De heiden heeft gemeenschap met de duivelen; de Jood, die aan de offeranden deelneemt, heeft gemeenschap met het altaar. En de gelovige, die aan de tafel des Heren deelneemt, heeft gemeenschap met Christus.

Hoe staat het met ons? Is de openbaring van de eenheid van het lichaam van Christus voor ons werkelijk een zaak van het hart? Of doen we als de wereld, die gaat waar het haar goeddunkt? Laten we "verstandig" zijn en de Heer niet tot jaloersheid verwekken!

Alles ter ere Gods

De verzen 23 tot 33 vermanen ons, dat een ieder niet zijn eigen belang maar dat van anderen zoeken moet. Is dat niet het natuurlijk gevolg van het feit, dat wij één brood, één lichaam zijn? De apostel eindigt met te zeggen: "Hetzij dan dat gij eet, hetzij dat gij drinkt. hetzij dat gij iets anders doet, doet het alles ter ere Gods". Hierbij wil ik stilstaan. Een gelovige met een nauwgezet, teer en vreesachtig geweten vraagt zich dikwijls af: Is het goed of kwaad dit of dat te doen? *Ik* zou het hem niet kunnen zeggen, maar hij vindt in het Woord van God een volmaakte regel, die past op alle levensomstandigheden, of het gaat om eten en drinken, om rust of arbeid, thuis of op reis, om uitnodigingen of feesten, of om welke betrekkingen met de wereld ook. Deze leefregel is: *de eer van God*. Hoe kan ik al die dingen doen tot eer van God? Door Christus na te volgen, die alleen deze maatstaf had. "Weest mijn navolgers", zegt Paulus, "gelijk ook ik van Christus" (11:1). Dan is alles eenvoudig. Wanneer ik mij door dezelfde stelregel laat leiden, zal dit een richtsnoer zijn om mij de rechte weg te wijzen, zonder dat ik enige aarzeling of gewetenswroeging zal hebben. Mijn gehele wandel als gelovige in deze wereld zal daardoor bepaald worden. Ook staat er geschreven: "Al wat gij doet, doet het van harte, als voor de Heer en niet

voor de mensen" (Kol. 3:23). Als ik mij afvraag of het goed of verkeerd is wat ik doe, moet het criterium zijn: "Doe ik het voor Hem?" Zodra ik twijfel of ik een of ander huis zal binnengaan, of ik een bezoek zal afleggen, heb ik mij af te vragen of ik werkelijk geen andere bedoeling heb dan Christus te dienen. Mag ik mij er toe laten overhalen een bezoek te maken, als ik daar genoodzaakt ben de Heer buiten te laten staan? Doe ik dan niet beter ervan af te zien? Ik kan toch mijn Heer niet aan de deur laten staan, zoals men zijn jas in de vestiaire achterlaat? Christus verdient een andere plaats! Als Hij de juiste plaats in mijn hart heeft, moet ik Hem meenemen.

Op deze wijze worden de meest eenvoudige betrekkingen zonder bezwaar volledig geregeld. God geve, dat wij in dit opzicht aan Zijn gedachten mogen beantwoorden. Wanneer dat het geval is, zal alles goed gaan in ons leven en God zal verheerlijkt worden.

De plaats van de vrouw in de Gemeente

In de verzen 2-16 van dit gedeelte, brengt de apostel een onderwerp ter sprake, dat op het eerste gezicht van ondergeschikt belang schijnt te zijn. Het is aannemelijk, dat de Korintiërs hiervoor zelf aanleiding gegeven hebben. Behoort een vrouw het hoofd gedekt of ongedekt te hebben onder het bidden? Het is geen kwestie van de eerste rang, maar niettemin hecht God er grote betekenis aan. Ongetwijfeld was het nodig, dat de Korintiërs een juist antwoord ontvingen, want de apostel zegt: "Doch ik wil, dat gij weet". Ik heb me dikwijls afgevraagd, waarom de apostel deze kwestie in verbinding met zulke belangrijke waarheden heeft behandeld. Maar ik heb gezien, dat niets zonder belang is in Gods ogen, wanneer het gaat om de eer van Christus. Het is God niet onverschillig of een vrouw bidt met gedekt of ongedekt hoofd. Als type betreft het hier de betrekking die er is tussen Christus en Zijn Gemeente, tussen de bruid en de Bruidegom. We vinden hier, onder een ander karakter, de verhouding terug waarvan Efeze 3:10 spreekt: "opdat nu aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten door de Gemeente bekend gemaakt worde de veelvuldige wijsheid Gods". Hier lezen wij:

"Daarom moet de vrouw een macht op het hoofd hebben, om van de engelen wil". Wanneer dus de engelen hun ogen op de vrouw gericht hebben, die aan haar man onderdanig is, leren zij de veelvuldige wijsheid Gods kennen. God heeft hun, in het zien van de vrouw met gedekt hoofd, een voorbeeld willen geven van de onderdanigheid van de bruid aan haar

Bruidegom, van de Gemeente aan Christus. Dit is ongetwijfeld de reden, waarom deze vraag ons hier voorgesteld wordt, hoewel het eigenlijk alleen gaat om de juiste plaats, die de vrouwen in de Gemeente hebben in te nemen.

Drie redenen voor het gedekt zijn

De apostel geeft drie redenen op, waarom de vrouw "die bidt of profeteert" gedekt moet blijven.

- De eerste vindt hij in de *schepping*: "Want de man is niet uit de vrouw, maar de vrouw uit de man; want de man is ook niet geschapen om de vrouw, maar de vrouw om de man" (vs. 8 en 9).
- De tweede in de *natuur*: "Leert ook de natuur zelf u niet, dat zo een man lang haar draagt, het hem een oneer is? enz." (vs. 14, 15). De natuur wordt als getuige opgeroepen, dat de vrouw op het hoofd een teken van onderworpenheid aan haar man moet dragen. Wat stemt dat weinig overeen met de moderne ideeën, dat de vrouw aanspraak kan maken op dezelfde rechten als de man. Er zullen altijd vrouwen gevonden worden, die hierover graag willen disputeren, want het bevalt haar steeds minder een afhankelijke plaats te moeten innemen.
- Om dezulken de mond te stoppen geeft de apostel een derde reden aan: *de gewoonte*: "Doch indien iemand lust heeft tot twisten, *wij* hebben zulk een gewoonte niet, noch de gemeenten Gods" (vs. 16).

Er moet in de Gemeenten Gods een zekere orde, en welvoeglijkheid in acht genomen worden, die afhankelijk is van de gewoonte. Het gaat hier dus niet alleen om de plaats, die de vrouw in de schepping en volgens de natuur toekomt, maar ook om de orde in de Gemeente, om dat wat de Gemeente jegens Christus betaamt.

In vers 11 voegt de apostel er aan toe: "Evenwel is noch de vrouw zonder de man, noch de man zonder de vrouw in de Heer". Daarmede brengt hij de wederzijdse positie van man en vrouw terug op een gemeenschappelijk vlak. *In de Heer* staat de vrouw op dezelfde hoogte als de man, en deze mag er niet aan denken zijn levensgezellin te overheersen. Zij is zijn hulp en hij is haar steun. Maar in de Heer zijn ze één.

Er is dus een orde, die in acht genomen moet worden, als het gaat om de betrekking tussen man en vrouw, waardoor Hij, die de Heer van allen is, in de Gemeente verheerlijkt wordt.

HET SAMENKOMEN VAN DE GEMEENTE

Hoofdstuk 11:17-34

Het lichaam van Christus

Wanneer we de brief aan de Efeziërs en die aan de Kolossenzen vergelijken met de brief, die ons bezig houdt, komen we tot een verrassend resultaat, wat betreft de punten, waarin deze brieven zich van elkaar onderscheiden. Het spreekt vanzelf, dat in geen van de drie brieven de Geest van God de Gemeente, als lichaam, scheidt van haar hoofd. Maar de brief aan de Efeziërs stelt ons *het hoofd en het lichaam voor*, de ene nieuwe mens, en de Gemeente als "de volheid desgenen, die alles in allen vervult" (Ef. 1:23); terwijl de brief aan de Kolossenzen ons spreekt over *het hoofd van het lichaam* (Kol. 1:18) en de brief aan de Korintiërs *het lichaam van het hoofd* in het licht plaatst. In hoofdstuk 10 hebben we gezien, de openbaring van de eenheid van het lichaam van Christus op aarde. Nadat ons in het begin van hoofdstuk 11 getoond is, welke plaats de vrouw heeft ten opzichte van de man, als type van de betrekkingen van de bruid met haar Bruidegom, gaat de apostel in vers 17 over tot een nieuw onderwerp, dat de werkzaamheid van het lichaam behandelt en tot aan het eind van hoofdstuk 14 voortgezet wordt.

Wanneer wij als Gemeente samenkomen hier vinden we weer het lichaam hoe hebben we ons dan te gedragen? Deze vraag_ is voor ons van het hoogste belang. Ongetwijfeld zijn de verhoudingen vandaag niet meer dezelfde als destijds, toen de gemeente te Korinte aan één plaats (vs. 20) samenkwam. Maar zelfs wanneer we slechts met twee of drie tot de naam des Heren vergaderd zijn, behoren we de orde te openbaren, die het lichaam van Christus hier op aarde past.

De Heer in het midden

Als we verder op dit onderwerp ingaan, vinden we eerst wat eigenlijk de *samenkomst van de Gemeente is*: "Want vooreerst, ... indien gij als gemeente samenkomt" (vs. 18). Er is dus in deze wereld iets, dat wordt aangeduid als een "samenkomst van de Gemeente", als het lichaam van Christus. Wanneer we het Woord raadplegen vinden we, dat in elke

"gemeentelijke samenkomst" de Heer persoonlijk en in de geest in het midden is en dat geeft aan die samenkomst een zegenrijk karakter. Gelovigen, die alleen voor evangelisatie of op een andere wijze voor de prediking van het Woord samen komen, zullen dit voorrecht nooit kennen. Behalve dit algemene karakter, heeft het samenkomen als Gemeente nog bijzondere trekken. In de eerste plaats vinden we het vergaderd zijn tot de eredienst, waarvan het avondmaal, de gedachtenis van de dood des Heren, het middelpunt is. In de tweede plaats de samenkomst tot gebed, waarvan hier geen melding gemaakt wordt, maar in Matteüs 18:19. Daar wordt ons geleerd, dat een gemeentelijke samenkomst zelfs mogelijk is, wanneer slechts twee of drie zich om Jezus als hun middelpunt vergaderen. In de derde plaats de samenkomst tot stichting, zoals hoofdstuk 14 van onze brief die beschrijft.

Als de apostel zich hier in bijzonderheden bezig houdt met de gemeentelijke samenkomst, moet hij met een berisping beginnen: "Dit nu voorschrijvende, prijs ik niet, dat gij niet tot beter, maar tot erger samenkomt". Hij had in vers 2 tot hen gezegd: "Ik prijs u (...), dat gij de inzettingen behoudt, gelijk ik ze u overgeleverd heb". Maar hoe zag het er in werkelijkheid uit met het in acht nemen van deze inzettingen? Het eerste punt, waarover in het eerste hoofdstuk al in het algemeen gesproken werd, maar dat hier behandeld wordt in verband met het samenkomen van de Gemeente, betrof de verdeeldheid, die er onder hen heerste. Deze berisping wordt op zeer ernstige wijze onder woorden gebracht. Wanneer de gelovigen als Gemeente samengekomen waren en aldus in staat gesteld werden om met elkaar en met Christus gemeenschap te hebben, hoe durfden zij dan verdeeld zijn en sekten vormen? Hun verdeeldheden hadden hen nog niet, zoals dat later plaats vond, praktisch van elkaar gescheiden, maar ofschoon ze uiterlijk bijeen bleven, konden gelovigen, die op deze wijze vergaderd waren, het niet meer met elkaar vinden. Dit is het begin van het verval geweest, toen het apostolisch gezag er niet meer was om hen bij elkaar te houden. Ja, in zekere zin zelfs vóórdát Johannes zijn loopbaan geëindigd had, veroorzaakten die verdeeldheden scheuringen; en langzamerhand werd de Kerk in ontelbare sekten verdeeld. De apostel prijst hen niet om deze wanorde, integendeel. Maar God zij dank waren er en zijn er ook nu nog personen in de Gemeente van Christus, die in plaats van deze scheuringen goed te keuren, er zich krachtig tegen verheffen. En God zegt van zulke personen, dat zij er moeten zijn "opdat de beproefden onder u openbaar worden".

Avondmaal en liefdemaaltijden

Nu gaat de apostel tot een andere berisping over: "Wanneer gij nu aan één plaats samenkomt, zo is dat niet des Heren avondmaal eten". In die tijd waren de gelovigen dikwijls gewoon het avondmaal vóór of na hun liefdemaal te vieren. Ieder bracht dan zijn eigen maal mee, maar in plaats van ook anderen daaraan te laten deelnemen, hielden zij alles voor zichzelf. Daardoor kwam het voor, dat de één verzadigd en zelfs dronken naar huis ging, wat toen minder erg werd gevonden, terwijl anderen hongerig waren. De wanordelijkheden, die door de verbinding van het liefdemaal met het avondmaal binnengeslopen waren, geven de apostel gelegenheid een scheidingslijn tussen die beide te trekken en aan elk zijn plaats toe te kennen (vs. 33, 34). Over het avondmaal des Heren geeft hij dan een bijzondere onderwijzing, daar dit te voren nog niet volledig door de andere apostelen geopenbaard was. Inderdaad, door *openbaring* doet Paulus de waarheid betreffende deze instelling kennen. Hij had rechtstreeks van de Heer ontvangen, wat hij hun had overgegeven (vs. 23).

Avondmaal en tafel des Heren

Het avondmaal heeft niet dezelfde betekenis als de tafel des Heren (hfdst. 10), waar de eenheid van het lichaam van Christus tot uitdrukking komt. Het is een *gedachtenismaal*. Wij vinden slechts dáár de tafel des Heren, waar de eenheid in het licht gesteld wordt, maar zo is het niet met het avondmaal. Ook in de christenheid kent men het avondmaal, dat, hoewel onvolkomen en ten dele, toch in stand gehouden wordt. Het brood en de beker worden daarbij erkend als een teken van de herinnering aan de dood van Christus en we hebben oorzaak God te danken, dat dit zo is. We moeten echter opmerken, dat in het algemeen in de christenheid de viering van het avondmaal geen gemeenschappelijke zaak is. Het wordt meer als een daad van ieder persoonlijk beschouwd. Toch zullen godvrezende zielen zeer zeker een zegen ontvangen, wanneer zij op deze wijze herinnerd worden aan het volbrachte werk van Christus.

Vier belangrijke dingen

Er zijn vier dingen, waarop wij, in verbinding met het avondmaal, onze aandacht moeten vestigen.

Het is in de eerste plaats een gedachtenis van de *persoon* des Heren. Hij heeft het Zijn discipelen tot twee maal toe gezegd, toen Hij het brood en de

beker nam: "Doet dit tot *mijn* gedachtenis". Wanneer wij aan dit maal deelnemen met een hart, dat niet met Hem vervuld is, beantwoorden we slechts onvolkomen aan Zijn wens.

In de tweede plaats is het avondmaal een gedachtenis aan Zijn *werk*: "Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed".

Ten derde vinden we: "Want zo dikwijls gij dit brood eet, en de drinkbeker drinkt, *verkondigt* gij de dood des Heren". Het avondmaal is dus een verkondiging, in het midden van de wereld, van de dood des Heren. Is het niet van groot belang, dat op aarde de Gemeente van Christus is, die bijeen komt, om dit grote feit te verkondigen en bekend te maken? Zij die vergaderd zijn, hoeven daartoe hun stem niet te laten horen. Het feit zelf, dat de gelovigen vergaderd zijn om met elkaar des Heren avondmaal te eten, verkondigt aan de wereld, of zij er aandacht aan schenkt of niet, de oneindig grote waarde van het kruis van Christus.

In de vierde plaats ligt er in het avondmaal nog iets opgesloten, dat er onafscheidelijk mee verbonden is: "*Totdat Hij komt*". Wij verwachten Zijn komst. De verkondiging van Zijn dood zal tijdens de gehele periode van Zijn afwezigheid voortduren, maar ophouden, zodra Hij gekomen is. Dan zal de wereld, aan zichzelf overgelaten, voor altijd verstoken zijn van wat zij heeft veracht. Maar dan ook zullen zij, die Zijn dood verkondigd hebben, hoewel in veel zwakheid, omdat zij er zulk een onvolkomen begrip van hadden, die dood samen vieren in de hemelse heerlijkheid. Daar zal rondom het geslachte Lam, de lofzang weerklinken, die geen einde heeft.

Het nieuwe verbond met Israël

Er wordt in vers 25 gesproken van "het nieuwe verbond in mijn bloed". Wij weten, dat er in de toekomst met Israël een nieuw verbond gesloten zal worden. Niet met ons, want er is nooit met de Gemeente een oud verbond gesloten. Maar nu al genieten de gelovigen volkomen de zegeningen, die dit nieuwe verbond eens aan Israël brengen zal. Een aanhaling uit de profeet Jeremia in Hebrëeën 8 leert ons, dat dit verbond vier punten bevat.

Ten eerste: "Dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis Israëls maken zal, zegt de Heer: Ik zal mijn wetten in hun verstand geven en in hun harten zal Ik die schrijven" (Hebr. 8:10). Dit is geheel iets anders dan het verbond van de wet, dat zich richtte tot het natuurlijke hart van het volk. Dat verbond hebben zij nooit kunnen nakomen. Het nieuwe verbond zal niet

meer zijn zoals het oude, dat tussen twee partijen gesloten was; maar het zal geheel en al van één partij afhankelijk zijn, en wel van de Heer, die zelf het werk in hun harten volbrengen zal. Wat ons betreft, behoeft dit werk niet meer gedaan te worden, want het is reeds volbracht.

Ziehier het tweede punt: "Ik zal hun tot God en zij zullen Mij tot een volk zijn". De betrekking van Israël met God zal hersteld worden (Hosea 1:1 0). Voor ons bestaat deze betrekking al, want wij mogen Hem reeds nu onze God en onze Vader noemen.

Over punt drie lezen we: "Zij zullen niet leren een iegelijk zijn medeburger en een iegelijk zijn broeder, zeggende: Ken de Heer, want zij zullen Mij allen kennen, van de kleine tot de grote onder hen" (Hebr. 8:11). Deze kennis van God bezitten wij door het feit, dat wij een gereinigd hart ontvangen hebben en in een nieuwe betrekking tot Hem gebracht zijn, terwijl Israël nog wacht op het in werking treden van het verbond, waardoor dit alles hun zal worden aangebracht.

Het vierde punt is ten slotte: "Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun wetteloosheden zal Ik geenszins meer gedenken" (vs. 12). Eens zal Israël, en dan voor altijd, van zijn zonden, die God uit Zijn gedachtenis bannen zal, verlost worden. Maar wij kunnen dat nu al zeggen op grond van het werk van Christus, dat wij in het geloof aangenomen hebben.

Wij bezitten dus nu al alles wat het nieuwe verbond Israël brengen zal, hoewel dit verbond met ons niet gemaakt is. De christelijke zegeningen, die wij als gelovigen genieten, zijn in deze vier punten verenigd. Daarom wordt de beker, het zinnebeeld van het bloed van Christus, de beker van het nieuwe verbond genoemd.

Aanzitten op een onwaardige wijze

Bij het avondmaal gebeurden er onder de Korintiërs ernstige, betreurenswaardige dingen. Velen zaten op een onwaardige wijze aan. Het is noodzakelijk, dat we de ernst van deze plechtige handeling verstaan. Wanneer we deel hebben aan een voor onze zonden gestorven Christus, moeten we niet eten en drinken zonder "het lichaam des Heren te onderscheiden". Anders eet en drinkt men zichzelf een oordeel. Hoe ernstig is dat! Deze onwaardige wijze van aanzitten door gebrek aan onderscheiding tussen het avondmaal en een gewoon maal, moest wel een oordeel over de

kinderen Gods te Korinte met zich meebrengen. Het was een oordeel, dat hen in deze wereld trof; aan het eeuwig oordeel stonden zij immers niet meer bloot. Zo werden er dan ook veel zwakken en zieken onder hen gevonden en een vrij groot aantal was door de dood weggerukt. Deze zonde was voor velen "een zonde tot de dood", waarvoor men niet mocht bidden. Dit is ook voor ons belangrijk genoeg om er met heilige ernst op te letten. We mogen nooit vergeten onszelf te oordelen, wanneer wij des Heren avondmaal vieren, opdat de Heer niet genoodzaakt wordt ons te oordelen door ons gebrek aan eerbied en waakzaamheid, bij het verrichten van deze plechtige handeling, waartoe Hij ons uitgenodigd heeft.

DE LEDEN VAN HET LICHAAM EN HUN FUNCTIES

Hoofdstuk 12:1-30

Onze verantwoordelijkheid

Het hoofdstuk, dat wij nu voor ons hebben, bevat, als ik het zo eens uitdrukken mag, een cursus in "geestelijke fysiologie"². Deze wetenschap zet ons uiteen de bestemming en de werking van de organen van het menselijk lichaam, en wat hen beheerst. Zo maakt de Heilige Geest ons hier duidelijk de onderlinge betrekking tussen de organen, de leden van het lichaam van Christus. Hij spreekt van de werking van elk afzonderlijk en het einddoel, dat alle leden van dit lichaam moeten nastreven, evenals van de enige bron van kracht, waarvan alle werkzaamheid van het lichaam afhankelijk is. Hoofdstuk 14 laat ons het lichaam zien met betrekking tot de harmonische samenwerking van zijn organen. Indien deze studie van het menselijk lichaam, met al zijn levenshandelingen, ons al een wonderbaar schouwspel biedt, hoeveel te meer is dit dan van toepassing op het lichaam van Christus! Meer nog dan bij het menselijk lichaam is het nodig, dat alle leden van het lichaam van Christus één van zin zijn en elk zijn eigen plaats inneemt. Ieder moet blijven bij hetgeen hij te verrichten heeft, en zowel persoonlijk als gemeenschappelijk moet er kracht geput worden uit de bron "opdat er geen scheuring in het lichaam zij" (vs. 25), want daarvoor zijn zij verantwoordelijk. Dat is het wat de Korintiërs (en wij allen met hen) op bijzondere wijze moesten leren.

De twee of drie vergaderd tot de naam des Heren

Laten we eerst eens zien, *hoe* dit hoofdstuk ons het lichaam van Christus voorstelt. Niet verenigd met het verheerlijkte hoofd in de hemel, zoals in de brief aan de Efeziërs, maar het lichaam op de plaats, die het hier beneden inneemt in de ogen van Hem, die er het hoofd van is. Dit lichaam wordt in vers 12 "de Christus" genoemd. Het is één met Hem, of beter gezegd, Christus maakt het één met zichzelf. Dat was de eerste waarheid, die Saulus

---

² Fysiologie is de wetenschap van de normale levensverrichtingen van levende wezens.

van Tarsen op zijn weg naar Damaskus moest leren. "Waarom vervolgt gij mij?" riep de Heer tot de man, die Hem blazend van woede vervolgde in Zijn leden op de aarde. Zij allen samen waren Christus hierbeneden. Zij vormden één geheel, uit verschillende leden bestaande, onlosmakelijk met Christus verbonden door de Heilige Geest. Dat geheel wordt het lichaam van Christus genoemd. "En gij zijt het lichaam van Christus en leden in het bijzonder" (vs. 27). Let wel op het belangrijke feit, dat de Gemeente van Korinte hier het lichaam van Christus genoemd wordt. Deze benaming is dus niet alleen van toepassing op alle gelovigen samen, allen die "in elke plaats de naam des Heren aanroepen", maar ze is ook de uitdrukking van dit lichaam in een plaatselijke Gemeente, zoals hier te Korinte. Men zal daar tegen in brengen, dat een Gemeente zoals vroeger, die bestond uit *alle* gelovigen, bijeenvergaderd aan één en dezelfde plaats, niet meer bestaat. Inderdaad! Wat de Heer te Korinte en "in elke plaats" ingesteld had, is te gronde gericht door de schuld van hen, die verantwoordelijk waren dit tot uitdrukking te brengen. Maar al hebben wij dit oorspronkelijke karakter van de plaatselijke Gemeente verloren en al kan dit niet meer opnieuw in het leven geroepen worden, nu door onze schuld alles bedorven is, toch heeft God ons nog een weg gewezen. Uit Matteüs 18 leren we, dat een Gemeente tot uitdrukking gebracht kan worden door twee of drie, die tot Zijn naam en op grondslag van de onverwoestbare eenheid van het lichaam van Christus, vergaderd zijn. Zo zijn dit hoofdstuk en de volgende even bindend voor ons, als zij het destijds waren in de bloeitijd van de Gemeente te Korinte. Laten we ze dus op onszelf toepassen en ons niet onttrekken aan de verplichtingen, die ze ons opleggen.

Onderscheiding van verkeerde geesten

We hebben nu gezien, hoe deze brief ons het lichaam van Christus voorstelt. Thans willen we de oorsprong en de bron van de werkingen van de verschillende organen onderzoeken. Deze bron *is* de Heilige Geest. Maar de apostel waarschuwt de Korintiërs reeds aan het begin voor het gevaar van bovenzinnelijke openbaringen, zoals die plaats hadden in het heidendom, waarvan zij uitgegaan waren (vs. 1-3). De mogelijkheid bestond, dat zij de werkzaamheid van boze geesten zouden verwarren met die van de Heilige Geest. Een satanische geest kon wonderen doen, zoals Jannes en Jambres, in talen spreken alsook buitengewone dingen te voorschijn brengen om de zielen achter zich af te trekken. Zijn die gevaren sindsdien verdwenen? Zeer zeker heeft het heidendom in vele landen plaats gemaakt voor de

christenheid. Maar hoe verschrikkelijk is het te moeten constateren, dat deze laatste zelf een schuilplaats geworden is van de geesten van de duisternis. Hoeveel manifestaties van verschillende aard doen zich in dit opzicht in onze dagen niet voor? Het spiritisme, onder allerlei vormen, wint steeds meer aanhangers. Lijkt de christenheid niet op een huis, dat reeds nu bewoond wordt door zeven geesten bozer dan de eerste, zoals het joodse huis later zijn zal? (zie Matt. 12:44 en 45.) De apostel geeft de Korintiërs een middel om zulke geesten te onderscheiden. Hij zegt hun, wat de *Geest* van God altijd zal doen in tegenstelling met de boze geesten. De Heilige Geest erkent het gezag van de Here Jezus, de boze geesten loochenen het en vervloeken het zelfs: "Daarom maak ik u bekend, dat niemand, die door de Geest van God spreekt, zegt: Vervloekt zij Jezus! en niemand kan zeggen: Heer Jezus! dan door de Heilige Geest".

Met de Heilige Geest is het niet zoals met de geesten van het heidendom, dat de Korintiërs verlaten hadden. Zij waren vele, maar Hij is *één*. Hij is ook geen invloed, maar *een persoon*: "Hij bedeeft aan een iegelijk in het bijzonder toe, gelijk hij wil". Nog veel meer, Hij is God. Dezelfde Geest deelt uit. Van *dezelfde Heer* komen de bedieningen in al hun verscheidenheid. *Dezelfde God* werkt alles en in allen. En evenals Hij, werkt *diezelfde Geest* alle dingen (vs. 5, 6 en 11). De *Geest* deelt de gaven uit, zoals in de brief aan de Efeziërs Christus ze geeft (Ef. 4:8).

Vele leden - één lichaam

Maar al zijn we door *één Geest* tot *één* lichaam gedoopt, zo deelt toch die Geest aan dit lichaam verschillende genadegaven uit. Er is verscheidenheid in de eenheid. "Maar nu zijn de leden vele, maar het lichaam is *één*". "Want ook het lichaam is niet *één* lid, maar vele leden" (vs. 20, 14). Elk lid heeft de hem aangewezen plaats in het geheel van het lichaam. Het ene orgaan kan het andere niet vervangen: "Waren zij alle *één* lid, waar zou het lichaam zijn?" Het ene orgaan kan zich van het andere niet afscheiden, noch het benijden. Dat zou hoogmoed betekenen en hoogmoed scheidt ons praktisch altijd van het lichaam als geheel af: "Indien de voet zeide: omdat ik geen hand ben, zo ben ik niet van het lichaam, is hij daarom niet van het lichaam?" Geen enkel orgaan kan zich de plaats van een ander toe-eigenen, en het is op zichzelf niet in staat het lichaam voor te stellen: "Ware het gehele lichaam oog, waar zou het gehoor zijn?" Het ene orgaan kan ook niet het andere verachten of het andere missen: "Het oog kan niet zeggen tot de

hand: Ik heb u niet nodig; of wederom het hoofd (het hoogste orgaan) tot de voeten (die de laagste plaats innemen): Ik heb u niet nodig".

De uiteenzettingen van de apostel zijn in tweeërlei opzicht van betekenis. In de eerste plaats brengen we de eenheid van het lichaam van Christus niet in praktijk, wanneer ieder lid of ieder orgaan daarin niet de plaats inneemt, die het door de Geest van God toegewezen is. Vervolgens kan men geen aanspraak maken op een afzonderlijke plaats; want dan zouden we ons afscheiden van het lichaam, dat God gevormd heeft. Hij heeft ons daarin geplaatst "*gelijk Hij gewild heeft*". De openbaring van de eenheid sluit de eigen wil uit.

Nuttig zijn voor elkaar en het lichaam

Bovendien zijn de leden van het lichaam jegens elkaar verantwoordelijk. Om elke neiging te voorkomen, dat een lid met hetgeen hij vóór heeft boven anderen, zal gaan pronken, heeft God ervoor gezorgd die leden, welke ons de minder geëerde van het lichaam toeschijnen, te bekleden om daarmee te doen uitkomen, dat Hij daaraan grote waarde hecht. Zo zijn de verborgen organen, zoals het hart, de nieren, de maag, enz., het meest bekleed en inderdaad zou zonder hen alle leven afgebroken worden. De leden zijn dus gesteld om elkaar te helpen en niet om elkaar te bestrijden of te verdringen, "opdat er geen scheuring in het lichaam zij, maar de leden voor elkander gelijke zorg dragen".

Wat is *het doel* van al die harmonische handelingen van de organen? Om nuttig te zijn! "Doch aan een iegelijk wordt de openbaring van de Geest gegeven tot hetgeen *nuttig* is." Als we wat begrepen hebben, zullen we niet toelaten, dat onze ijver en werkzaamheid in het lichaam hoe dan ook, belemmerd wordt. Maar wij zullen ons "rekenschap geven van de verantwoordelijkheid, die op ons rust en in getrouwheid trachten ons te kwijten van wat wij te doen hebben, met het oog op het nut, dat het gehele lichaam daarvan genieten moet. Helaas, hoeveel leden van het lichaam van Christus beantwoorden deze vermaning met een volslagen passiviteit. Onze geestelijke traagheid vindt het gemakkelijker, anderen in onze plaats werkzaam te zien. We maken ons zelf wijs, dat het ene lid van het lichaam van Christus het andere heel goed kan vervangen en de dienst, waarin hij gesteld is, kan overnemen. Dat is in tegenspraak met de gedachte van de Heilige Geest. Het is zo nodig, dat wij dit hoofdstuk telkens weer overlezen en dat een ieder van ons zich daarbij afvraagt: Beantwoord ik aan dat wat

van mij verwacht wordt door Hem, "die aan een iegelijk in het bijzonder toebedeelt, gelijk Hij wil"? Wij nemen er zo gauw genoeg mee, wanneer er een of twee gaven uitgeoefend worden onder de kinderen Gods, terwijl er vele andere volkomen braak liggen. Maar is dat de toestand in overeenstemming met de orde, die er in het lichaam van Christus moet zijn?

Verscheidenheid van gaven

De apostel gaat er nu toe over de verschillende gaven op te noemen, want er ontbrak geen enkele genadegave in de Gemeente van Korinte (1:7). Het is opmerkelijk, dat de apostel in het begin van het hoofdstuk eerst spreekt over gaven, die men *gelegenheidsgaven* zou kunnen noemen zoals: het woord van wijsheid, het woord van kennis en geloof. Daarna volgen de gaven, waaraan hij een ondergeschikte plaats toekent: genezingen, werkingen van krachten, profetie (ik geloof, dat het hier eenvoudig gaat over aankondiging van toekomstige dingen), onderscheiding tussen boze geesten en de Geest van God, alsook talen. Aan het slot van het hoofdstuk stelt hij eerst de *blijvende* gaven voor onze aandacht: apostelen, profeten, leraars, evenals in het eerste geval gevolgd door gaven, die hij weer een ondergeschikte plaats geeft: krachten, genezingen, hulpbetoningen, regering, talen. Het streven van de Korintiërs om laatstgenoemde gaven op de eerste plaats te zetten werd daardoor te niet gedaan. De Korintiërs wilden met behulp van deze laatste gaven voor zichzelf een plaats van aanzien in de Gemeente verkrijgen. Maar in beide gevallen (vs. 10 en 28) nemen de talen de laatste plaats in. Bovendien zijn de gaven van talen, wonderen en tekenen, uit de eerste tijd van de Gemeente, zeer spoedig verdwenen.

De opsomming van de "grootste genadegaven", d.w.z. van apostelen, profeten en leraars, verschilt van die uit de brief aan de Efeziërs, die ook nog de evangelisten noemt. De arbeid van laatstgenoemden is van betekenis met het oog op de vorming van het lichaam. De brief aan de Korintiërs maakt hoegenaamd geen melding van hen, omdat die ons spreekt over hetgeen, de leden van het lichaam verrichten en niet over de wijze, waarop het lichaam gevormd wordt. De apostelen vertegenwoordigen het gezag, de profeten de openbaring, en de leraars het onderricht. Deze drie gaven zijn blijvend. De eerste omdat zij eens en voor altijd het fundament gelegd heeft in het geschreven Woord. In hoofdstuk 14 zullen wij de betekenis en de plaats zien van de tweede, terwijl de derde nooit ontbreekt, wanneer het er om gaat op te wassen door de kennis van het Woord. Deze drie gaven

werden de "grootste" genoemd, maar de apostel bedoelt in het bijzonder de beide laatste, wanneer hij de Korintiërs aanbeveelt "te ijveren naar de grootste genadegaven", want het fundament kon niet opnieuw gelegd worden. De aansporing van de apostel om te streven naar deze gaven is ook van toepassing op ons, en op allen, die de naam des Heren aanroepen.

DE WERKZAAMHEID VAN DE LIEFDE

Hoofdstuk 12:31 14:1

Ijveren naar genadegaven

In het laatste vers van hoofdstuk 12 en in het eerste van hoofdstuk 14 wekt de apostel de heiligen te Korinte op, om te ijveren (vurig te wensen) naar de grootste geestelijke gaven. Er zijn gelovigen, die deze woorden dikwijls uitspreken, maar men vraagt zich af, of ze daarmee uitdrukken, wat in werkelijkheid op de bodem van hun hart en geweten gevonden wordt en daaruit voortvloeit. "Ijveren" is niet maar eenvoudig een wens, het is een brandende behoefte. Het kan zijn, dat het ons niet ontbreekt aan gaven, waardoor wij als leden van het lichaam van Christus gediend worden. Hier gaat het echter om de "grootste genadegaven". Dat gelovigen, die gewend zijn alles te verwachten van een man, die door mensen is aangesteld, geen ernstig verlangen naar geestelijke gaven voor zichzelf hebben, is niet zo wonderlijk. Zij hebben immers wat zij begeren. Maar de vraag is, of zij, die iets beters dan dat bezitten, die door genade getrokken zijn uit een kring, waarin de gaven miskend worden, waarlijk een ernstig verlangen naar deze gaven hebben. Het is goed deze gedachte op ons aller hart te laten inwerken. We zullen de "grootste" gaven slechts ontvangen, wanneer we ons losmaken van onze geestelijke onverschilligheid en wij er naar streven die gaven te bezitten.

Onze motieven

Door welke motieven worden wij geleid bij zulk een "ijver"? Door het eigen "ik" en de achting, die ons persoonlijk daardoor geschonken wordt? Of door eigen eer? Maar dan zouden we niets begrepen hebben van wat hoofdstuk 12 ons heeft voorghouden. Of hebben wij het welzijn van onze broeders, hetgeen nuttig is voor het lichaam van Christus en de eer des Heren, op het oog? In dat geval betreden we "een nog uitnemender weg". God geve, dat deze vurige ijver voor Hem en om de heiligen te stichten, bij ons gevonden warde. *Dat* beveelt de apostel ons aan.

Het uitoefenen van de gaven

We hebben in hoofdstuk 12 gezien, dat de gaven verschillen, ja, dat er zelfs genadegaven zijn, die de "grootste" genoemd worden. Onder deze is er in het bijzonder één, waarvan in hoofdstuk 14 gezegd wordt, dat hij, die profeteert, meer is dan wie in talen spreekt (14:5). Nu achtten de Korintiërs juist deze laatste gave het hoogst, want zij deed hen in de ogen van anderen uitblinken. Maar de gaven, waardoor de *mens* op de voorgrond wordt geplaatst, zijn nooit de grootste. Zelfs de kennis blaast op; iemand, die veel studie van het Woord gemaakt heeft en op die wijze veel inzicht verkregen heeft, is in gevaar van zichzelf te denken, dat hij iets is. Alleen de kennis *van Christus* maakt ons ootmoedig.

Terwijl hij de apostelen als het ware afzonderlijk plaatst, omdat aan hen een opdracht was toevertrouwd, die anderen niet hadden, zegt Paulus: "Ten tweede profeten" (12:28). Het is niet zoals in Efeziërs 2:20, waar hij over profetie spreekt als een gave, die aan de apostelen gegeven was. Hier geeft hij de profeten een afzonderlijke plaats, naast de apostelen, evenals in Efeziërs 4:11, en voegt er in de derde plaats de leraars aan toe. We hebben hier dus te doen met twee klassen van personen, waarvan de eersten, de profeten, geroepen waren om aan anderen Gods gedachten te openbaren; en de tweede groep, de leraars, die gelovigen in de waarheid moesten onderwijzen. Als de apostel over de profetie schrijft, maakt hij verschil tussen de openbaring van toekomstige dingen en de openbaring van Gods gedachten betreffende het heden. De toekomstige dingen bedoelt hij, als hij zegt: "Aan een ander profetie" (12:10), en zo ook "Indien ik profetie heb" (13:2). Het heden in hoofdstuk 14:1: "IJvert om de geestelijke gaven, maar vooral, dat gij moogt profeteren". Hebben wij deze gave nooit ontmoet? En hebben wij niet, wanneer zij bij de dienst van het woord uitgeoefend werd, moeten zeggen: "Inderdaad, die man is een profeet; hij heeft ons dingen Gods bekend gemaakt en ons op een geheel nieuwe en ongedachte wijze in Zijn tegenwoordigheid geplaatst".

De nog uitnemender weg

In hoofdstuk 12 vinden we *de leer van de gaven* van de Heilige Geest en in hoofdstuk 14 de *uitoefening van de gaven*. Tussen deze beide onderwerpen in weerklinkt in hoofdstuk 13 het lied van de liefde, als een lied van liederen. De liefde is een volstrekt onmisbare voorwaarde tot uitoefening van de gaven. Zonder de liefde laten we het wel onthouden zijn de gaven van geen

nut. Men mag de voortreffelijkste gaven bezitten, maar als de liefde niet de drijfveer is, hebben zij geen enkele waarde. Naar de maat van de liefde die wij hebben, worden de door ons uitgeoefende gaven beoordeeld. Wanneer onze werkzaamheid onder hen, die vergaderd zijn in de naam des Heren, voortspuit uit het verlangen mensen te behagen, of onszelf op de voorgrond te stellen, is zij minder dan niets waard. Ze is uit de boze en staat in geen enkele betrekking tot de dienst des Heren. "Zoek ik mensen te behagen? Indien ik nog mensen behaagde, zo ware ik geen slaaf van Christus" zegt de apostel in Galaten 1:10.

De "nog uitnemender weg" is dus de liefde. In hoofdstuk 14 zullen we zien, dat alles daarvan afhangt, ofschoon het woord "liefde" in dat gedeelte slechts één keer wordt genoemd. De apostel komt daar telkens terug op "stichting", maar het is onmogelijk de Gemeente te stichten zonder de liefde. "De kennis blaast op, maar de liefde sticht" (8:1). Ik zou mijn hoorders wellicht heel interessante dingen kunnen meedelen, maar als deze dingen ten doel hebben de aandacht op *mijn* persoon te vestigen, zullen ze tot niets anders dienen dan om *mijzelf* te verheerlijken en de zielen van *Christus* af te trekken.

Zonder de liefde ben ik niets

Ons hoofdstuk begint met aan te tonen, dat men alle geestelijke voorrechten kan bezitten zonder enig resultaat: "Indien ik in de talen van mensen en van de engelen spreek" (dingen, die de Korintiërs vóór alles zochten), "maar ik heb geen liefde, zo ben ik een klinkend metaal of luidende schel geworden". Als men op een bronzen klok slaat, ontstaat er een klank, die enige tijd aanhoudt, maar weldra weggestorven is. De klank kan heel welluidend zijn of weergalmen, als die van een schel (cimbaal), maar hij heeft geen ander effect gehad, dan dat hij in de lucht vervlogen is. De apostel spreekt van toekomstige dingen en van de kennis van de verborgenheden, die het Woord bevat, als hij zegt: "En indien Ik profetie heb en ik weet al de verborgenheden en al de kennis", Als hij zinspeelt op de macht, waarover de Here Jezus met ztjn discipelen sprak: "Indien gij geloof hebt,... en tot deze berg zegt: Word opgeheven en in de zee geworpen, het zal geschieden", (Matt. 21:21) zegt hij: "En indien ik al het geloof heb, zodat ik bergen verzet...". Wanneer ik deze macht bezit zonder de liefde, ben ik niets. Men kan grote invloed uitoefenen, begiftigd zijn met een bijzondere gave om buitengewone daden te verrichten, en toch tot "niets" teruggebracht worden, want zonder de liefde betekenen deze gaven

niets voor God. In vers 3 gaat de apostel nog een stap verder en geeft als voorbeeld iemand, die al zijn goederen *tot* spijziging van de armen uitdeelt en daardoor zichzelf *tot* uiterste armoede brengt, zodat hij niets meer heeft dan het naakte lichaam, terwijl hij zelfs dàt overgeeft om verbrand te worden. Ik denk niet, dat het hier gaat over martelaren, want toen Paulus dit schreef, werden er nog geen martelaren aan de brandstapel overgeleverd. Ik geloof eerder, dat hij in algemene zin spreekt van iemand, die zich zover kan prijsgeven, dat er niets meer van hem overblijft. Men zal dan misschien zeggen: Wat een held! Maar "indien hij geen liefde heeft, zo baat het hem niets".

De liefde van Christus

Zulke woorden doen ons beter begrijpen, hoe belangrijk de liefde is bij de uitoefening van de gaven. Als zij niet in ons hart aanwezig is, moet dit een reden tot diepe verootmoediging zijn. Hoe zouden we zonder de liefde onze broeders kunnen dienen? Hoe zonder liefde het evangelie aan de wereld kunnen verkondigen? Wat dit laatste betreft, kon de apostel van zichzelf zeggen: "De liefde van Christus dringt ons" (2 Kor. 5:14). De liefde gaf kracht aan zijn prediking. Zonder de liefde hebben de uitnemendste gaven geen waarde. Aan de andere kant kan het voorkomen, dat een gave zonder glans of waarde in onze ogen, de gezegendste vruchten draagt, omdat de liefde er de drijfveer van is.

Al deze dingen voeren de apostel nu tot een beschrijving van de liefde. Hij geeft geen geëigende verklaring van het begrip liefde, die het wezen en de natuur van God zelf is. Veelmeer vestigt hij de aandacht op de liefde in haar activiteit en dat is het wat we juist zo nodig moeten weten. Op dezelfde wijze geeft Hebréeën 11 ons een schildering van het geloof. Dit hoofdstuk laat ons de werkzaamheid, de kracht van het geloof zien, in plaats van ons er een verklaring van te geven. Geloof is het aannemen van het getuigenis, dat God ons aangaande Zijn Zoon gegeven heeft.

Wanneer we de verzen 4 tot 7 van dit hoofdstuk in hun geheel beschouwen, worden we er wel van overtuigd, dat slechts één, de mens Christus Jezus, de liefde op volmaakte wijze tot uitdrukking heeft gebracht. Deze verzen zijn dus niets minder dan een beschrijving van de werkzaamheid van Christus' liefde in deze wereld. We vinden hier, en dat niet zonder reden, veertien karaktertrekken van de liefde. Het getal zeven is het getal van de volheid en

veertien is om zo te zeggen de volheid van de volheid. Zeven is volmaakt, veertien meer dan volmaakt.

Als we onze eigen toestand nagaan, mogen we ons wel afvragen, of wij, al is het dan onvolmaakt, de liefde, zoals ze ons hier wordt voorgesteld, werkelijk in praktijk brengen. Moeten we niet, als al deze karaktertrekken van de liefde voor onze aandacht geplaatst worden, met diepe ootmoed bekennen, dat ons gedrag daarmee niet in overeenstemming geweest is? En als we punt voor punt nagaan, een ieder tot zichzelf zeggen: daaraan ben ik tekort gekomen? Maar als we zo onszelf beproeven tegenover een volmaakt voorbeeld, zullen we rijker worden aan ervaring en aangespoord worden tot grotere liefdebetoning in onze arbeid als gelovigen.

Eigenschappen van de liefde

Merk nu in deze verzen de verschillende eigenschappen van de liefde op. Zij hebben alle als algemeen karakter de zelfverloochening. Afgunst, pocherij, hoogmoed zijn evenzeveel trekken van menselijk egoïsme. Ik sta vaak stil bij dit woord: "Zij handelt niet onwelvoeglijk". Een gelovige, die het aan tact ontbreekt, zoals men dit gewoonlijk uitdrukt, handelt zeker niet in liefde. Daarom zullen we vaak veel meer tact vinden bij christenen zonder zogenaamde "opvoeding" dan bij anderen die ze wel ontvangen hebben. Op grond van het feit, dat bij hen meer de liefde tot anderen het uitgangspunt is, spreken en handelen ze niet onwelvoeglijk. "Zij wordt niet verbitterd, rekent het kwade niet toe, verblijdt zich niet -over de ongerechtigheid." Dat zijn woorden, die ons veel te denken geven. Zijn we er niet vlugger bij om de gebreken van onze broeders naar voren te brengen dan hun goede eigenschappen te doen uitkomen? Zijn wij niet, wanneer we over hen spreken, zo licht geneigd ze in diskrediet te brengen? Iets dergelijks doet de liefde niet. "Zij verblijdt zich met de waarheid". Men ontmoet vaak de waarheid zonder de liefde. Dan worden de zielen gewond. In plaats van te worden aangetrokken door de liefde, worden ze tegengehouden en afgestoten. De apostel kwetste niemand, omdat hij liefde had. Maar ook ontmoet men de liefde zonder de waarheid. In dat geval is het een liefde zonder voorwerp, iets wat de naam van liefde niet verdient, want de waarheid is Christus.

Paulus eindigt zijn opsomming met deze woorden: "Zij verdraagt alle dingen, gelooft alle dingen, hoopt alle dingen, duldt alle dingen". Men vindt in de liefde niet alleen de negatieve karaktertrekken, dat is, wat ze niet doet,

waarvan we zo juist gesproken hebben, maar ook een positieve kracht, die ons bekwaam maakt alles te verdragen, arbeid, moeite, lijden; en alles te geloven. Alles geloven is niet de lichtgelovigheid, die iedere leugen gelooft, maar de bereidwilligheid het goede bij anderen aan te nemen, in plaats van het tegendeel. "Alle dingen hopen" is met vertrouwen vooruit blikken en verwachten, dat we anderen het goede zullen zien doen, in plaats van wantrouwen jegens hen te koesteren, hetgeen in de grond van de zaak niets anders is dan de genade te wantrouwen. "Alle dingen dulden" is, zonder te klagen, laster, smaad en kwaad gerucht doorstaan. De apostel eindigt met deze woorden: "De liefde vergaat nimmermeer".

De liefde is blijvend

Vervolgens toont hij, dat alle gaven en talen, alle kennis en profetie zullen ophouden om plaats te maken voor dat wat volmaakt is. Dan zullen we afgedaan hebben met wat van het kind was. Het kind spreekt (talen), denkt (profetie), oordeelt (kennis) als een kind. Dat zal echter alles zijn einde vinden, wanneer wij zullen zien van aangezicht tot aangezicht en zullen kennen, zoals wij gekend zijn.

Drie dingen, zo voegt de apostel er aan toe, karakteriseren de gelovigen en "blijven *nu*" te midden van zoveel vergankelijke dingen: geloof, hoop en liefde. Maar ook aan het geloof komt een einde, het zal verwisseld worden in aanschouwen. De hoop zal eindigen, als wij het voorwerp van onze hoop, Christus zelf, zullen bezitten. Slechts één ding zal nooit eindigen, en daarom zegt hij: "De liefde vergaat nimmermeer". Zij is groter dan "de grootste genadegaven", groter nog dan het geloof en de hoop, dingen, die *nu* in deze tegenwoordige tijd blijven. Indien de liefde het wezen van God is, is zij anderzijds ook Zijn meest verheven werkzaamheid. Een zee van gelukzaligheid, waarin wij ons eenmaal *tot* in eeuwigheid baden zullen, zonder ooit haar oevers te bereiken, omdat zij er niet zijn. Wij zullen Hem zien, zoals wij gezien zijn, Hem kennen, gelijk wij gekend zijn, Hem ten slotte liefhebben, gelijk Hij ons liefheeft met een onuitsprekelijke liefde. Deze gedachte moge onze harten vervullen en doen overvloeien.

DE GAVEN IN DE GEMEENTE

Hoofdstuk 14

Stichting is het doel

Na de *leer van de gaven* in hoofdstuk 12 en de *liefde*, die noodzakelijk is voor hun *uitoefening* in hoofdstuk 13, vinden we in hoofdstuk 14 de *wijze*, waarop zij in de Gemeente uitgeoefend moeten worden.

We kunnen dit hoofdstuk in twee delen verdelen. In de verzen 1-25 spreekt de apostel op algemene wijze over de *uitoefening* van de gaven in de Gemeente en over wat in de *samenkomst* van de Gemeente, als zij tot *stichting* bijeen is, plaats vindt. Het tweede deel (26-40) heeft tot onderwerp de *orde*, die de gemeente betaamt, als zij *samenkomt*.

Gezien het verval van de christelijke Kerk is het een onbetwistbaar feit, dat de *samenkomst*, waarvan gezegd wordt: "Indien dan de gehele Gemeente aan één plaats *samenkomt*" (vs. 23), nu niet meer bestaat. En toch zijn de *gelovigen* op dit punt ook nu *verantwoordelijk*, alsof de hele Gemeente van Christus met hen *vergaderd* was. Wanneer er, zoals we al meermalen gezegd hebben, slechts twee of drie bijeen zouden zijn, die de Gemeente tot *uitdrukking* brengen volgens Matteüs 18, zo moeten zij toch de *karaktertrekken* van de gehele Gemeente vertonen.

De *uitoefening* van de gaven heeft geen ander doel dan te *stichten*, want *stichting* is de *overheersende gedachte* van dit hoofdstuk. Indien een of andere gave zonder dit resultaat wordt *uitgeoefend*, is het veel beter zoals we hier zien -, dat ze niet *uitgeoefend* wordt. Dat voert ons weer terug naar de *gedachte*, die we in het vorige hoofdstuk vinden: Is er een gave, waardoor de Gemeente *werkelijk* wordt *gesticht*, dan komt dat, omdat zij met de *liefde* *gepaard* gaat. Veel broeders te Korinte spraken in vreemde talen. Maar welk resultaat had dit? Wanneer ik in de *vergadering* bijv. in het Chinees zou spreken, zou dat *ongetwijfeld* een gave van de Geest zijn. Maar als niemand mij *vertaalde*, zou ik mijzelf *stichten* in plaats van de gemeente. Indien er buiten mijzelf niemand *gesticht* zou worden, zou dat geen *liefde*, maar *zelfzucht* zijn en daardoor het *tegenovergestelde* van *liefde*. De apostel legt hier sterk de *nadruk* op en toont aan, welke *zegeningen* de

Gemeente aangebracht worden door de gave van de profetie in tegenstelling met de gave van de talen. Het belangrijke onderwerp is hier het contrast tussen deze beide gaven.

Wat is profetie?

Zoals we in hoofdstuk 12 gezien hebben, vinden we behalve het apostelschap, twee kostbare gaven, groter dan de andere: de leraar en de profeet. Hier echter blijft de apostel bij de profeten. De leraar *onderwijst*, deelt kennis mee. De profeet *openbaart*. Van alle tijden hebben de profeten de verborgen dingen Gods bekend gemaakt. De profeten in Israël hebben hun volk het licht doen opgaan over zijn toekomst en de oordelen, die over hen komen zouden. Zij openbaarden ook, hoe God op deze aarde het toekomstige koninkrijk van de Messias oprichten zou. De profeten van het Nieuwe Testament stellen voor de aandacht het oordeel, dat over de christelijke wereld zal komen, voorts de komst van de mens van de zonde, de antichrist, en daarna het hemelse en aardse koninkrijk van Christus, dat na deze oordelen zal worden opgericht en de toekomstige zegeningen van de hemelse heiligen. Al deze dingen, die vroeger verborgen en onbekend waren, zijn door de profeten geopenbaard. Thans zijn deze openbaringen afgesloten: er is niets meer aan toe te voegen. Alles wat wij behoren te weten over de tegenwoordige toestand van de gelovige en van de wereld, alsook van de toekomstige dingen, is ons vooruit meegedeeld. Toch wordt de gave van de profetie ook nu nog uitgeoefend. Dat blijkt uit ons hoofdstuk. De profeet bedient zich van het Woord van God, van de Heilige Schriften, om daaruit door de kracht van de Heilige Geest de verborgenheden te ontvouwen met het doel de Gemeente te stichten. Deze kant van de profetische gave blijft bestaan sinds de Heilige Schriften als een afgesloten geheel vóór ons liggen. In het begin van de vorige eeuw bijv. verwachtte geen enkel Christen de komst van de Here Jezus om de gelovigen tot Zich te nemen en toch spreken bijna alle boeken van het Nieuwe Testament daarvan. De profetische Geest heeft nu deze waarheid, die in het Woord is vevat, opgenomen om haar op de juiste tijd weer in het licht te stellen. We zouden deze voorbeelden kunnen vermeerderen. Het Woord van God is "voleind" en onveranderlijk voor ons, maar eeuwenlang zijn vele van de meest belangrijke waarheden, die daarin voorkomen, geheel over het hoofd gezien en dode letters geworden. De profetische Geest heeft er het volle licht op laten schijnen, door de zielen in de tegenwoordigheid van de goddelijke waarheid te plaatsen. Een opmerkelijk gevolg van de

werkzaamheid van deze profetische Geest in de Gemeente, door alle tijden is, dat de zielen gedwongen worden te erkennen, "dat God waarlijk onder ti is". Ongelovige of volkomen onwetende zielen worden door de profeten in directe betrekking tot God gebracht: "Maar indien allen profeteren en er komt een ongelovige of een onkundige binnen, hij wordt door allen overtuigd, door allen beoordeeld: het verborgene zijns harten wordt openbaar; en zo, vallende op zijn aangezicht, zal hij God aanbidden, en verkondigen, dat God waarlijk onder u is". Dit wordt door de profetische gave in de Gemeente tot stand gebracht, met betrekking tot de stichting. Het geweten van de ongelovige of onwetende wordt zó getroffen, dat hij geheel onwillekeurig de tegenwoordigheid van God in de Gemeente erkent.

God geve ons naar die gave te ijveren. Tracht naar de liefde en ijvert om de gave van de profetie. Als God ons daartoe opwekt, zou Hij ons verlangen dan niet beantwoorden?

De samenkomst tot stichting

We vinden in dit hoofdstuk herhaaldelijk genoemd het woord stichten of stichting. Niet minder dan zeven keer wordt daarover gesproken. Om de werking van de profetie in de zielen van de vergaderde gelovigen te beschrijven niet wat de profetie *is* -, zegt de apostel: "Maar wie profeteert, spreekt voor mensen tot stichting en vermaning en vertroosting". Zoals hij in de verzen 24 en 25 de werking op het geweten van onkundigen en ongelovigen beschrijft, wijst hij hier op de zegeningen in het midden van de Gemeente, die aan het uitoefenen van deze profetische gave verbonden zijn. Merk op, dat het in deze beide gevallen alleen gaat over de samenkomst van de Gemeente, niet over een of andere samenkomst van andere aard. Het is daarom goed te proberen een dieper inzicht te krijgen in de betekenis van een samenkomst tot stichting, wanneer wij ons tot dit bijzondere doel vergaderen om de persoon des Heren. Dit hoofdstuk laat ons niet zien, dat de Heer persoonlijk in het midden van de zijnen is, zoals wanneer er van de eredienst of van de bidstond gesproken wordt, maar het zegt: God is waarlijk onder u ³. Dat komt eenvoudig, omdat het hier over de *Heilige Geest* gaat, die door de gaven in het lichaam van Christus werkt, en niet zoals in de brief aan de Efeziërs, over *Christus*, die ze geeft. De Heilige Geest is tegenwoordig en deelt zelf de gaven uit en Hij heeft als het ware de

---

³ "in u" (Kol. 1:27).

leiding bij de uitoefening er van. Dus *God* is daar. Welk een genade voor de ongelovige dit te mogen meemaken. Hij valt op zijn aangezicht en zegt: Voor de eerste keer van mijn leven ben ik rechtstreeks in aanraking met God gekomen.

Natuurlijk leven wij nu in een tijd van uiterste zwakheid en vernedering te midden van het verval, waarvan wij, gelovigen, zelf de oorzaak zijn. Toch mogen wij ons er naar uitstrekken onze samenkomsten tot stichting in overeenstemming te doen zijn met de gedachten Gods. En ongetwijfeld zullen ook wij dan ervaren, dat God waarlijk onder ons is, en ondanks het verval zegeningen genieten, die wij misschien nooit tevoren gekend hebben. Indien wij naar de geestelijke gaven ijveren, zullen we zonder twijfel de resultaten daarvan zien.

De orde in de Gemeente

Er is nog een punt, waarop ik uw aandacht wens te vestigen. Dat is *de orde*, die de Gemeente kenmerkt. Dit hoofdstuk spreekt ons daarover vanaf het 26e vers. In de Gemeente te Korinte heerste grote wanorde. Twee of drie personen stonden op, en spraken in talen, zonder dat er een uitlegging was en daarom zonder te stichten. Daarmede streefden deze personen er in de eerste plaats naar, misschien zonder er zichzelf rekenschap van te geven, zich in eigen ogen en in die van anderen te verheffen. Er waren broeders, die tegelijk het woord voerden. De apostel zegt tegen hen, dat er twee of drie in talen mochten spreken, maar ieder op zijn beurt, en alleen met gelijktijdige uitlegging van hun taal. Evenzo mochten twee of drie profeten (niet "alle" profeten, zoals in vs. 24) spreken. Maar wanneer de Geest van God iets aan een tweede gegeven had, moest de eerste zwijgen, want "de geesten van de profeten zijn de profeten onderdanig". De geestelijke kracht in de profeet is aan de profeet onderworpen, zodat hij in staat is zijn toespraak te onderbreken en de plaats aan anderen te laten. Op deze wijze wordt naar Gods gedachte de orde in het lichaam van Christus gehandhaafd.

De vrouw in de Gemeente

Ten slotte richt de apostel zich tot de vrouwen, en dat is niet, zoals we weten, voor het eerst in deze brief. We kunnen ons niet genoeg verootmoedigen over wat er in onze dagen in de christenheid plaats vindt. Vrouwen nemen het woord, houden redevoeringen, prediken en bidden in de Gemeente of ten minste dáár, waar men beweert als Gemeente samen

te zijn. Deze dingen horen niet bij het karakter en de positie van de vrouw, zoals het Woord van God ze ons beschrijft. Maar de apostel gaat nog verder en zegt: "het is schandelijk voor een vrouw te spreken in de gemeente". Moest dat niet voldoende zijn deze kwestie als afgedaan te beschouwen? Bovendien is het een zaak van gehoorzaamheid aan het gebod van God. "Is het Woord van God van u uitgegaan, of is het *tot* u alleen gekomen? Indien iemand meent een profeet te zijn of geestelijk, hij erkenne, dat hetgeen ik u schrijf *des Heren gebod is*".

Vele malen hebben we gelegenheid gehad deze dingen aan zusters in Christus voor te houden. Maar de geest, die tegenwoordig in de christelijke wereld waait, is niet de Geest van God, maar die van de wereld, die ons omgeeft. Hij leidt de zielen, die er niet op bedacht zijn, op een weg van onafhankelijkheid, die zijn oorsprong heeft in ongehoorzaamheid aan het Woord. Zou een vrouw, nu er zulk een bepaald gebod van de Heer is, het toch durven wagen de haar door God aangewezen plaats te verlaten? Wat de apostel te zeggen heeft, geeft hij niet dikwijls in de vorm van een bevel. We vinden er nauwelijks twee of drie voorbeelden van in zijn brieven. Daarom is het zeer opmerkelijk, dat hij er hier over spreekt, alsof hij al van te voren de ongehoorzaamheid van de christenheid ziet en met het oog daarop ervoor zorgt deze woorden het karakter van een bevel te geven, omdat de mensen geneigd zijn het als een ondergeschikte kwestie te beschouwen. Het is niet nodig, zo meent men, zich daaraan zo precies te houden. Tegenover deze schuldige onverschilligheid en dit ingenomen standpunt, zeggen wij met de apostel: "Maar is iemand onwetend, hij zij onwetend".

Laten we op het *hele* Woord acht geven. Het is bindend voor alle bijzonderheden van ons christelijk leven. Maar tegenover een uitdrukkelijk gebod is zonder meer onderwerping noodzakelijk. Laten we ook niet vergeten, dat de orde in de Gemeente van God ten voorbeeld wordt gegeven aan de engelen, die daarin de zo veelvuldige wijsheid Gods zien.

DE OPSTANDING VAN DE MENS CHRISTUS JEZUS

Hoofdstuk 15:1-19

Geen opstanding van de doden?

Wij hebben al eerder opgemerkt, dat het eerste hoofdstuk van deze brief in het bijzonder de nadruk legt op het feit, dat het kruis van Christus het einde betekent van de mens naar het vlees. De Korintiërs hadden het vlees niet geoordeeld en de vrucht daarvan werd in hun gedrag openbaar. Hoofdstuk 15 geeft ons echter een voorstelling van het kruis, die nog eenvoudiger is. Onder de Korintiërs waren bepaalde personen, die de leer van de opstanding aanvielen door te leren "dat er geen opstanding van de doden is", en men liet ze rustig begaan. Maar door deze leer werd het geloof "omvergeworpen", en daarom herhaalt de apostel dan ook twee of drie keer, dat, als de Korintiërs dit aanvaardden, "hun geloof ijdel was". Hij herinnert hen bij deze gelegenheid aan het eenvoudige evangelie, dat hij hun verkondigd had. Voor zover ik weet is er in het Nieuwe Testament geen gedeelte, dat ons de beginselen van het evangelie eenvoudiger en duidelijker voorstelt.

Verkeerde leringen

Maar allereerst is het van belang op te merken, dat wanneer de vijand de leer van Christus aanvalt, hij steeds ten doel heeft onze zielen van de hemel los te maken en ze tot de aarde neer te halen. Drie voorbeelden kunnen als bewijs daarvoor dienen.

Het eerste is dat van Hymeneüs en Filétus (2 Tim. 2:17, 18), die beweerden "dat de opstanding al heeft plaatsgehad" en op deze wijze het geloof van sommigen omverwierpen.

Het tweede voorbeeld zijn de eerder genoemde personen, die in de Gemeente te Korinte leerden, dat er geen opstanding van de doden is. Welnu, zeggen zij, als er geen opstanding van de doden is, dan is de hemel voor ons gesloten. Dan kunnen wij daar nooit met onze verheerlijkte lichamen binnengaan, want het gaat in het hele hoofdstuk over de opstanding van het lichaam. Indien echter de opstanding al heeft

plaatsgehad, zijn wij voorbestemd om steeds in deze wereld te blijven, met al onze aardse gedachten en zonder enige hemelse hoop. Om hun valse leer te steunen, beriepen deze mensen zich ongetwijfeld op het woord van de apostel, die zegt, dat wij met Christus opgewekt zijn.

Als derde voorbeeld hebben we de valse leraars, die leerden dat "de dag des Heren tegenwoordig was" (2 Tess. 2:2). De arme Tessalonicenzen, aan vervolging ten prooi, konden er wel toe verleid worden te denken, dat de dag van het oordeel gekomen was. Maar de komst van Christus gaat aan de dag des Heren vooraf. Door die valse leer werd dit kostbare feit ondermijnd, en werd tegelijk de waarheid van de komst des Heren in genade, de hoop van de Tessalonicenzen, de bodem ingeslagen.

De leer van het evangelie vasthouden

Wij leven in de tijd van het einde, terwijl "de dagen boos zijn", en evenals toen moeten wij ons er voor wachten het oor te lenen aan deze on-Schriftuurlijke leringen. Satans doel is ons van Christus te scheiden en ons aan te passen aan de wereld, alsof wij daar altijd moeten blijven. Hoe buitengewoon belangrijk is het dan ook om in deze tijd de leer van het evangelie vast te houden. Al dikwijls heb ik christenen horen zeggen: "Ik hecht niet zoveel waarde aan de leer; wat wij nodig hebben is: praktisch christendom". Maar zij die er zo over denken, stellen zich aan het gevaar bloot, door de vijand ver van God en Zijn Woord te worden weggesleurd. Als men de leer van de opstanding en van de komst des Heren aantast, betekent dit, dat de zielen worden teruggebracht op een terrein, waar Satan alle macht over hen heeft. Het is van groot belang in de gevaarlijke dagen, die wij beleven, met alle beslistheid hierop te wijzen. De tweede brief aan de Tessalonicenzen, de tweede brief aan Timoteüs, de tweede brief van Petrus en die van Judas tonen ons, dat satan niet in de eerste plaats tracht de zielen in zedelijk verderf en kwaad te storten. Het is hem er meer om te doen hun de eenvoud van het zuivere evangelie te ontnemen. Hij weet heel goed, dat wij ons in zijn macht bevinden, als wij het evangelie prijsgeven. De godslasterlijke leringen van het ongeloof karakteriseren wel heel duidelijk eindtijd. Veel christenen laten zich in hun oordeel op een dwaalspoor brengen door het feit, dat men beslist ongelovigen ziet, die zich schijnbaar onberispelijk gedragen. Zij vergeten, dat God vóór alles rekening zal houden met de wijze, waarop de mensen met Zijn veelgeliefde Zoon gehandeld hebben en diens werk hebben gewaardeerd.

Het getuigenis van de "Schriften"

Laten we nu terugkeren tot de eerste verzen van ons hoofdstuk: "Want ik heb u in de eerste plaats overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb". Zij hadden het evangelie ontvangen door middel van de apostel, die het zelf ook ontvangen had. Hij zegt hier niet "van de Heer ontvangen", als een speciale openbaring, maar eenvoudig "ontvangen". "De Schriften" hadden hem onderwezen, wat hij hun meegedeeld had. Zo hebben ook wij, om het evangelie te kennen, evenals de apostel, één enkele bron: de Schriften. De Korintiërs hadden dit eenvoudige evangelie aangenomen en waren daardoor "behouden". Waarin bestond het? Daarin, "dat Christus voor onze zonden gestorven is, naar de Schriften; en dat Hij is begraven, en dat hij ten derden dage is opgewekt, naar de Schriften".

Hij is gestorven

We vinden in het kruis van Christus een onuitputtelijke schat van waarheden. Wanneer we het in bijzonderheden beschouwen, zien wij, dat de uren van het kruis uit verschillende perioden bestaan. De overdenking van elke periode afzonderlijk is zeer belangrijk, maar de apostel stelt ons hier het kruis van Christus als *een geheel* voor: Hij is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften. De ziel, die dit evangelie aangenomen heeft, *is behouden*. Zij heeft niets anders nodig. De Schriften leggen daarvan getuigenis af. Het Oude Testament staat er vol van. De wet stelt ons van het begin tot het einde een slachtoffer voor, gestorven voor de zonden van het volk. Abel naderde tot God met een offer en ontving het getuigenis, dat hij rechtvaardig was. De Psalmen tonen ons, dat de offeranden slechts waarde hebben als typen van de dood van het Lam van God (Psalm 40:7, 8). Een van de eerste profeten, Jesaja, predikt die dood. Zacharia, een van de laatsten, bevestigt dit: "Zwaard, ontwaak tegen mijn herder". Naar de Schriften is de grondslag van alle zegening, dat Christus gestorven is voor onze zonden. Welk een kracht ligt er toch in het eenvoudige evangelie!

Hij is begraven

Heel Zijn verzoeningswerk heeft in het graf zijn einde gevonden, waar alle zonden, die Hij gedragen heeft, als het ware met Hem begraven zijn.

Op de derde dag opgewekt

Van het begin tot het eind worden wij in de Schriften op allerlei wijze gewezen op deze opstanding ten derden dage, evenals op Zijn dood. Isaac is gedurende drie dagen onder het vonnis des doods geweest. Dan vindt Abraham een plaatsvervanger voor Isaac en ontvangt hem op de derde dag als het ware door de opstanding terug. Jona vertoefde drie dagen in de "buik van het graf" (schoot van het dodenrijk). Na drie dagen wordt hij uitgespuwd op het droge en ziet het daglicht weer. Verscheidene keren wijst de Heiland in de evangeliën op dit belangrijke feit. Telkens weer kondigt Hij deze derde dag aan het volk en aan Zijn discipelen aan. De profeet Hosea zegt: "Hij zal ons na twee dagen levend maken; op de derde dag zal Hij ons doen verrijzen" (Hos. 6:2). Maar laten we geen verdere voorbeelden uit de Schrift aanhalen en opeenstapelen; van het begin tot het eind getuigen de Schriften van deze dingen.

Ooggetuigen van de opstanding

Naast het getuigenis van de Schriften moesten er echter nog ooggetuigen van de opstanding zijn. We vinden ze in de volgende verzen. God heeft ervoor gezorgd, dat ze talrijk zijn. Behalve door de twaalfen, is de opgestane Heer gezien door meer dan vijfhonderd broederen tegelijk, waarschijnlijk in Galilea. Al deze getuigen in aanmerking nemende was het dus onmogelijk, ondanks alle pogingen van de vijand, deze gebeurtenis te ontkennen. Wat zou er ook van ons geworden zijn, als de opstanding niet plaats gevonden had? Dan zouden we nog in onze zonden zijn, reddeloos verloren. Zo zijn deze beide feiten, dood en opstanding van Christus, onafscheidelijk aan elkaar verbonden, zoals er ook in de Romeinenbrief gezegd wordt: "welke overgegeven is om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardiging" (Rom. 4:25). Indien God de Here Jezus in het graf gelaten had, zou daarmee bewezen zijn, dat het werk tot ons behoud door Hem ondernomen, jammerlijk schipbreuk had geleden en de discipelen zouden valse getuigen geweest zijn.

Het lijkt, alsof zij die deze leringen, die het geloof omverwerpen, aan de Korintiërs predikten, niet de opstanding van *Christus* ontkenden. Maar zij trokken er geen enkele conclusie uit. Evenals de sadduceën loochenden zij de opstanding van de doden. Maar de apostel maakt terecht daaruit de gevolgtrekking, dat in dit geval de mens Christus Jezus ook niet opgewekt

was. Als er geen mensen opgewekt zouden worden, is ook de opwekking van Christus geen werkelijkheid geweest.

Onder al die getuigen van de opstanding was de apostel Paulus zelf een zeer bijzondere. Hij had Jezus gezien, maar deze was aan hem, als aan een ontijdig geborene verschenen; een te vroeg geboren kind, dat geen recht op het leven heeft. Verder had hij het voorrecht genoten het eerst de opgestane Heer in de heerlijkheid te zien. De apostelen hadden Hem, na Zijn opstanding in hun midden aanschouwd. Daarna, hoe Hij hen had verlaten bij Zijn hemelvaart. Maar Paulus had iets geheel anders gezien. Jezus de God die licht is -, en was daardoor in het stof geworpen. Maar diezelfde Persoon had vol genade met hem gesproken. Hij, die licht is, is ook liefde. Paulus had in deze mens *de God des Heils* ontmoet. "Ik, die niet waardig ben een apostel genoemd te worden", zegt hij, "maar door Gods genade ben ik, wat ik ben". Hij, die zichzelf geen enkele verdienste toekent, wordt de grootste van de apostelen. "En zijn genade jegens mij is niet ijdel geweest". Steeds de genade! Indien Paulus het middel geweest is om dit evangelie met bijzondere kracht te verkondigen, is dat alleen door de genade van God in Christus.

Een fundamentele waarheid

Wan eer men het evangelie van de opstanding niet aanneemt, stort alles ineen: het werk van de behouding, de vergeving van de zonden, de rechtvaardiging. Ja, de Heiland zelf is voor ons verloren. Hoe ver is zelfs de belijdende orthodoxe christenheid, die de opstanding erkent, er nog van verwijderd, haar de waarde te schenken, die haar toekomt. Over de opstanding van het *lichaam* wordt weinig gesproken bij de prediking. Het lijkt vaak, als men deze overigens zeer achtenswaardige christenen hoort, alsof de toestand van de ziel na de dood het enige is, dat hun gedachten bezig houdt.

God beware ons ervoor, ook maar iets van het evangelie, zoals de Schriften het ons leren, prijs te geven. Het moge ons integendeel in deze gevaarvolle tijden gegeven worden aan het eenvoudige evangelie onwrikbaar vast te houden: Christus' dood voor onze zonden en Zijn opstanding, die tegelijk de bezegeling is van Zijn werk, en de zekerheid van onze eigen opwekking. Satan zal er steeds op uit zijn deze grote waarheden in onze harten te verzwakken om ons weer aan de aardse dingen te wennen, die ons noch kracht, noch vreugde, noch zekerheid schenken kunnen. Daarom schrijft

Paulus terecht aan Timoteüs: "Houd Jezus Christus in gedachtenis, *als uit de doden op gewekt*".

DE OPSTANDING VAN HET LICHAAM VAN DE GELOVIGEN

Hoofdstuk 15:20-34

De eersteling, Christus

"Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, de eersteling van hen, die ontslapen zijn". Merk op, dat dit hele hoofdstuk de opstanding van *de gelovige* behandelt en geen woord zegt over die van de ongelovige. Indien de apostel er in de verte op zinspeelt, zou dat zijn in de woorden: "Daarna is het einde" (vs. 24).

De apostel laat zien, dat het lot van de gelovigen op zulk een innige wijze aan dat van Christus verbonden *is*, dat, indien Christus *uit* de doden opgewekt *is*, zij ook allen op dezelfde manier moeten verrijzen. Deze waarheid is onafscheidelijk verbonden met de hele leer over de Gemeente, als lichaam van Christus, zoals Paulus *die* aan de Korintiërs voorgesteld heeft. Alleen, Christus *is* eerst opgewekt uit de doden, Hij afzonderlijk, want Hij moet in alle dingen de eerste plaats innemen (Kol. 1:18). Hij *is*, wat de opstanding betreft, de eerste vrucht, de eersteling van de toekomstige oogst. . Ieder die "in Adam" *is*, is aan de dood onderworpen. Het enige middel om daaraan te ontkomen *is* "in Christus" te zijn, *één lichaam* met Hem, die, nadat Hij gestorven is, (zoals het in de aarde gevallen tarwegraan sterft) veel vrucht gedragen heeft in de opstanding. Indien ik tot de eerste mens, Adam, behoor, *is* dat ten dode, zoals geschreven staat: "gelijk in Adam allen sterven" en ook: "gelijk het de mensen gezet is éénmaal te sterven" (Hebr. 9:27). Maar wanneer ik behoor tot de laatste Adam, dan is daarvan juist het tegenovergestelde het gevolg. Dan is er voor mij geen enkele noodzaak meer om te sterven, en mijn lichamelijke dood wordt zelfs niet meer als dood gezien, maar vergeleken met een slaap, waaruit ik elk ogenblik kan ontwaken.

Met de eersteling, Christus, worden verbonden: "die van Christus zijn, bij zijn komst". Die *komst is* dus het signaal van de opstanding, de heerlijke voleinding van de beide waarheden, die het evangelie ons voorstelt: de dood en de opstanding van Christus. Het kan zijn, dat Hij vandaag komt of morgen, of over een jaar, of misschien wel na een mensenleeftijd. Wij weten het niet en Hij wil het ons ook niet medelen, opdat wij Hem zullen

verwachten. Zo houdt Hij voortdurend de hoop en verwachting van Zijn komst in ons levendig. Indien wij wisten, dat bepaalde gebeurtenissen aan Zijn komst moesten voorafgaan, zouden we daar' rekening mee houden en niet Hemzelf verwachten.

De komst van Christus

Op het ogenblik van Zijn komst zal dus de opstanding uit de doden plaats hebben. Maar de *komst van Christus*, ofschoon dit één gebeurtenis is, moet gezien worden in twee akten.

I. Eerste akte: Hij komt in genade om de zijnen tot Zich te nemen. Dit wordt ook genoemd: "de komst des Heren in de lucht."

Dan zullen opgewekt worden:

1. de heiligen van het Oude Testament, dus gelovigen, die niet tot de Gemeente behoren, maar reeds te voren door het geloof de hand gelegd hebben op die éne welbehagelijke offerande van het Lam Gods.
2. de Gemeente Gods, de bruid van Christus, dus allen die Christus toebehoren vanaf de uitstorting van de Heilige Geest. Deze laatste groep bestaat uit:
  - a. heiligen die vóór de komst van Christus ontslapen zijn, maar bij Zijn komst worden opgewekt.
  - b. heiligen die bij Zijn komst nog in leven zijn, maar veranderd worden.

De apostel spreekt daarover eerst aan het eind van het hoofdstuk, want deze verborgenheid was tot dusver' aan de Korintiërs onbekend.

Alle hierboven genoemde gelovigen worden samen in wolken opgenomen, de Heer tegemoet in de lucht, om altijd met Hem te zijn.

II. Tweede akte: Hij komt om Zijn koninkrijk op te richten. Dit wordt op vele plaatsen in de Schrift genoemd: "Zijn verschijning" .

Dan zullen opgewekt worden:

1. zij die na de opname van de Gemeente als eersten het martelaarschap hebben ondergaan gedurende het profetische tijdperk, voorafgaande aan de laatste halve jaarweek van Daniël. Deze gelovigen worden gezien als zielen onder het altaar, en op hun geroep: "Tot hoelang?" wordt hun gezegd, dat zij nog een kleine tijd wachten moeten (Openb. 6:9, 10).
2. de martelaren die in Jeruzalem gedood zijn gedurende de laatste halve week van Daniël (Openb. 11:1-13).
3. heilige martelaren, gelovigen uit de Joden, die geweigerd hebben het beeld van het beest te aanbidden (Openb. 13:15).
4. de martelaren uit de volken, die de overwinning behaald hebben over het beest, over zijn beeld en over het getal van zijn naam (Openb. 15:2-4).

In Openbaring 20:4 zien wij de gelovigen, zowel van de eerste als van de tweede acte, in de opstanding *verenigt*. Zij zitten op tronen en hun wordt het oordeel gegeven.

Alles wat hier over de komst van Christus en de opwekking van de heiligen is uiteengezet, wordt in dit hoofdstuk in vers 23 in deze eenvoudige woorden samengevat: "daarna die van Christus zijn bij zijn komst".

De tijd van het einde

De apostel voegt er aan toe: "Daarna is het einde". Dit enkele woord omvat het oordeel van de doden, die opgewekt worden om te verschijnen voor de grote witte troon na de duizendjarige koninklijke heerschappij van Christus. Maar het houdt tevens in het tijdstip, waarop de Heer dit koninkrijk aan God, de Vader, overgeeft, hoewel hij tegelijkertijd eeuwig het karakter als Hoofd van de Gemeente behouden zal. Ook de betrekking waarin de Gemeente tot Hem staat als "de vrouw des Lams", zal steeds voortduren. Dan zal God zijn alles en in allen.

Dit is de inhoud van de belangrijke tussenzin in 1 Korintiërs 15:20-28.

Een doop voor de doden

In vers 29 vat de apostel het afgebroken onderwerp van vers 19 weer op: "Anders, wat zullen zij doen, *die* voor de doden gedoopt worden, indien de

doden in het geheel niet opgewekt worden? Waarom worden zij ook voor hen gedoopt?"

Dit vers biedt geen moeilijkheden, wanneer we het laten aansluiten bij vers 18. Wanneer gelovigen ontslapen zijn, treden anderen door de doop in hun plaats in het genot van de christelijke voorrechten hierbeneden. De rijen zijn gedund, maar God zorgt ervoor de lege plaatsen aan te vullen, om zijn leger in deze wereld voltallig te houden. Anderen nemen de plaats in van hen, die ontslapen zijn, opdat een gemeenschappelijk getuigenis voor de Heer zal blijven voortbestaan. Ik ben geneigd te geloven, dat "de doden" hier evenals in Openbaring 14:13, de martelaren zijn, maar dit punt is van weinig belang. Er is een doop voor de doden; door deze doop worden nieuw bekeerden gebracht in de plaats van hen, die het toneel van deze wereld verlaten hebben, opdat het leger van de Heer in staat zal zijn de strijd voort te zetten tot aan Zijn komst.

Zonder de opstanding het lijden van Christus nutteloos

De apostel zegt daarbij ook nog: "Indien ik, naar de mens gesproken, tegen de wilde dieren gevochten heb te Efeze..." (zinnebeeldige uitdrukking, zoals die van "de leeuwenmuil" in 2 Tim. 4:17) "wat baat het mij, zo de doden niet opgewekt worden". Waartoe zouden al mijn verdrukkingen dienen, waartoe het dagelijks sterven? Als er geen opstanding is, laat ons dan eten en drinken, want morgen sterven wij. Laten we dan liever van de wereld en het leven genieten; alles neemt immers met haar een einde! Wij kunnen ook zeggen: Welk doel hebben al onze beproevingen, als er geen opstanding van de doden is? Maar door de beproevingen maakt de Heer ons bereid voor de heerlijkheid, zoals het goud in de smeltkroes gelouterd wordt. De apostel deinsde niet terug voor verdrukkingen. Integendeel, hij roemde er in. Hij kende geen verhevener lot hier beneden dan voor Christus te lijden. Dat was voor hem meer, dan alle roem, die door mensen werd nagejaagd. Hij vermaant de Korintiërs dan ook om rechtvaardig en nuchter te leven en niet, zoals ze maar al te graag deden, de gemeenschap met de wereld te zoeken. Daardoor werd hun christendom verdorven en hadden velen van hen al de kennis van het ware karakter van God verloren.

DE DOOD VERSLONDEN TOT OVERWINNING

Hoofdstuk 15:35 - 16:24

Het gestorven tarwegraan

We hebben gezien, dat de opstanding van onze lichamen een waarheid is van het allergrootste gewicht. Want als er geen opstanding van het lichaam is, is er ook geen opstanding van Christus en dan zijn wij nog in onze zonden. Het is noodzakelijk met grote beslistheid hier de nadruk op te leggen voor hen, die deze waarheid een ondergeschikte plaats zouden willen geven. Andere brieven spreken meer algemeen over de opstanding. Als gelovigen bezitten we die reeds nu, want wij zijn met Christus opgewekt. In Hem bezitten we een opstandingsleven; maar onze lichamen zijn nog niet opgestaan en daarover alleen gaat het in dit hele hoofdstuk.

Om hun menselijk verstand te bevredigen wensten sommige personen te weten: "Hoe worden de doden opgewekt en met hoedanig een lichaam komen zij?" De apostel geeft geen direct antwoord op deze vraag, want het Woord heeft niet ten doel menselijke weetgierigheid te bevredigen. Maar hij zegt: "Gij dwaas!" Deze vraag, die juist paste in de sfeer van menselijke wijsheid, waarin de Korintiërs leefden, was slechts dwaasheid. Hij herinnert aan het woord van de Here Jezus, dat de graankorrel, die in de aarde valt, sterven moet om veel vrucht te dragen. Zoals het met Christus was, is het met de gelovigen ook gesteld wat de opstanding betreft. Wij mogen er dus op rekenen, dat wanneer ons lichaam in de aarde gelegd wordt, zoals de graankorrel, wij evenals Hij zullen opstaan. In de opstanding zal het hetzelfde graan zijn en toch zal het niet hetzelfde zijn. Met ons is het zo, dat het graan moet verderven om weer onverderfelijk uit het graf te voorschijn te komen. Zo is het niet met Christus, die geen verderfenis gezien heeft. U zult zeggen: het is dus niet hetzelfde graan, maar de apostel zegt: "Wat gij zaait, gij zaait niet het lichaam, dat worden zal, maar een blote korrel, hetzij van tarwe, of van enig van de andere granen. *Maar God geeft er een lichaam aan, gelijk Hij gewild heeft*, en aan elk zaad zijn eigen lichaam". Hij geeft daarvan voorbeelden en toont aan, dat er in de levende natuur verschillende soorten vlees zijn. Hij wijst op vier soorten van schepselen in

deze schepping, waarvan in Genesis 1 sprake is, n.l. de mens, de beesten, de vogels, de vissen.

Opgewekt in onverderfelijkheid

Maar bovendien zijn er in de schepping behalve aardse lichamen ook hemelse: de zon, de maan, de sterren. Zij hebben alle een schitterende glans, maar verschillen in heerlijkheid. De oude schepping leert ons dus deze verscheidenheid. Het zal niet anders zijn in de opstanding, in de nieuwe schepping. Wat in verderfelijkeid gezaaid wordt, wordt opgewekt in onverderfelijkheid, maar nooit "beërft de verderfelijkeid de onverderfelijkheid". Het natuurlijk, vleselijk lichaam is niet hetzelfde als het geestelijk lichaam. Wij hebben in de opgestane Heer, die in alle dingen de eerste plaats inneemt. het voorbeeld van een geestelijk lichaam: Hij kan door de steen, die het graf afsluit, heengaan; door de gesloten deur van de kamer, waarin de discipelen bijeen waren, binnentreden; zich in een oogwenk van Emmaüs naar Jeruzalem verplaatsen, en dit alles in een volstrekt werkelijk lichaam. Immers Hij eet, en draagt, zoals Hij altijd dragen zal, de tekenen van de speer en de nagelen in Zijn lichaam. Zoals de hemelse is, zo zullen ook de hemels en zijn, wanneer zij Hem gelijk zullen zijn. Bekleed met hetzelfde lichaam als de Here Jezus, een lichaam dat Hij, de eersteling, bezit, om het voor eeuwig in de heerlijkheid te behouden.

Het "veranderd worden" van de levenden

In vers 51 komen we aan een waarheid, die daarom zo gewichtig is, omdat deze het in dit hoofdstuk behandelde onderwerp voltooit. Onze gedachten worden door deze waarheid gevoerd naar het 4e hoofdstuk van de eerste brief aan de Tessalonicenzen, waar wij iets dergelijks, maar niet hetzelfde vinden. Reeds vanaf hun bekering verwachtten de Tessalonicenzen de Heer (1 Tess. 1:10) en het "veranderd worden" was klaarblijkelijk voor hen geen verborgenheid. Zeker, zij kenden de bijzonderheden betreffende de komst des Heren slechts onvolkomen en de apostel zorgt er voor hen daarmee vertrouwd te maken. Maar al verwachtten zij de Here Jezus, die hen levend tot zich zou opnemen, zij wisten toch nog niet, dat de opstanding van de ontslapen heiligen eveneens plaats zou vinden bij de komst des Heren. Ook niet, dat op dit zelfde ogenblik die gelovigen uit hun graven te voorschijn zouden komen en in een punt des tijds tot Hem opgenomen zouden worden. Samen met hen, die levend overgebleven en nog niet door de dood heengegaan waren. De Korintiërs echter, die ook in de waarheid van de

opstanding van de doden bevestigd moesten worden, wisten nog niets van het "veranderd worden" van de levenden, waarmee de Tessalonicenzen vertrouwd waren. De apostel leert hun nu, dat dit onlosmakelijk verbonden is aan de opstanding. Dit "veranderd worden" van de levenden bij de komst van Christus was zó'n werkelijkheid voor de apostel, dat hij zegt, alhoewel hij wist voor de marteldood bestemd te zijn: "*Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden.*" Om een lichaam te ontvangen, gelijkvormig aan het verheerlijkte lichaam van Christus, is het niet noodzakelijk uit de doden te worden opgewekt; men kan ook veranderd worden. We vinden hier twee verschillende uitdrukkingen: "Want dit verderfelijke moet *onverderfelijkheid* aandoen, en dit sterfelijke *onsterfelijkheid* aandoen". De eerste uitdrukking heeft betrekking op de doden, de tweede op de levenden. Alleen de doden hebben de verderfelijkheid gezien; de levenden zijn sterfelijk. Krachtens de overwinning van Christus zal dit sterfelijke lichaam in een onsterfelijk lichaam veranderd worden en dit verderfelijke lichaam de onverderfelijkheid ingaan. "De dood is verslonden tot overwinning." De profeet Jesaja, aan wie deze aanhaling ontleend is, heeft uitgeroepen: "Hij *zal* voor eeuwig de dood vernietigen". Maar nu is als gevolg van de opstanding van Christus "de dood verslonden tot overwinning", ofschoon dit woord, wat ons betreft, nog niet vervuld is. Ook kan de apostel zeggen: "Waar is, o dood, uw prikkel? Waar, o dood, uw overwinning?" Om de dood voor te stellen, zinspeelt hij op de scorpioen de dood -, met zijn angel de zonde. De dood had de overwinning op ons behaald en heerste over ons, nadat hij ons door de zonde vergiftigd had. Nu delen we nu al in de overwinning van Christus. Daarom voegt Paulus er aan toe: "Maar God zij dank, die ons de overwinning *geeft* (niet *zal* geven) door onze Heer Jezus Christus". De door Hem behaalde zegepraal is een overwinning voor ons. Wij bezitten haar, zij is onze. Sinds het kruis is satan een overwonnen vijand. De opstanding is er het bewijs van. De dood is te niet gedaan, de zonde geboet en voor God weggedaan. Zijn wij ons inderdaad bewust, dat de overwinning aan ons is, eens en voor al behaald in de opstanding en, dat de dood ons niet meer door de zonde in de afgrond stoten kan?

Overvloedig zijn in het werk des Heren

Maar al is de overwinning behaald, wij moeten nog als legerschaar des Heren onze posities bewaren *tot* aan Zijn komst. Daarom de vermaning: "Weest standvastig, onbeweeglijk". Zodra wij op de grondslag van Christus'

overwinning staan en het leven van de laatste Adam bezitten, die "een levendmakende geest is", zijn wij bekwaam stand te houden. Maar wij moeten elkaar aansporen om "altijd overvloedig te zijn in het werk des Heren", met de zekerheid, dat Hij rekening houdt met alles wat voor Hem gedaan wordt, en dat "onze arbeid niet ijdel is in de Heer". God heeft een gedenboek, waarin Hij alles wat voor Christus gedaan is, optekent, terwijl er niets in te vinden zal zijn van hetgeen we voor onszelf gedaan hebben.

In het begin van hoofdstuk 16 zien we dan, op welke wijze voor de Heer gearbeid kan worden. Paulus gaf er het voorbeeld van en anderen met hem. Hij was overvloedig in het werk des Heren. Timoteüs evenzo (vs. 10), ook Stéfanus en heel zijn huis (vs. 15, 16). Zijn deze voorbeelden niet bemoedigend? Ieder onzer is geroepen een medewerker te zijn in het werk des Heren, daarin overvloedig te zijn, gesteund door de zekerheid van de door Christus behaalde overwinning. Maar er is één ding, dat ons werk dikwijls onvruchtbaar maakt, dat is: gebrek aan liefde. We vinden dat duidelijk in de verzen 13 en 14 van ons hoofdstuk:

"Waakt, staat vast in het geloof, houdt u mannelijk, weest sterk. *Dat alle dingen bij u in liefde geschieden!*" De liefde is even goed de drijfveer van onze werkzaamheid naar buiten, als zij in hoofdstuk 13 de drijfveer is van onze activiteit in de Gemeente. Zij geeft kracht voor een christelijk leven, dat vruchten draagt voor Christus en voor God. De liefde heeft Christus als voorwerp: "Indien iemand de Heer Jezus Christus niet liefheeft, die zij vervloekt, Maranatha!" De Heer komt en dan zal Hij ieder werk oordelen, dat niet uit liefde tot Hem gedaan is. Weliswaar verwerklijken wij deze dingen erbarmelijk zwak, als wij aan onze eigen verantwoordelijkheid overgelaten zijn, maar we zijn niet zonder hulpbronnen. Wanneer de *genade* met ons is, zal alles goed gaan.

We hebben de genade van God nodig om het werk des Heren te kunnen doen, om vast te staan, om alle dingen in liefde te doen. Het is alleen de genade, waarop wij onvoorwaardelijk mogen rekenen. Zij zal ons nimmer ontbreken, wanneer wij een beroep op haar doen in plaats van op onze goede *wil* of op onze natuurlijke geestkracht.

De apostel eindigt met deze woorden: "Mijn liefde is met u allen in Christus Jezus". De liefde in het ruime hart van de apostel was *met hen allen*. Ook dit diende hun als voorbeeld. Zijn liefde was met alle heiligen zonder

onderscheid, want hij kende de grootte van de liefde van Christus voor hemzelf.

Amen!

Oude Sporen 2010

